

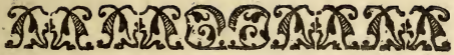

Ἄνεχος καὶ Ἀπέχος .

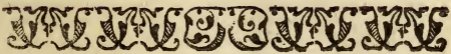
L: Pilkington

C E B E T I S
T H E B A N I
T A B U L A.

ALPHABETICALLY

CHESTER

THE

ALPHABET

ALPHABETICALLY

PA 3404

. C 33

1720

Κ Ε Β Η Τ Ο Σ

Θ Η Β Α Ι Ο Υ

Π Ι Ν Α Ε.

C E B E T I S

T H E B A N I

T A B U L A.

Novâ Versione, in Puerorum usus,
Donata,

Et selectioribus Criticorum Notis
Illustrata.

Accedit quoque elegantissima LUDOVICI
ODAXII Versio;

Necnon Notæ, & Index Verborum locu-
pletissimus.

Operâ THOMÆ JOHNSON, M.A.

LONDINI:

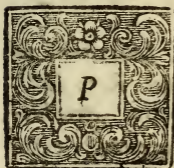
Impensis AUTHORIS. MDCCXX.

THE
LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY OF
TORONTO

Digitized by the Internet Archive
in 2015

PRÆFATIO.

Ræfandum tibi duxi, Amice Lector, sed paucissimis: neque enim in re tam tenui jactare brachia, & nervos ostentare libuit. Scias itaque velim, Me nihil ultra in hâc Editione adornandâ voluisse, quàm ut Puerorum captui consulerem, Doctioribus non displicerem, & amborum parcerem impensis. Si enim omnia nullo discrimine facto corrasissem, longas de Nugis alterationes, & Philosophicas de Moribus conciones, & ineptas nonnullorum excursion-

siones inferuissem, in nimiam Liber excrevisset molem. Id unum studui, ut Textum haberes certum, Authoris sententiam expeditam.

Editiones autem quibus usus sum erant Aldina omnium antiquissima, & proxima Luscinii Ottomari; quas amicissime mihi communicavit D^{nus} Gul. Woodward, Coll. Gref. Socius, Medicinæ Professor peritissimus, Humanitate simul & librario Penu instructissimus.

Salmaf. Snec. Oxoni. liberrimè, ut mos illi fuit, mihi tradidit Rev. D^{nus}. Parfel, Scholæ Merc. Scifs. Archididascalus modo, nunc $\mu\gamma\alpha\rho\rho\iota\tau\eta\varsigma$, cujus mortem unicè defleo, nunquàm non defleturus. Berkelianam autem & Gronov. proprias habui.

Usus sum Versionibus non Latinis modo, sed & Gallicis, Anglicâque unâ, inter primas numerandâ, à Rev. admodum viro Jer. Collier confectâ. Vale, Amice Lector, & frueri.

TESTI-

TESTIMONIA DE CEBETE.

Lucianus de mercede conductis.

Βέλομαι ἢ ὄμως ἔγωγῶ ὡσπερ ὁ
Κέβης ἐκεῖνθ, εἰκόνα πινα τῶ ποιέτε
σε βίε γράφαι, ὅπως ἐς αὐτῶ ἀπο-
βλέπων εἰδῆς εἴ σοι παρλίητέον ἐστὶν ἐς
αὐτῶ.

Idem in Rhetorum præceptis.

Εἰδέλω δέ σοι πρῶτον ὡσπερ ὁ
Κέβης ἐκεῖνθ, εἰκόνα γραψάμεθ
τῶ λόγῳ ἐηγάτεραν ἀποδείξαι τὸ ὄδόν.

Julius Pollux III, 16.

Υφηγητῆς, ἐξηγητῆς, πρηνημητιῶς,
πρηνημῶν. καὶ καθηγητῆς ὡσαύτα Κέβητι
καὶ τοῖς τραγωδοῖς.

Dio-

Testimonia de Cebete.

Diogenes Laertius libro 11 Vitarum.

Κέβης ὁ Θεβαῖος· καὶ τέττα φέρονται διάλογοι τρεῖς· Πίναξ, Ἐβδόμη, Φρύγιχος.

Tertullianus de præscriptione cap. 39.

Vides hodie ex Virgilio fabulam in totum aliam componi, materia secundum versus, versibus secundum materiam concinnatis. Denique Hosidius Geta Medeam tragædiam ex Virgilio plenissime exsuxit. Meus quidem propinquus ex eodem poeta inter cætera stili sui otia Pinacem Cebetis explicuit. Ubi recte Pamelius Cebetem secta Pythagoricum notat.

Idem de Corona cap. 7.

Hercules nunc populum capite præfert, nunc oleastrum, nunc apium. Habes tragædiam Cerberi, habes Pindarum atque Callimachum, &c. Ubi Jos. Scaliger in exemplari editionis Junianæ, quod in bibliotheca publica servatur, adscripsit Cebetis, quod tamen valde anceps.

Sui-

Testimonia de Cebete.

Suidas.

Κέβης, Θεβαίῳ Φιλόσοφῳ, Σω-
κράτους μαθητής. Διάλογοι ἃ αὐτῷ φέ-
ρονται τρεῖς: ἑβδόμη, φρύγιχος, Πίναξ.
ἔστι ἃ τὰ ἐν αὐτῷ διήγησις καὶ ἄλλα τινα.

*Etiam Virgilii delicias eodem nomine
fuisse ex Vita ejus & Servio ad secundam
Eclogam patet.*

Chalcidius in fine commentarii in
Timæum Platonis.

*Etenim, qui aderant, omnes erant in-
structi præcipuis doctrinis, quas ingenuas
disciplinas appellavit; propterea quod a
pueris ætas illa iis veluti principiis al-
tioris doctrinæ, & tanquam gradibus im-
buebatur, geometrica, musica, arithmetica,
astronomia. De quibus Cebes pronuntia-
vit, siquidem philosophiæ causa discantur,
ut per eas, tanquam gradibus, ad sum-
mum culmen philosophiæ perveniatur, ope-
ræ pretium esse; si sine philosophia, plenæ
tamen dignitatis esse fundamenta, imper-
fectæ licet eruditionis. Ubi Johannes
Meursius: Intelligit Thebanum, de quo*

b

Dio-

Testimonia de Cebete.

Diogenes lib. 11. & ex eo Suidas. Alius est Cebes Cyzicenus, cujus meminit Athenæus lib. iv.

Danielis Heinsii carmen; chirographo auctoris scriptum in exemplari, quod est penes fratrem meum, ut videtur ab eo compositum, ut peplo infereretur, sed nescio quo casu omissum, & dignum tamen, quod conspiciatur.

Καί σε, Κέβης, σοφίῃσι κεκασμῶνον
αἰὲν ἀκέω

Σωκράτεισι γεγαῶτα πάλαι καταεί-
σμον ἄφροισ.

Κεῖνω γὰρ θανάτοιο παρήγορο αὐτὸς
ἔηδα,

Τὸν ποθ' οἱ ἀφραδέοντες ἀταδαλίῃσι
νόοιο

Κεκεροπιδῶν ἔρρασαν ὀμηγερέες πο-
λιῆται,

Ψυδέων τέκτονες ἄνδρες ἀληθοσυῆς
ἔπέρω.

Τῶ καὶ Πυθαγόρα σοφὰς ἀπομάξαο
δόξαι,

Ως

Testimonia de Cebete.

Ὡς κείνῳ τὸ πάριθεν, ὀμνῶσα τοῖσι
πιφαύσκων

Χρείων ἀνθρώποι· Ἰν ἀμνηχανέε· Ἰν ἀρω-
γῆς,

Δῆλα περ, ἔ μύθου· ἔ μὲ ἀνιγμῶσιν
ἐλικτῶ.

Ὅς ποτε καὶ βιότοιο μέγαν πλάνον, ἦ δὲ
καὶ οἶμον,

Στεινῶ μὲν τὰ πρῶτα, τὸ δὲ ὕστερον
αὐδῆς ἐλαφρῶ

Ποσὶ περᾶν, μακρῆν τε καὶ ὄρδιον, ἔ δὲ
κατάνη,

Ἡμῖν ἠγμῶσιν· ἔπει κακῶν τ' ἀρε-
τιῶν τε

Ὅσα ζωογράφου τις ἀνὴρ, πειρώσιν
ἄλλων,

Εἰκόνα δακτύλῳ δεικτονὲν ἐνὶ μερόπεσιν
ἔθηκεας.

Laurentius Pignorius Symbolicarum
epistolarum xlii.

Fidem facit Cebetis Pinax, quam vocamus, a nostris nobis olim præceptoribus tradita & commendata.

Phi-

Testimonia de Cebete.

Philippus Thomafinus de donariis

pag. 211.

Præter hæc religionis indicia aliud etiam spectasse priscos sapientes satis ostendit Tabella in Saturni ædicula inter alia munera olim pro delubro posita, quæ veluti totius vitæ humanæ imago & compendium Cebetis integri libri materiam sapientissimis Mascardi meditationibus non indignam præbuit.

Petrus Lambecius in appendice
libri v.

Venetiis acceptos codices MSS. & in bibliothecam Cæsaream relatos numerat, in quibus est, Cebetis Thebani, Philosophi Platonici, Tabula, vitæ humanæ prudenter instituendæ rationem continens.

Nam quæ ausus fuit Samuel Petitus tentare in libro iv Miscellaneorum cap. iv. iis non utimur, quum & supponat incertissima, & mutationibus tam libere indulgeat, ut æqui justique parvam ponat rationem.

KEBH-

ΚΕΒΗΤΟΣ

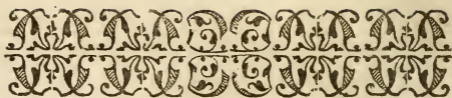
ΘΗΒΑΙΟΥ

ΠΙΝΑΞ.

CEBETIS

THEBANI

TABULA.

C E B E T I S
T H E B A N I
T A B U L A.

Dialogus inter Hospites quosdam
& Senem.

H. Eambulabamus for-
tè in Saturni fa-
cello, ubi inter a-
lia complura, quæ
intuebamur, dona-
ria, suspensa erat
quædam pro templo tabula; in
quâ pictura erat quædam nova &
mira, fabulâsque sibi peculiâres con-
tinens :

Κ Ε Β Η Τ Ο Σ

Θ Η Β Α Ι Ο Υ

Π Ι Ν Α Ξ .

Διαλόγου Πέσωπα, Ξένου κὶ
Γέρων.

Ξ. Τυχάνομι παρπα-
 τῶντες ἐν τῷ τῷ
 Κρόνῳ ἱερῷ, ἐν ᾧ
 πολλὰ μὲν κὶ ἄλλα
 ἀναθήματα ἐδωρῶ-
 μιν· ἀνέκειτο δὲ κὶ
 πίναξ τις ἔμπροσθε
 τῷ νεώ, ἐν ᾧ ἦν γεαφή τις
 ξένη, κὶ
 μύθους ἔχουσα ἰδίους·
 ἕς ὅση ἠδυσάμεθα

Α 2 συμβα-

tinens: quas, quales essent conjicere non poteramus. Neque enim civitas videbatur esse pictura *hæc*, neque castra; sed septum erat quoddam duo alia in se continens septa, alterum quidem majus, alterum autem minus. Erat quoque porta in primo septo, quam ad portam ingens nobis turba astare videbatur. Intra septum verò multitudo quædam mulierum conspiciebatur. Ad ingressum autem primæ portæ & septi senex quidam astans speciem præ se ferebat tanquam *hominis* aliquid præcipientis ingredienti turbæ. Dum igitur diu nos inter nos dubitaremus, quid sibi vellet hæc Fabula; senex quidam astans dixit.

S. Nihil absurdi facitis, ô Hospites, qui de hæc picturâ dubitetis: pauci enim ex indigenis nôrunt, quid sibi velit ista fabula. Neque enim civitatis nostræ est donarium, sed peregrinus quidam olim huc advenit,

συμβαλεῖν, τίνες, καὶ πότε ἦρ'. ἔτε γὰρ πόλις ἐδόκει ἡμῖν εἶναι τὸ γυγραμμέ-
νον, ἔτε φρατύπεδον· ἀλλὰ ψευδολο-
γῶ, ὅν αὐτὰ ἔχων ἑτέρας ψευδολογίας
δύο, τὴ μὲ μείζω, τὴ δὲ ἐλάττω. ἦν δὲ
καὶ πύλη ἐπὶ τῆ πρώτης ψευδολογίας πρὸς
τῆ πύλη ὀχλῶ ἐδόκει ἡμῖν πολὺς
ἐφεστάναι. ἐνδὸν δὲ τῆ ψευδολογίας, πλη-
θὺς τι γυγκαιρῶ ἐωρεῖτο. ἐπὶ δὲ τῆ εἰσό-
δε τῆ πρώτης πυλῶν καὶ ψευδολογίας
γέρων τις ἐστὼς, ἔμφασιν ἐποίησε, ὡς
πρὸς ἀλλήλων τιτὰ εἰπόντι ὀχλῶ. Ἀπο-
ρέντων οὖν ἡμῶν πρὸς τῆς μυθολογίας
πρὸς ἀλλήλους πολὺν χρόνον, πρὸς
βύτης τις παρεστὼς.

Γ. Οὐδὲν δεινὸν πάχετε, ὡς ξέ-
νοι, ἔφη, ἀπορέντες πρὸς τῆς γεγραμ-
ταύτης· ἐδὲ γὰρ τῆς ἐπιχωρίων πολ-
λοὶ οἶδασι, τί ποτε αὐτῆ ἡ μυθολογία
δύνατο· ἐδὲ γάρ ἐστι πολιτικὸν ἀνάδη-
μα, ἀλλὰ ξένῳ τις πάλαι ποτὲ ἀφί-

advenit, vir prudens & scientiâ
 haud vulgari *præditus*, dictis pariter
 & factis Pythagoreæ aut Parmeni-
 deæ sectæ studium æmulatus, qui &
 facellum hoc, & picturam Saturno
 dedicavit.

H. Vidistine ergo, inquam ego,
 hominem, & nôsti?

S. Imò, & admiratus sum, inquit
 ille, ipsum diu. Quamvis enim ju-
 nior esset, multa & præclara disse-
 rebat, & de hujus fabulæ sententiâ
 sæpè eum audivi fusiùs agentem.

H. Per Jovem igitur, inquam
 ego, nisi quæ te detinet major oc-
 cupatio, enarra nobis; audire enim
 impensè cupimus, quænam tandem
 sit hujus fabulæ mens.

S. Nulla *erit* mora, inquit, Hof-
 pites: at unum hoc à me prius scia-
 tis oportet, enarrationem hanc ha-
 bere *in se* aliquid periculosum.

H. Quale id, inquam ego?

S. Quoniam, siquidem animum
 adver-

κετο δεῦρο, ἀνὴρ ἔμφρων, καὶ δεινὸς περὶ
 σοφίαν, λόγῳ δὲ καὶ ἔργῳ Πυθαγό-
 ρειόν τινα καὶ Παρμηίδειον ἐζηλωκῶς
 βίον, ὅς τὸ τε ἱερόν τεύτο καὶ τὴν γραφὴν
 ἀνέδρακε τῷ Κρόνῳ.

Ξ. Πότερον οὖν, ἔφλω ἐγὼ, καὶ αὐ-
 τὸν τὸ ἄνδρα γινώσκεις ἑωρακῶς;

Γ. Καὶ ἐθαύμασά γε, ἔφη, αὐτὸν
 πολὺ χρόνον νεώτερόν. πολλὰ γὰρ
 καὶ παλαιὰ διελέγετο. καὶ περὶ ταύτης
 δὲ τῆς μυθολογίας πολλάκις αὐτῷ ἠκηκό-
 ειεν διεξιόντι.

Ξ. Πρὸς Διὸς τοίνυν, ἔφλω ἐγὼ, εἰ
 μή τίς σοι μεγάλη ἀχολία τυγχάνει
 εἶσα, δῆγῃσαι ἡμῖν. πάνυ γὰρ ἄπαιδαυκῶ-
 μβον ἀκῆσαι, τί ποτέ ἐστιν ὁ μῦθος.

Γ. Οὐδέεις φθόνος, ὦ ξένοι, ἔφη.
 ἀλλὰ τὰ πρῶτον δεῖ ὑμῶς ἀκῆσαι,
 ὅτι ἄπαικίνδυνόν τι ἔχει ἢ δὲξήμοις.

Ξ. Οἶόν τι; ἔφλω ἐγὼ.

Γ. Ὅτι, εἰ μὴ προσέξητε, ἔφη, καὶ

adverteritis, & quæ dicuntur intellexeritis, sapientes & felices futuri estis; sin minus, insipientes & infelices, acerbi atque indocti facti, malè victuri. Hæc enim enarratio similis est omninò *decantato* illi Sphingis Ænigmati, quod olim illa Hominihus proponebat. Quod quidem si quis intellexerat, incolumis evasit: qui autem non intellexerat, à Sphinge *occisus* periit: similiter & ex hâc enarratione evenit. Insipientia enim est hominibus *altera* Sphinx. Obscurè autem & hæc innuit, quid bonum, quid malum; quid neque bonum, neque malum in vitâ sit. Hæc igitur nisi quis intellexerit, ab illâ interimitur non simul & semel, ut is qui à Sphinge devoratus periit; sed per omnem vitam paulatim consumitur, quemadmodum qui *perpetuis* traduntur suppliciis: contrâ autem, si quis ea cognôrit, Insipientia quidem perit, ipse verò salvus evadit, & per omnem

συνήσθητε τὰ λεγόμενα, φρόνιμοι καὶ εὐ-
 δαίμονες ἔσεσθε. εἰ δὲ μὴ, ἀφρονες, καὶ
 κακοδαίμονες, καὶ πικροὶ, καὶ ἀμαρτῆ-
 ῖς ἡγορήσοι, κακῶς βιώσατε. Ἔστι γὰρ ἡ
 ἔξηγσις εἰκὴς τῷ τῷ Σφιγγὸς ἀνίγ-
 ματι, ὃ ὀκείνη παρεβάλλετο τοῖς ἀν-
 θρώποις. εἰ μὲν οὖν αὐτὸ σωίη τις, ἐσω-
 ζετο· εἰ δὲ μὴ συνίη, ἀπόλυτο ἔσθ' ὑπὸ
 τῷ Σφιγγὸς. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῷ ἔξη-
 γήσεως ταύτης. ἡ γὰρ Ἀφροσύνη τοῖς
 ἀνθρώποις Σφίγγ' ἔστιν. ἀνιτίτεται δὲ καὶ
 τὰδε, τί ἀγαθόν, τί κακόν, τί ἔτε
 ἀγαθόν, ἔτε κακόν ἔστιν ἐν τῷ βίῳ.
 ταῦτ' οὖν εἰάν μὴ τις μὴ σωίη, ἀπόλ-
 λυται ὑπὸ αὐτῆς ὅση εἰσάπαξ, ὡσπερ
 ὃ ὑπὸ τῷ Σφιγγὸς μεταβρωθεὶς ἀπέθ-
 νησκεν· ἀλλὰ καὶ μικρον ἐν ὅλῳ τῷ
 βίῳ καταφθείρεται, καθάπερ οἱ ἐπὶ π-
 μωραῖς ὡρα διδόμενοι. ἀν δὲ τις γνῶ,
 ἀνάπαλιν ἡ μὴ Ἀφροσύνη ἀπόλυται,
 αὐτὴ δὲ σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐ-
 δαίμων γίνεσθαι ἐν παντί τῷ βίῳ.

Τρεῖς

nem vitam felix & beatus redditur. Vos igitur animum advertite, nec obiter audite.

H. O Hercules! quantam nobis cupiditatem injecisti, si hæc ita se habent?

S. Atqui ita se habent, inquit.

H. Non igitur priùs hæc narra-
veris, quàm nos erimus prompti ad attendendum, non perfunctoriè audituri, cum tale propositum sit & præmium & *pæna*.

S. Sublato igitur baculo, & ad picturam protento, cernitis, inquit, septum hoc?

H. Cernimus.

S. Hoc primum vos scire oportet, locum hunc appellari Vitam; turbamque ingentem, quæ ad portam astat, eos esse, qui in vitam aliquando ingressuri sunt. Senex autem ille, qui supernè stat, chartam quandam hâc manu tenens, alterâque quasi aliquid monstrans, Ille,
inquam,

Ἔμεις οὖν προσέχετε, καὶ μὴ ᾤσασθε
εἶε.

Ξ. Ὡς Ἡράκλεις, ὡς εἰς μεγάλην
πιναὶ ἔπιδυμίαν ἐμβέβληκας ἡμῶς, εἰ
ταῦθ' ἔτι εἶχει.

Γ. Ἀλλ' ἐστίν, ἔφη, ἔτι εἶχοντα.

Ξ. Οὐκ ἂν φθάνοις πίνω διηγέ-
μῳ, ὡς ἡμῶς προσεξόντων ἐπαρέρ-
γως, ἐπέπερ καὶ τὸ ἔπιτύμον τοιαύτων
ἔστιν.

Γ. Ἀναλαβὼν ἐν ῥάβδῳ πιναί, καὶ
ἐκλείνας πρὸς τὴν γραφίαν, Ὁραῖτε,
ἔφη, τὸ περίβολον ταῦτον ;

Ξ. Ὁρῶμῳ.

Γ. Τετο πρῶτον δεῖ εἰδέναι ὑμῶς,
ὅτι καλεῖται ὁ τόπος ἔτι, Βί, καὶ
ὁ ὄχλος ὁ πολὺς, ὁ ᾧ τὸ πύλιν
ἐφεσῶς, οἱ μέλλοντες εἰσπορεύεσθαι εἰς τὸ
βίον, ἔτι εἰσιν. ὁ δὲ γέρον, ὁ ἄνω
ἐσηκῶς, ἔχων χάρτιν πιναὶ ἐν τῇ χει-
ρὶ, καὶ τῇ ἑτέρᾳ ὡσπερ δεικνύων τι,
ἔτι.

inquam, Genius appellatur. Præcipit autem ingredientibus, quid facere eos oporteat, ubi in vitam ingressi fuerint; ostenditque quæ via insistenda est, si in vitâ salutem consequi velint.

H. Quam igitur viam jubet eos ingredi? aut quomodo? *inquam* ego.

S. Vidésne, inquit, juxta portam folium eo loco positum, quo turba ingreditur, cui mulier insidet, fucato vultu, & pellaci specie, manuque poculum quoddam tenens?

H. Video. sed quænam hæc est, *inquam*?

S. *Impostura*, inquit, quæ omnes mortales seducit.

H. Quidnam, quæso, agit illa?

S. Ingredientes in vitam vim suam bibere compellit.

H. Quænam verò hæc est potio?

S. Er-

ἔτι ὁ Δαίμων καλεῖται. πρῶτά τ' αὖ
 τοῖς εἰσπορομυγίοις, τί δ' αὖ αὐτὸς ποι-
 εῖν, ὡς ἂν εἰσέλθουσιν εἰς τὸ βίον· καὶ
 δεικνύει ποίαν ὁδὸν αὐτὸς δ' αὖ βαδί-
 ζειν, εἰ σώζειται μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ.

Ξ. Ποίαν ἐν ὁδὸν κελύει βαδίζειν,
 ἢ πῶς; ἐφίω ἐγώ.

Γ. Ὅρα, εἶπε, ὡρᾶ τὴν πύλην θεό-
 νοντινὰ κείμενον καὶ τὸν τόπον τῆτον,
 καθ' ὃν εἰσπορεύεται ὁ ὄχλος, ἐφ' ᾧ
 κείνηται γυνὴ πεπλασμένη τῷ ἡδί, καὶ
 παιδανὴ φαινομένη, καὶ ἐν τῇ χειρὶ ἔχε-
 σα ποτήριον τι;

Ξ. Ὅρα. ἀλλὰ τίς ἔστιν αὕτη;
 ἐφίω.

Γ. Ἀπάτη καλεῖται, φησιν, ἡ πάν-
 τας τὰς ἀνθρώπους πλανῶσα.

Ξ. Εἶτα τί πρῶτά τ' αὕτη;

Γ. Τὰς εἰσπορομυγίας εἰς τὸ βίον πο-
 πίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει.

Ξ. Τῆτο ἢ τί ἔστι τὸ πυτόν;

Γ. Πλάνη,

S. Error, inquit, & Ignorantia.

H. Quid tum postea ?

S. Hâc epotâ in vitam ingrediuntur.

H. Omnesne errorem bibunt, necne ?

S. Ad unum omnes, inquit ; sed hi quidem plus, illi verò minus. Nónne vides præterea intra portam turbam quandam mulierum, meretricum varias admodum formas habentium ?

H. Video.

S. Hæ igitur *Opiniones*, & *Cupiditates*, & *Voluptates* appellantur ; quæ turbâ ingrediente statim insiliunt, & unumquemque amplexantur, ac secum abducunt.

H. Quo verò abducunt eos ?

S. Aliæ quidem ad salutem, inquit, aliæ ad interitum per *Imposturam*.

H. O vir admirande ! quàm acerbam narras potionem ! S.

Γ. Πλάνη, ἔφη, καὶ Ἀγνοια.

Ξ. Εἶτα τί;

Γ. Πιόντες τὸ το προδύονται εἰς τὸ βίον.

Ξ. Πότερον ἐν πάντες πίνουσι τὸν πλάνον, ἢ ἔ;

Γ. Πάντες πίνουσι, ἔφη· ἀλλ' οἱ μὲν πλείον, οἱ δὲ ἥττον. ἐπι δὲ ἔχ ὄραϊς ἐνδον τὴ πύλης πληθὺς τι γυμνασίου, ἔταιρων παντοδαπὰς μορφὰς ἔχουσῶν;

Ξ. Ὅρω.

Γ. Αὐταί τοίνυν, Δόξαι, καὶ Ἐπισυμῖαι, καὶ Ἡδοναὶ χαλεπῆται. Ὅταν ἐν εἰσπορεύῃται ὁ ὄχλος, ἀναπηδῶσιν αὐταί, καὶ πλέθονται πρὸς ἐκείσων, εἶτα ἀπάγουσι.

Ξ. Πῶς δὲ ἀπάγουσιν αὐτές;

Γ. Αἱ μὲν εἰς τὸ σώζειν, ἔφη· αἱ δὲ εἰς τὸ ἀπόλλυεν διὰ τὴ ἀπάτην.

Ξ. ὦ δαιμόνιε, ὡς χαλεπὸν τὸ πῶμα λέγεις;

Γ. Καὶ

S. Atqui omnes, inquit, pollicentur se eos ad optima *quæque* perducturas, etiam ad vitam beatam & undiquaque conducibilem. Illi verò per ignorantiam & errorem, quem ab *Impostura* hauserunt, quænam vera sit vitæ via, non inveniunt, sed temerè errant; quemadmodum vides prius ingressos, ut circumaguntur quò illæ monstrent.

H. Video & hoc, inquam. Sed quænam est illa mulier, quæ veluti cæca & furenti similis, super lapide quodam rotundo consistere videtur?

S. Illa quidem, inquit, vocatur *Fortuna*. Est autem non cæca tantum, sed insana etiam & furda.

H. Illa verò quid habet negotii?

S. Obambulat undique, inquit, & ab aliis, quæ habent, eripit, & aliis donat; ab iisdemque iterum abripit illico quæ dedit, & aliis temerè & instabiliter donat: quapropter

Γ. Καὶ πᾶσαι γὰρ, ἔφη, ἐπαγγέλλονται ὡς ἐπὶ τὰ βέλτερα ἀξιοῦσαι, καὶ εἰς βίον εὐδαίμονα καὶ λυσιτελεῖν. οἱ δὲ διὰ τὸ ἀγνοῖαν, καὶ τὸ πλάνον, ὃν πεπώκεισι πᾶσα τὴν Ἀπάτης, ἔχουσιν εὐρίσκεισι ποῖα βῆσιν ἢ ἀληθινὴν ὁδὸν ἢ ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ πλανῶνται εἰκῆ, ὡς περ ὄρας καὶ τὸς πρῶτον εἰσποροῦμένους, ὡς περιέργηται ὅτι ἂν αὐταὶ δεικνύωσιν ;

Ξ. Ὅρω τῆτο, ἔφην. ἢ ὅ γινώσκουσιν τις βῆσιν, ἢ ὡς περ τυφλὴ καὶ μαινομένη τις εἴδωκε, καὶ ἐσηκῆσα ἐπὶ λίθου πρὸς τρυγύλα ;

Γ. Καλεῖται μὲν, ἔφη, Τύχη βῆσι ὅτι εἰς μόνον τυφλὴ, ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ κωφὴ.

Ξ. Αὐτὴ οὖν τί ἔργον ἔχει ;

Γ. Περιπορεύεται πάντα χεῖρα, ἔφη, καὶ παρ' ὧν μὲν ἀρπάσσει τὰ ἐπ' ἀρχόντια, καὶ ἐτέροις δίδωσι· πᾶσα δὲ τῆς αὐτῆς πάλιν ἀφαιρεῖται πᾶσα χεῖρα ἢ δέδωκε, καὶ ἄλλοις δίδωσιν εἰκῆ καὶ ἀβε-

pter signum illud rectè indicat illius naturam.

H. Quale id est, inquam ego ?

S. Quòd in rotundo saxo insistit.

H. Id verò signum quid sibi vult ?

S. Quòd parùm certa, & instabilia illius sunt munera. Magnæ enim & graves jacturæ fiunt, ubi quis ei fidem adhibuerit.

H. Turba autem illa ingens, quæ eam circumstat, quid sibi vult ? & quinam vocantur ?

S. Vocantur hi quidem *Inconsulti*. singuli verò ea petunt, quæ illa abjicit.

H. Quî ergò fit, ut eodem non sint vultu ; sed eorum quidem alii lætari videantur, alii autem passis manibus tristentur ?

S. Qui quidem ex iis videntur, inquit ille, lætari & ridere, ii sunt, qui acceperunt aliquid ab eâ, iidemque

βαίως. διὸ καὶ τὸ σημεῖον καλῶς μνησθεὶς
τῆ φύσιν αὐτῆς.

Ξ. Ποῖον τῆτο ; ἐφίω ἐγώ.

Γ. Ὅτι ἐπὶ τρυγίλει λίθου ἔστηκεν.

Ξ. Εἶτα τί τῆτο σημαίνει ;

Γ. Ὅτι ἔστι ἀσφαλῆς, ἐδέ βεβαία
ἔστιν ἢ παρ' αὐτῆς δύοσις. ἐκπλώσεις γὰρ
μεγάλαι καὶ σκληραὶ γίνονται, ὅταν
πρὸς αὐτῇ πρῆσι.

Ξ. Ὁ δὲ τῆς ἀνθρώπων ὄχλου ὁ
πολύς ἔστι, ὁ περὶ αὐτὴν ἔσηκός, τί
βέλεται, καὶ πίνεσθε καλῶνται ;

Γ. Καλῶνται μὲν ἔστι Ἀπεροβέλου-
τοι αἰτῆσι δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἀρίπτε.

Ξ. Πῶς ἐν ἔχ ὀμβρίαν ἔχουσι τῆ μωρ-
φῶν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν δοκεῖσθε χαίρειν,
οἱ δὲ ἀδυμῆσιν, ἐκτετακότες τὰς χεῖ-
ρας ;

Γ. Οἱ μὲν δοκεῖντες, ἔφη, χαίρειν,
καὶ γὰρ αὐτῶν, οἱ εἰληφότες πρὸς
τῆ Τύχης εἰσίν. ἔστι δὲ καὶ Ἀγαθὴ Τύ-

dẽmque eam *prosperam* Fortunam vocant. Qui verò videntur flere, quique manus tendunt, sunt ii, quibus abstulit quæ priùs dederat. Hi contrà *malam Fortunam* eandem appellant.

H. Quænam sunt illa, quæ donat illis, unde qui accipiunt, tantopere lætantur, qui autem amittunt, dolent ?

S. Hæc, inquit, quæ plerisque hominibus videntur esse bona.

H. Quænam autem sunt ea ?

S. Divitiæ scilicet, & gloria, & nobilitas, & liberi, & tyrannides, & regna, & alia quæcunque his similia.

H. Et quidni hæc sunt bona ?

S. De his, inquit, aliàs disputare licebit ; nunc autem de hujus fabulæ sententiâ agamus.

H. Sit ita, uti vis.

S. Vides igitur, ubi portam hanc præ-

χλω αὐτὴν χαλῶσιν. οἱ ᾗ δοκῶντες
 κλαίειν, καὶ τὰς χεῖρας ἐκτετακότες,
 εἰσὶ παρ' ὧν ἀφείλετο ἃ δέδωκε πρῶ-
 τερον αὐτοῖς. ἔτσι πάλιν Κακλὴ Τύ-
 χλω αὐτὴν χαλῶσι.

Ξ. Τίνα ἔν ἔστιν ἃ δίδωσιν αὐτοῖς,
 ὅπ' ἔτιωσ οἱ μὲ λαμβάνοντες χαίρουσιν,
 οἱ ᾗ ἀποβάλλοντες κλαίουσιν ;

Γ. Ταῦτα, ἔφη, ἃ ᾤσατο τοῖς πολ-
 λοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ ἔτι ἀγαθὰ.

Ξ. Ταῦτα ἔν τίνα ἔστι ;

Γ. Πλῆτ' ὅσα δηλαδὴ, καὶ Δόξα, καὶ
 Εὐχρία, καὶ Τέκνα, καὶ Τυραννίδες, καὶ
 Βασιλεῖαι, καὶ τὰλλα ὅσα τέτοις ᾤσα-
 πλῆσια.

Ξ. Ταῦτα ἔν πῶς ὅσα ἔστιν ἀγαθὰ ;

Γ. Περὶ μὲν τέτων, ἔφη, καὶ αὐτὸς
 ἐκποιήσει ἀγαλέγωδης. νυνὶ ᾗ περὶ τὴν
 μυθολογίαν γινώμεθα.

Ξ. Ἔστω ἔτιωσ.

Γ. Ὅρα ἔν, ὡς ἂν παρέλθοις ᾗ
 Β 3 πύλῳ

præterieris, aliud septum altius, & mulieres extra septum stantes, solito meretricum more ornatas?

H. Omnino, inquam, video.

S. Harum igitur hæc quidem *Incontinentia*, illa verò *Luxuria*, alia *Avaritia*, alia verò *Adulatio* vocatur.

H. Quid ergò hîc potissimum astant illæ?

S. Observant, inquit, eos qui aliquid à *Fortuna* acceperunt.

H. Quid deinde?

S. Insiliunt, & amplexantur, & adulantur, utque apud se manere velint, obsecrant, promittentes vitam eis affore jucundam & otiosam & ab omni molestiâ vacuam. Quòd si quis ab eis persuasus ad vitam voluptariam se converterit, tantisper ei videtur dulcis hæc vitæ ratio, quamdiu hominem titillaverit; postea autem secus. Ubi enim respuerit,

πύλω ταύτῳ, ἀνώτερον ἄλλον περι-
βολον, ὡς ἂν καὶ γυναῖκας ἔξω τῶ περι-
βόλου ἐσηκῆαι, κηροσημηγῆαι ὡσπερ
ἐταῖραι εἰώδασι ;

Ξ. Καὶ μάλα.

Γ. Αὐταὶ τοίνυν, ἢ μὲν Ἀκραιοῖα
καλεῖται, ἢ ᾗ Ἀσωτία, ἢ ᾗ Ἀπλη-
σία, ἢ ᾗ Κολακεία.

Ξ. Τί ἐν ὧδε ἐσήμασιν αὐταὶ ;

Γ. Παραπρῶσιν, ἔφη, τὸς εἰληφύ-
ταις πὺρὰ τὴ Τύχης.

Ξ. Εἶτα τί ;

Γ. Ἀναπιδῶσι, καὶ συμπλέουσαι
αὐταῖς, καὶ κηλακδύουσι, καὶ ἀξιῶσι παρ'
αὐταῖς μένειν, λέγουσαι ὅτι βίον ἔξουσιν
ἠδυνὴν, καὶ ἄπνον, καὶ κηροπάθειαν ἔχου-
σα ἑσθέρμειαν. Ἐὰν ἐν τις παιδῆ ἕω'
αὐτῆς εἰσελθεῖν εἰς τὴν ἠδυνάθειαν,
μέχρι μὲν πινθη ἠδεῖα δοκεῖ εἶναι ἢ δὲ α-
τρεβῆ, ἕως ἂν γαργαλίξῃ τὸ ἄνθρωπον·
εἶτ' ἔσθ' ἔστιν. ὅταν γὰρ ἀνανήψῃ, αἰσθάνε-

erit, sentit se non comedisse, sed ab eis comesum, & contumeliosè habitum fuisse. Quo fit, ut cùm omnia prodegerit, quæ à *Fortuna* acceperat, cogatur his ipsis mulieribus fervire, & omnia sustinere, & indecorè se gerere, & propter eas, quæcunque sunt damnosa, in se admittere; furari nempe, fana spoliare, pejerare, prodere, prædari, omnia denique, quæ sunt his similia. Ubi verò omnia eos defecerint, *Pænæ* traduntur.

H. Et quænam hæc est?

S. Videsne, inquit, pone eas quiddam quasi ostiolum; & locum quendam angustum & tenebrosum? Nonne & mulieres ibi turpes, & fordidæ, & pannis obsiæ videntur versari?

H. Omnino.

S. Ex his igitur, quæ flagellum tenet, vocatur *Pæna*, quæ autem caput intra genua tenet, *Mæstitia*:
quæ

ται ὅτι ἐστὶ ἠδύεν, ἀλλ' ὑπὸ αὐτῆς κατ-
 ηδίετο, καὶ ὑβρίζετο. Διὸ καὶ, ὅταν ἀνα-
 λώσῃ πάνθ' ὅσα ἔλαβε παρὰ τῆς Τύχης,
 ἀναγκάζεται ταύταις τῆς γυναιξὶ δε-
 λούειν, καὶ πάνθ' ὑπομύειν, καὶ ἀχηρη-
 γνεῖν, καὶ ποιεῖν ἐνεκεν τέτων ὅσα ἐστὶ
 βλαβερά, οἷον ἀποσερεῖν, ἱεροσυλεῖν,
 ἔμπορκεῖν, περιδιδόναι, ληΐζεσθαι, καὶ
 πάνθ' ὅσα τέτοις ὄψα πλήσια. ὅταν
 ἐν πάντα αὐτοῖς ἐπιλίπη, ὄψα δίδόνται
 τῇ Τιμωρίᾳ.

Ξ. Ποία δὲ ἐστὶν αὕτη;

Γ. Ὅραϊς ὀπίσω τὴν αὐτῆς, ἔφη, ὡς-
 περ δύειον μικρὸν, καὶ τόπον σενόν πι-
 να, καὶ σιροτεινόν; Οὐκ ἔστιν καὶ γυναικῆς
 αἰχραὶ, καὶ ῥυπαραὶ, καὶ ῥάκη ἡμφισ-
 μύλαι δοκέουσι συνείναι;

Ξ. Καὶ μάλα.

Γ. Αὐταὶ τοίνυν, ἔφη, ἢ μὴ τῆς μά-
 σιγα ἔχουσα, καλεῖται Τιμωρία· ἢ τῆς
 τῆς κεφαλῆς ἐν τοῖς γόνασιν ἔχουσα, Δύ-
 πη.

quæ verò capillos suos evellit, *Dolor.*

H. Ille autem alter, qui eis astat, deformis & macilentus & nudus, & ponè mulier quædam ei similis, deformis & macra, quinam sunt ?

S. Hic quidem *Luctus* appellatur, inquit ; soror autem ejus, *Desperatio.* His igitur traditur, & unà cum his in cruciatibus vitam agit : deinde rursus in aliam domum truditur, ad *Infelicitatem*, ibique reliquam vitam transigit in omnigenâ miserâ, nisi *Pœnitentia* ei fortè obviam facta fuerit.

H. Quid tum fit ?

S. *Pœnitentia* obviam ei facta eripit eum ex malis, eique aliam *Opinionem* inserit, & *Cupiditatem*, quæ ad *veram Disciplinam* ducit, simulque ad eam, quæ *falsa* vocatur *Disciplina.*

H. Quid deinde fit ?

S. Si-

πῆ ἢ ᾗ τὰς τρεῖσιν πύλαισι ἑαυτῆς,
Ὀδυίη.

Ξ. Ὁ δὲ ἄλλο ἔτι ὁ παρεστηκὸς
αὐταῖς δυσειδὴς τις καὶ λεπτός, καὶ γυμνός,
καὶ κατὰ ταῦτά τις ὀργία αὐτῶν, αἰχρὰ,
καὶ λεπτή, τίς ἔστιν;

Γ. Ὁ μὲν Ὀδυρμός καλεῖται, ἔφη ἢ
ᾗ, ἀδελφὴ αὐτῆ, Ἀδυμία. Τέτοις ἔν
πυλαδίδοιαι, καὶ μετὰ τῶν συμβιοῦ πι-
μωρέμενοι. εἶτα πάλιν ἐνταῦθα εἰς
ἕτερον οἴκον ρίπτεται, εἰς τὴν Κακοδαιμο-
νίαν, καὶ ὧδε τὸ λοιπὸν βίον κατὰσρέφει
ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, ἂν μὴ ἢ Με-
τάνοια αὐτῶν ἀπὸ τῆς τύχης συναντήσῃ.

Ξ. Εἶτα τί γίνεται;

Γ. Ἐὰν ἢ Μετάνοια αὐτῶν συναν-
τήσῃ, ἔξαιρει αὐτὸν ἐκ τῆς κακῆς, καὶ
συνίστησιν αὐτῶν ἕτεραν Δόξαν καὶ Ἐπιθυ-
μίαν, ἢ εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἀγχο-
σαν, ἢ εἰς τὴν κατὰ τὴν ψευδοπαιδείαν
καταμεμῶλεν.

Ξ. Εἶτα τί γίνεται;

Γ. Ἐὰν

S. Siquidem, inquit, eam opinionem susceperit, quæ ducit ad *veram disciplinam*, purgatus ab eâ servatur, & felix & beatus evadit per omnem vitam; sin minus, iterum à falsâ illâ opinione seducitur.

H. O Hercules, quàm magnum & hoc discrimen est! Hæc autem, inquam ego, *falsa Disciplina*, quænam est?

S. Nonne vides, inquit, alterum illud septum?

H. Maximè, inquam ego.

S. Nonne extra id septum in vestibulo mulier quædam stat, quæ nitida videtur esse, & composita?

H. Imo.

S. Hanc igitur vulgus & vani homines vocant *Disciplinam*; cùm ea non sit, sed *falsa* tantum *Disciplina*, inquit. Huc sane prius applicant, qui

Γ. Ἐὰν μὲν, φησι, τὴν Δόξαν ταύ-
 τῃ περιδέξῃται, τὴν ἄγνοσαν αὐτὸν εἰς
 τὴν ἀληθινῶν Παιδείαν, καρτερθεὶς ὑπὸ
 αὐτῆς σώξεται, καὶ μακάριον καὶ εὐδαί-
 μων γίνεσθαι ἐν παντί τῷ βίῳ· εἰ δὲ
 μὴ, πάλιν πλανᾶται ὑπὸ τῆς Ψευδοδο-
 ξίας.

Ξ. ὦ Ἡράκλειε, ὡς μέγας ὁ κίν-
 δυνος ἄλλος ἔστι! ἢ τῆς Ψευδοπαι-
 δείας, ποία ἔστιν; ἔφην ἐγώ.

Γ. Οὐχ ὁρᾷς τὸ ἔπερον περίβολον
 ὁκείνον;

Ξ. Καὶ μάλα, ἔφην ἐγώ.

Γ. Οὐκ ἔστι ἔξω τῆς περιβόλου πύλης τῆς
 εἰσοδῆν γινώσκεις ἔστηκεν, ἢ δοκεῖ πάντοτε
 καρτερὰ καὶ εὐτακτεῖν ἔστι;

Ξ. Καὶ μάλα.

Γ. Ταύτῃ τῷ ποίνῃ οἱ πολλοὶ, καὶ εἰ-
 χαῖοι τῶν ἀνθρώπων, Παιδείαν χαλῶ-
 σιν· ὅσα ἔστι δὲ, ἀλλὰ Ψευδοπαιδεία,
 ἔφη. οἱ μὲν τοὶ σωζόμενοι, ὅπῃ ταν βέ-
 λωνται

qui salvi fiunt, ubi ad veram Disciplinam pervenire voluerint.

H. Nunquid ergo alia via nulla est, quæ ducit ad *veram Disciplinam*?

S. Est, inquit.

H. Hi autem homines qui intra septum eunt redeuntque, quinam sunt?

S. *Falsæ Disciplinæ* amatores, inquit, decepti, credentes se cum *vera Disciplina* versari.

H. Quinam igitur hi vocantur?

S. Hi quidem Poetæ, inquit, illi autem Rhetores, illi Dialectici, hi autem Musici, illi verò Arithmetici, alii Geometræ, alii Astrologi, alii Voluptuarii, alii Peripatetici, alii denique Critici, & quotcunque sunt his similes.

H. Mulieres autem illæ, quæ circumcursare videntur, primis illis similes, inter quas esse dicebas *Incontinentiam*, & reliquæ illarum sociæ, quænam sunt?

S. Illæ

λωνται εις τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἐλθεῖν,
ὥδε πρῶτον περιγίγνονται.

Ξ. Πότερον ἐν ἄλλῃ ὁδῷ σοὶ ἔστιν
ὅτι τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἀγνοῦσα;

Γ. Ἐστίν, ἔφη.

Ξ. Οὗτοι ὅ οἱ ἄνθρωποι οἱ ἔσω τῶν
περιβόλων ἀνακαμπόντες, τίνες εἰσίν;

Γ. Οἱ τὴν Ψυδδοπαιδείας, ἔφη, ἐρα-
σαι, ἠπατημένοι, οἰόμενοι μὴ τὴν ἀλη-
θινῆς Παιδείας Συνομιλεῖν.

Ξ. Τίνες οὖν καλεῖνταί εἰσι;

Γ. Οἱ μὲν Ποιηταί, ἔφη, οἱ ὅ οἱ ῥήτο-
ρες, οἱ ὅ οἱ Διαλεκτικοί, οἱ ὅ οἱ Μυθικοί,
οἱ ὅ οἱ Αἰθρητικοί, οἱ ὅ οἱ Γεωμέτραι, οἱ
ὅ οἱ Ἀστρολόγοι, οἱ ὅ οἱ Ἡδονικοί, οἱ ὅ οἱ
Περιπατητικοί, οἱ ὅ οἱ Κριτικοί, καὶ ὅσοι
ἄλλοι τέτοις εἰσὶ περὶ ἀπλήσιοι.

Ξ. Αἱ ὅ οἱ γυναῖκες ὁκένομαι, αἱ δοκῶ-
σαι περιτρέχειν, ὁμοίαι τῶν πρώταις, ἐν
αἷς ἔφης εἶναι τὴν Ἀκρασίαν, καὶ αἱ ἄλλαι
αἱ μετ' αὐτῶν, τίνες εἰσίν;

Γ. Αὐταί

S. Illæ ipsæ, inquit, sunt.

H. Num & huc ingrediuntur ?

S. Per Jovem, etiam huc: sed raro, non autem ut in primo septo.

H. Num & *Opiniones* ?

S. Imo, inquit ; in his enim adhuc illa manet Potio, quam ab *Impossura* datam biberunt, & *Ignorantia* per Jovem, & una cum eâ *Amentia*. Et nullo modo recedet ab eis opinio, neque cætera vitia donec, *falsa Disciplina* valere iussa, veram ingressi fuerint viam, & illius vim purgatoriam ebiberint, ejecerint mala omnia, quibus tenentur, & *Opiniones*, & *Ignorantiam*, & reliquam omnem pravitatem. Tum ita salvi fient. Quamdiu autem hîc manserint apud *falsam Disciplinam*, nunquam liberabuntur, neque malum vel minimum illos relinquet horum studiorum gratiâ.

H. Quæ-

Γ. Αὐται ἐκείναι εἰσιν, ἔφη.

Ξ. Πότερον ἔν κ' ὠδὲ εἰσπορεύονται;

Γ. Νῆ Δία κ' ὠδὲ, σπανίως ᾗ, κ' ἐχί ὡσπερ ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ.

Ξ. Πότερον ἔν κ' αἱ Δόξαι;

Γ. Ναί, ἔφη. ἔπι μὲ γὰρ κ' ἐν τέτοις τὸ πύργῳ, ὃ ἔπον παρὰ τῆ Ἀπάτης, κ' ἢ Ἀγνοια, μένει, νῆ Δία, κ' μετ' αὐτῆς γὰρ ἢ Ἀφροσύνη. κ' ἐ μὴ ἀπέλθῃ ἀπ' αὐτῆς ἔθ' ἢ Δόξα, ἔθ' ἢ λοιπὴ Κακία, μέχρ' ἂν ἀπογνόντες τῆ Ψυδοπαιδείας εἰσέλθωσιν εἰς τῆ ἀληθινῶ ὁδόν, κ' πίωσι τῆ τέτων καρδαρικῶ δυνάμιν. εἶτα ὅταν καρδαρῶσι, κ' ἐκβάλωσι τὰ κακὰ πάνθ' ὅσα ἔχουσι, κ' τὰς Δόξας, κ' τῆ Ἀγνοίαν, κ' τῆ λοιπῶ πᾶσαν Κακίαν, τότε ἂν ἔπω σωθῆσονται. ὠδὲ ᾗ μόνοντες παρὰ τῆ Ψυδοπαιδείας, ἐδέποτε ἀπολυθῆσονται, ἐδὲ ἐλείψει αὐτῆς κακὸν ἐδὲν ἐνεκα τέτων τῆ μαθημάτων.

Σ

Ξ. Ποία

H. Quænam igitur hæc est via, quæ ducit ad *veram Disciplinam* ?

S. Vides, inquit, locum illum superiorem, ubi nullus inhabitat, sed solitudo mera esse videtur ?

H. Video.

S. Nonne januam quandam pusillam & viam quandam ad januam quæ non multum frequentatur, & quâ perpauci tendunt, quia difficilis ascensu, & aspera, & prærupta esse videatur ?

H. Omnino, inquam.

S. Nonne & collis quidam altus videtur esse, & angustus admodum ascensus, & præcipitia hinc inde habens profunda ?

H. Video.

S. Hæc est igitur illa via, inquit, quæ ducit ad *veram Disciplinam*.

H. Et quidem aspectu, inquam, valde formidolosa.

S. Nonne & circa collis superio-
rem

Ξ. Ποία οὖν αὕτη ὁδὸς ἔστιν, ἢ φέ-
ρσα ἔπι τῆ ἀληθινῶ Παιδείαν, ἔφω;

Γ. Ὅραϊς, ἔφη, ἄνω τόπον τινα ὀκεί-
νον, ὅπε εἰσὶς ἔπι κρητοικεῖ, ἀλλ' ἔρη-
μῶ δοκεῖ εἶ;

Ξ. Ὅρω.

Γ. Οὐκ ἔν κὲ δύραν τινα μικρὰν, κὲ
ὁδὸν τινα πρὸ τῆ δύρας, ἥτις ἐ πολὺ
ὀχλεῖται, ἀλλὰ πάνυ ὀλίγοι πορεύον-
ται, ὡπερ δι' ἀνοδίας πινὸς κὲ τρα-
χείας κὲ πείρωδ' ἐς εἶ) δοκίσης;

Ξ. Καὶ μάλα, ἔφω.

Γ. Οὐκ ἔν κὲ βενός τις ὑψηλός δο-
κεῖ εἶ), κὲ ἀνάβασις σενὴ πάνυ, κὲ κρη-
μνὸς ἔχουσα ἔνθεν κὲ ἔνθεν βαθεῖς;

Ξ. Ὅρω.

Γ. Αὕτη τοίνυν ἔστιν ἡ ὁδὸς, ἔφη, ἢ
ἀγασα πρὸς τῆ ἀληθινὴν Παιδείαν.

Ξ. Καὶ μάλα γε χαλεπὴ πρσι-
δεῖν.

Γ. Οὐκ ἔν κὲ ἄνω γε πρὸ τῆ βενῆ

rem partem vides saxum ingens & altum & undique præruptum ?

H. Video, inquit.

S. Vides etiam mulieres duas in saxo constitutas, nitidas, atque optima corporis habitudine, & quàm alacriter manus extendunt ?

H. Video. Sed quænam hæ vocantur, inquam ?

S. Altera quidem vocatur *Continentia*, inquit, altera verò *Constantia* : sunt autem sorores.

H. Cur autem manus adeo alacriter extendunt ?

S. Hortantur, inquit, eos, qui eò loci veniunt, confidere, & animo esse intrepido, dicentes paulisper eos tolerare debere, pòst eos ad viam pulchram esse venturos.

H. Ubi igitur ad rupem advenerint, quomodo ascendunt ? Nullam enim ad eam video ferentem viam.

S. Ipsæ

ὄρας πέτραν μεγάλην καὶ ὑψηλὴν, κώ-
κλω δ' ὑπόκρημον ;

Ξ. Ὁρῶ ἔφην.

Γ. Ὁρῶς οὖν καὶ γυναικας δύο ἐση-
κίας ὅτι τῇ πέτρα, λιπαράς, καὶ ἐ-
κτίσους τῷ σώματι, καὶ ὡς ἐκτετάχασιν
ταὶ χεῖρας περιδύμωσιν ;

Ξ. Ὁρῶ· ἀλλὰ τίνες καλεῖνται, ἔ-
φην, αὗται ;

Γ. Ἡ μὲν Ἐγκράτεια καλεῖται, ἔφην
ἡ δὲ Καρτερία. εἰσὶ δὲ ἀδελφαί.

Ξ. Τί οὖν ταὶ χεῖρας ἐκτετάχασιν
ἔτω περιδύμωσιν ;

Γ. Παρακαλοῦσιν, ἔφην, τὰς πρῶτα-
γνομίδας ὅτι τὸ τόπον δαρρῆϊν, καὶ μὴ
ἀποδειλιᾶν, λέγουσιν, ὅτι βραχὺ ἐπι-
δὲ καρτερῆσαι αὐτὰς, εἶτα ἤξουσιν εἰς
ὁδὸν καλῶν.

Ξ. Ὅταν ἐν πρῶταγνώωνται ὅτι τὴν
πέτραν, πῶς ἀναβαίνουσιν ; ὀρῶ γάρ
ὁδὸν φέρουσι σιδεμίαν ἐπ' αὐτῆς.

S. Ipsæ ex præcipitio illo ad eos descendunt, eosque sursum ad se trahunt. Postea jubent eos quiescere, & paulò post dant *Robur & Fiduciam*, & pollicentur se eos ad *veram Disciplinam* deducturas; & monstrant eis viam, quam & amœna sit, & plana, & expedita, & ab omni malo purgata, ut vides.

H. Ita, per Jovem, apparet.

S. Vides igitur, inquit, & ante illud nemus locum quendam qui & amœnus videtur esse, & prati speciem præ se ferens, & multâ luce illustratus?

H. Omnino.

S. Observas igitur & in medio prato alterum septum, & portam alteram?

H. Ita sane. Sed quî vocatur hic locus?

S. *Beatorum Domicilium*, inquit.
Hic

Γ. Αὐται γὰρ τῷ κρημνῷ περσικα-
 παβαίνουσι, καὶ ἔλκυσιν αὐτὰς ἄνω πρὸς
 ἑαυτὰς. εἶτα κελύουσιν αὐτὰς ὄξανα-
 παύσασι, καὶ μὲν μικρὸν διδύασιν Ἰχθυὸν
 καὶ Θάρασθον, καὶ ἐπαγγέλλονται αὐτὰς
 καταστῆσαι πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν,
 καὶ δεῖκνύουσιν αὐτοῖς τὴν ὁδὸν, ὡς ἔστι χα-
 λή τε, καὶ ὀμαλή, καὶ εὐπόροτος, καὶ χα-
 ραὰ παντὸς κακῶ, ὡσαύτ' ὀρχῆς.

Ξ. Ἐμφάνει νῆ Δία.

Γ. Ὅραός ἐν, ἔφη, καὶ ἔμπεραδε τῷ
 ἄλλοις ἐκείνῃ τύπον τινα, ὅς δοκεῖ χα-
 λός τε εἶναι, καὶ λειμωνοειδῆς, καὶ φωτὶ
 πολλῷ καταλαμπόμενον;

Ξ. Καὶ μάλα.

Γ. Κατανοεῖς ἐν καὶ ἐν μέσω τῷ λει-
 μῶρος πείλολον ἕτερον, καὶ πύλην ἕτε-
 ραν;

Ξ. Ἐστὶν ἕτερος. Ἀλλὰ τίς καλεῖ-
 ται ὁ τύπος ἕτερος;

Γ. Εὐδαιμόνων οἰκητήριον, ἔφη·
 C 4 ὡδε

Hic enim Virtutes ipsæ & Felicitas versantur.

H. Esto, inquam ego, tantam esse loci amœnitatem.

S. Nonne ad portam vides, inquit, mulierem adesse quandam, pulchram, & constanti vultu, mediâ autem integrâque jam ætate, vesteque indutam simplici, cultuque itidem simplici. Insistit autem saxo non rotundo, sed quadrato & stabili. Et unâ cum eâ aliæ quædam duæ, filiæ videntur esse.

H. Ita prorsus apparet.

S. Harum igitur, quæ medium tenet locum, *Disciplina* est, altera *Veritas*, altera autem *Suadela*.

H. Cur autem hæc quadrato lapide insistit?

S. Indicium est, inquit, tutamque & firmam ad eam adeuntibus esse
viam

ὡδὲ γὰρ διαίρεισιν αἱ Ἀρεταὶ πᾶσαι,
 καὶ ἡ Εὐδαιμονία.

Ξ. Εἶεν, ἔφην ἐγὼ, ὡς καλὸν λέγεις
 τὸ τόπον (εἶ).

Γ. Οὐκ ἔν περὶ τὴν πύλιν ὄρας, ἔφη,
 ὅτι γυνή τις ἔστι καλὴ, καὶ καρτερικὴ
 τὸ πρόσωπον, μέση δὲ καὶ κεκραιμένη
 ἤδη τῆς ἡλικίας, πολλὴ δ' ἐχουσα ἀπλῆν,
 καὶ ἐδένα καλωπισμόν; ἔσηκε δὲ εἶπε
 ἐπὶ τετραγύλιθον, ἀλλ' ἐπὶ τετραγών-
 ον, ἀσφαλῶς κραιμένη. καὶ μὲν ταύτης
 ἄλλαι δύο εἰσὶ, θυγατέρες τινὲς δοκῶσαι
 (εἶ).

Ξ. Ἐμφαίνει ἕτως ἔχειν.

Γ. Τέτων ποίνω ἢ μὲν ἐν τῷ μέσῳ,
 Παιδεία ἔστιν ἢ δὲ, Ἀλήθεια ἢ δὲ,
 Παιδία.

Ξ. Τί δὲ ἔσηκεν ἐπὶ λίθον τετραγώνον
 αὐτή;

Γ. Σημεῖον, ἔφη, ὅτι ἀσφαλῆς τε
 καὶ βεβαία ἡ πρὸς αὐτὴν ὁδὸς ἔστι τοῖς
 ἀφικνοῦσιν.

viam, & datorum securam esse possessionem accipientibus.

H. Et quænam sunt ea, quæ illa dono dat ?

S. *Fiducia & Intrepiditas*, inquit ille.

H. Quamnam autem ista vim habent ?

S. *Scientiam*, inquit, per quam intelligunt se nihil unquam mali in vita perpeffuros.

H. Præclara, inquit, per Herculem, munera ! sed quamobrem extra septum ita stat ?

S. Ut advenientes curet, & vim illam purgatoriam infundat ; ubi verò purgati fuerint, tum eos ad virtutes introducit.

H. Quomodo istud, inquam ego ? Non enim intelligo.

S. Atqui intelliges, inquit. fit enim perinde ac si quis graviter ægrotans medicum tandem adeat, qui
prius

ἀφικνεμένοις, καὶ τῆς διδομῆων ἀσφα-
λῆς ἢ δόσις τοῖς λαμβάνουσι.

Ξ. Καὶ τίνα ἔστιν, ἃ δίδωσιν αὐτῆ;

Γ. Θάρσος, καὶ Ἀφοβία, ἔφη ἐκεί-
νῳ.

Ξ. Ταῦτα ἢ τίνα ἔστιν;

Γ. Ἐπισημία, ἔφη, τῷ μηδὲν ἂν ποτε
δεινὸν παθεῖν ἐν τῷ βίῳ.

Ξ. Ἡράκλεις, ὡς καλὰ, ἔφην,
τὰ δῶρα! Ἀλλὰ τινὸς ἕνεκεν ἔξω τῷ
πειβόλου ἔστηκεν ἕτως;

Γ. Ὅπως τὸς πρᾶγμα μύσες, ἔφη,
δεραπόνη καὶ ποτίζη τὴν καρδιακῶς
δυνάμιν. εἴθ' ὅταν καρδιαθῶσιν, ἕτως
εἰσαίγει τέττες πρὸς τὰς Ἀρεταῖς.

Ξ. Πῶς τῷτο; ἔφην ἐγώ. ἐ γὰρ σω-
ίημι.

Γ. Ἀλλὰ Σωήσεις, ἔφη. ὡς ἂν
ἔτῳ φιλοτίμως κάμων ἐτύγχανε,
πρὸς τὸ ἰατρὸν ἂν δήπευ γινόμηνῳ,
πρό-

prius purgationibus omnes morbi causas ejicit, atque ita demum ipsum medicus ad sanitatem redactum constituit. Sin æger non paruisset iis, quæ medicus præceperat, merito tandem repudiatus, à morbo interiisset.

H. Hæc intelligo, inquam ego.

S. Ad eundem ergo modum, inquit, ubi ad *Disciplinam* quis pervenerit, ea curat illum, suamque illi vim infundit, ut quamprimum expurget, ejiciatque mala illa omnia quæ secum attulerat.

H. Quænam hæc ?

S. *Ignorantiam, & Errorem*, quem ab *Impostura* hauserat, & *Arrogantiam, & Cupiditatem, & Incontinentiam, & Iracundiam, & Avaritiam*, cæteraque omnia quibus in primo septo repletus erat.

H. Ubi verò purgatus fuerit, quò eum mittit ?

S. Intrò,

πρότερον καθαριθεὶς ἔξέβαλε πάντα
τὰ νοσοποιῶντα. εἶτα ἔτας ἂν αὐτὸν
ἰατρὸς εἰς ἀνάληψιν καὶ ὑγίαιαν καθέστη-
κεν. εἰ δὲ μὴ ἐπειθετο οἷς ἐπέταττεν,
εὐλόγως ἂν δήπερ ἀπωθεὶς ἔξώλετο
ὑπὸ τῆ νόσου.

Ξ. Ταῦτα συνίημι, ἔφην ἐγώ.

Γ. Τὸν αὐτὸν τοίνυν τρόπον, ἔφη,
καὶ πρὸς τὴν Παιδείαν ὅταν τις πρῶτα γι-
νήται, θεραπεύει αὐτὸν, καὶ πυτίζει τῇ
ἑαυτῆς δυνάμει, ὅπως ἐκκαθάρη πρῶ-
τον, καὶ ἐκβάλη τὰ κακὰ πάντα, ὅσα
ἔχων ἦλθε.

Ξ. Ποῖα ταῦτα ;

Γ. Τὴν Ἄγνοιαν καὶ τὸ Πλάνον, ὃν
ἐπεπώκει πρῶτα τὴν Ἀπάτης, καὶ τὴν Ἀλα-
ζονείαν, καὶ τὴν Ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν Ἀκρα-
σίαν, καὶ τὴν Θυμὸν, καὶ τὴν Φιλαργυρίαν,
καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ὧν ἀνεπλήσθη ἐν
τῷ πρώτῳ πεισμόλῳ.

Ξ. Ὅταν οὖν καθαρῆ, πῶς αὐτὸν
ἀποσέλλει ;

Γ. Ἐν-

S. Intrò, inquit, ad *Scientiam*, & ad cæteras virtutes.

H. Quasnam istas ?

S. Nõnne vides, inquit, intra portam cœcum mulierum, quàm formosæ esse videntur, & modestæ, quàmque inculto & simplici habitu induuntur ? porrò autem quàm infucatæ, minimèque comptæ, ut cæteræ ?

H. Video, inquam ; sed quænam hæ appellantur ?

S. Prima quidem *Scientia* vocatur, inquit ; reliquæ verò ejus sorores, Fortitudo, Justitia, Probitas, Temperantia, Modestia, Libertas, Continentia, Clementia.

H. O pulcherrimæ, inquam ego, quantâ in spe siti sumus !

S. Modò intelligatis, inquit, & habitum consecuti fueritis eorum quæ auditis.

H. Enim-

Γ. Ἐνδον, ἔφη, πρὸς τὴν Ἐπισημίην,
καὶ πρὸς τὰς ἄλλας Ἀρετάς.

Ξ. Ποίας ταύτας;

Γ. Οὐχ ὁράς, ἔφη, ἔσω τῆς πύλης
χερὸν γυναικῶν, ὡς οὐκ οὐκ οὐκ, καὶ εὐτακ-
τοι, καὶ πολλὰ ἀτρίφειρον καὶ ἀπλήν
ἔχουσιν, ἐπι τε ὡς ἀπλαστοί εἰσι, καὶ ἐ-
δαμῶς κεκαλωπισμῶν ὡσπερ αἱ ἄλ-
λαι;

Ξ. Ὅρω, ἔφω. ἀλλὰ τίνες αὗται
καλεῖσθαι;

Γ. Ἡ μὲν πρώτη Ἐπισημία, ἔφη, κα-
λεῖται. αἱ δὲ ἄλλαι ταύτης ἀδελφαί,
Ἀνδρεία, Δικαιοσύνη, Καλοκαγαθία,
Σωφροσύνη, Εὐταξία, Ἐλευθερία,
Ἐκκράτεια, Πραότης.

Ξ. ὦ βασίλισσαι, ἔφω ἔγωγε! ὡς
ἐν μεγάλῃ ἐλπίδι ἐσμέν!

Γ. Ἐάν συνῆτε, ἔφη, καὶ ἔξιν πει-
ποιήσεσθε ὧν ἀκέετε.

Ξ. Ἄλ-

H. Enimverò, inquam, attendemus quàm maximè, inquam ego.

S. Itaque, inquit, salvi eritis.

H. Hæ verò, cùm eum suscep-
rint, quò deducunt ?

S. Ad matrem, inquit.

H. Quænam verò illa est ?

S. Felicitas, inquit.

H. Cujusmodi autem hæc est ?

S. Vidésne viam illam ad subli-
mem illum verticem ferentem, qui
omnium septorum arx est ?

H. Video.

S. Nónne in vestibulo mulier
quædam formosa sedet locata in al-
to folio, compta liberaliter, & citra
luxum, & coronata coronâ floreâ
admodum eleganter ?

H. Ità sanè videtur.

S. Ea igitur est *Felicitas*, inquit.

H. Cùm

Ξ. Ἀλλὰ περσέξομιγυ ὡς μέλισσα,
ἔφην ἔγωγε.

Γ. Τοιγαρεῖν, ἔφη, σωθήσεσθε.

Ξ. Ὄταν ἔν κ' ἄβωσι τὸν αὐτὸν
αὐται, πῶς ἄγασι ;

Γ. Πρὸς τὴ μητέρα, ἔφη.

Ξ. Αὐτὴ ἢ τίς ἔστιν ;

Γ. Εὐδαιμονία, ἔφη.

Ξ. Ποία δὲ ἔστιν αὐτή ;

Γ. Ὅρας τὴ ὁδὸν ἐκείνῳ, τὴ φέρουσαν
ὅπῃ τοῦ ὑψηλὸν ἐκείνο, ὃ ἔστιν ἀκρό-
πολις τῆς πελοπόλων πάντων ;

Ξ. Ὅρω.

Γ. Οὐκ ἔν ὅπῃ τῆς πελοπυλαίας γυυῆ
καθεστηκυῖα εὐειδής τις κρήνηται ὅπῃ
θρόνος ὑψηλῆ, κρησμημηγύη ἐλδιδέρως,
καὶ ἀπιδέρως, καὶ ἐσεφανωμηγύη σεφάνω
εὐαιθεῖ πάνυ χαλῶς ;

Ξ. Ἐμφαίνει ἔπως ἔχειν.

Γ. Αὐτὴ τοίνυν ἔστιν ἡ Εὐδαιμονία,
ἔφη.

D

Ξ. Ὄταν

H. Cùm autem huc aliquis advenit, quid agit ?

S. Coronat eum illa, inquit, suâ potentiâ *Felicitas*, & cæteræ omnes *Virtutes*, ut ii coronantur qui maximis defuncti sint certaminibus.

H. Quibus autem certaminibus is est defunctus ? inquam ego.

S. Maximis, inquit. Imò & maximas belluas, quæ eum priùs devorabant, & cruciabant, & in servitutem redigebant, has omnes devicit, & à se ablegavit, seque ipsum superavit, adeò ut illæ jam ei serviant, quemadmodum ille ipsis dudum serviebat.

H. Quasnam dicis belluas ? perquam enim audire cupio.

S. Imprimis, inquit, *Ignorantiam* & *Errorem*. Nõne hæ tibi videntur feræ ?

H. Et sanè pessimæ, inquam ego.

S. Deinde *Tristitiam* & *Luctum*,
&

Ξ. Ὅταν ἐν ᾧδὲ τις ᾠδα γλήῃαι, τί ποιεῖ ;

Γ. Στεφανοῖ αὐτὸν, ἔφη, τῆ ἑαυτῆς δυνάμει ἢ Εὐδαιμονία, καὶ αἱ ἄλλαι παῖσαι Ἀρεταί, ὡσπερ τὲς νενικηχότας τὲς μεγίστας ἀγῶνας.

Ξ. Καὶ ποίους ἀγῶνας νενίκηκεν αὐτός ; ἔφλω ἐγώ.

Γ. Τὲς μεγίστας, ἔφη, καὶ τὰ μέγιστα θηρία, ἃ πρῶτον αὐτὸν κατήδιε, καὶ ἰκόλαζε, καὶ ἐποίηε δῖλον. ταῦτα πάντα νενίκηκε, καὶ ἀπέρριψεν ἀφ' ἑαυτῆς, καὶ κεκράτηκεν ἑαυτῆς, ὡσεὶ οὐκείνα νῦν τέτρω δαλύβουσι, καὶ ἀπέρ ἔτθ' οὐκείνοισι πρῶτον.

Ξ. Ποῖα λέγεις ταῦτα τὰ θηρία ; πάνυ γ' ὀπιποδιῶ ἀκῆσαι.

Γ. Πρῶτον μὲν, ἔφη, τὴν Ἀγνοίαν, καὶ τὴν Πλάνον. Ἡ ἐδουκῆσαι θηρία ταῦτα ἔτι ;

Ξ. Καὶ πονηρά γε, ἔφλω ἐγώ.

Γ. Εἶτα τὴν Λύπην, καὶ τὴν Ὀδυρμόν,

& Avaritiam, & Intemperantiam, & reliquam omnem nequitiam. His omnibus imperat, non paret, ut prius?

H. O præclara, inquam ego, facinora, Victoriámque pulcherrimam! verùm illud etiám mihi dicto, quæ vis sit illius coronæ, quâ eum ornari dicebas?

S. Beatifica, ô adolescens. Qui enim eâ potentiâ coronatus fuerit, felix evadit & beatus, neque alibi quàm in seipso spem felicitatis reponit.

H. Quàm præclaram narras victoriam! Ubi verò coronatus est, quid facit, aut quò tendit?

S. Virtutes eum susceptum deducunt ad id loci, unde prius venerat, & ostendunt ei illos, qui ibi versantur, quàm malè & miserè vivunt, utque in vitâ naufragium patiuntur, & errant, & quasi ab hostibus de-

victi

κὴ τὴ Φιλαργυρίαν, κὴ τὴ Ἀκρασίαν,
 κὴ τὴ λοιπὴν ἅπασαν κακίαν. πάντων
 τέτων κρατεῖ, κὴ ἐκράτῃται, ὡσπερ
 τὸ πρῶτον.

Ξ. Ὡ χαλῶν ἔργων, ἔφην ἐγὼ, κὴ
 χαλίστης νίκης! ἀλλ' ἐκέينو ἐπι μοι εἶπε,
 τίς ἢ δύναμις τῶ σφάνε, ὧ ἔφης σφα-
 νῶδες αὐτὸν;

Γ. Εὐδαιμονική, ὧ νεανίσκη. ὁ γὰρ
 σφανωθεὶς ταύτῃ τῇ δυνάμει, ἐυδαι-
 μων γίνεται, κὴ μακάρεσσιν, κὴ εὖ ἔχει
 ἐν ἑτέροις πᾶσι ἐλπίδασι τῆ εὐδαιμονίας,
 ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ.

Ξ. Ὡς χαλὸν τὸ νίκημα λέγεις!
 ὅταν ᾗ σφανωθῆ, τί ποιῆ, ἢ ποῖ βα-
 δίζει;

Γ. Ἀγνοῖ αὐτὸν ὑπολαβῆσαι αἱ
 Ἀρεταὶ πρὸς τὸ τόπον ἐκεῖνον, ὅθεν
 ἦλθε πρῶτον, κὴ δεικνύουσιν αὐτῷ τὸς
 ἐκεῖ ἀγαθὰ βουλήσας, ὡς κακῶς κὴ ἀθλίως
 ζῶσι, κὴ ὡς ναυαγῶσιν ἐν τῇ βίῳ, κὴ

victi ducuntur ; alii quidem ab Incontinentiâ, alii verò ab Arrogantiâ, alii ab Avaritiâ, alii Vanæ Gloriæ studio, aliique ab aliis malis, ex quibus expedire se non valent calamitatibus, quibus constricti tenentur, ut serventur & huc perveniant ; sed per totum vitæ spatium turbantur. Hoc autem patiuntur, quia non possunt viam, quæ huc tendit, invenire, quippe oblitum sunt præcepti à Genio dati.

H. Rectè mihi videris dicere. Hoc tamen iterum dubito, quare *Virtutes* eum locum ei monstrant, unde priùs venerat.

S. Nimirum non satis nôrat, neque intelligebat, inquit, quicquam eorum, quæ ibi gerebantur : sed dubitabat, & propter Ignorantiam & Errorem, quem ebiberat, quæ non erant bona, bona esse duxit, & quæ non erant mala, mala. Quare miserè

πλανῶνται, καὶ ἀγνοῦνται κατὰ κεκρατημέ-
 νοι, ὡς περ ὑπὸ πολεμίων· οἱ μὲν ὑπὸ
 Ἀκροασίας, οἱ δὲ ὑπὸ Ἀλαζονείας, οἱ
 δὲ ὑπὸ Φιλαργυρίας, ἕτεροι δὲ ὑπὸ
 Κενοδοξίας, οἱ δὲ ὑφ' ἐτέρων κακῶν, ὅσων
 ὦν ἐδύναται ἐκλύσαι ἑαυτὸς τῆς δει-
 νῶν, οἷς δέδενται, ὡς σαθῆναι, καὶ ἀφι-
 κέως ὡδὲ ἀλλὰ ταρατῆνται διὰ παν-
 τὸς τῶ βίῃ. τῆτο δὲ πάχουσι διὰ τὸ μὴ
 δύνασθαι τὸ ἐνδοξὸν ὁδὸν εὐρεῖν· ἐπελά-
 δουτο γὰρ τὸ πᾶσι τῶ Δαιμονίῃ πρὸς-
 ταγμα.

Ξ. Ὁρθῶς μοι δοκεῖς λέγειν. ἀλλὰ
 καὶ τῆτο πάλιν ἀπορῶ, διὰ τί δεικνύουσι
 αὐτοὶ τὸ τόπον ἐκείνον αἱ Ἀρεταί, ὅθεν
 ἦκει τὸ πρῶτον.

Γ. Οὐκ ἀκριβῶς ἦδει, ἐδὲ ἠπίστα-
 το, ἔφη, ἐδὲν τῆς ἐκεί, ἀλλ' ἐνεδοί-
 αζε· καὶ διὰ τὴν Ἀγνοίαν, καὶ τὴν Πλά-
 νον, ὃν δὴ ἐπεπώκει, τὰ μὴ ὄντα ἀγα-
 θὰ ἐνόμιζεν ἀγαθὰ εἶναι, καὶ τὰ μὴ
 ὄντα κακὰ κακὰ. Διὸ καὶ ἐξῆ κακῶς,
 D 4 ὡς περ

miserè vixit, ut cæteri, qui ibi versantur. Nunc verò rerum conducibilem scientiam consecutus, & ipse benè vivit, & ipsos cernit, quàm miserè vivunt.

H. Ubi autem omnia contemplatus est, quid agit? aut quò vadit?

S. Quocunque libuerit, inquit. Ubique enim ei adest securitas, ut qui Corycium Antrum tenet. Et quocunque pervenerit, in omnibus benè vivet, cum omni securitate. Excipient enim eum omnes libenter, velut medicum ægri.

H. An & illas mulieres, quas feras esse dicebas, non ampliùs formidat, nequid detrimenti ab iis patiatur?

S. Nullo modo: neque enim vexabitur ampliùs, vel à Dolo, vel à Tristitiâ, vel ab Incontinentiâ, vel ab Avaritiâ, vel ab Egestate, vel quovis alio malo. Omnibus enim dominatur, & omnibusest superior,
quæ

ὡπερ οἱ ἄλλοι οἱ ἐκεῖ ἀχθίζοντες.
 νῦν δ' ἀπειληφώς τ' ὀπσημίω τ' συμ-
 φερόντων, αὐτός τε καλῶς ζῆ, καὶ τέ-
 τος θεωρεῖ ὡς κακῶς περάσασιν.

Ξ. Ἐπειδὴν οὖν θεωρήσῃ πάντα,
 τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει;

Γ. Ὅπως ἀν βέληται, ἔφη· πάντα χεῖ-
 γὰρ ἔστιν αὐτῷ ἀσφάλεια, ὡπερ τὸ
 Κωρύκιον ἀντήρον ἔχοντι. καὶ πάντα χεῖ-
 ἂν ἀφίκηται, πάντα καλῶς βιώσειται
 μὲν πάσης ἀσφαλείας. ὑποδέξονται γὰρ
 αὐτὸν ἀσμελῶς πάντες, καθάπερ τ' ἰα-
 τρὸν οἱ πάχοντες.

Ξ. Πότερον ἐν κακείνας τὰς γυ-
 ταῖκας, ἃς ἔφησ' ἀρεῖα εἶναι, ὅση ἐπι-
 φοβεῖται, μή τι πάθη ὑπὸ αὐτῶν;

Γ. Οὐδέν. ἐ μὴ διοχληθήσειται, ἔτε
 ὑπὸ Ὀδύνης, ἔτε ὑπὸ Λύπης, ἔτε ὑπὸ
 Ἀκρεσίας, ἔτε ὑπὸ Φιλαργυρείας, ἔτε
 ὑπὸ Πενίας, ἔτε ὑπὸ ἄλλῃ κακῷ ὁδο-
 νόσ. ἀπάντων γὰρ κωλύει, καὶ ἐπάνω
 πάντων

quæ priùs illum molestiâ affecerunt, quemadmodum Viperarii. Serpentes enim, qui aliis damnum inferunt ad mortem usque, illos non lædunt, quia veneni remedium habent. Ita & hunc nihil lædit, eò quod suum habet antipharicum.

H. Rectè mihi dicere videris. Sed hoc mihi insuper narra, quinam ii sunt, qui inde à tumulto adventant? Quorum alii coronati speciem quandam lætitiæ præ se ferunt; alii autem incoronati & desperabundi tibiis & capitibus attritis esse videntur, & à mulieribus quibusdam detinentur.

S. Coronati quidem sunt ii qui sospites ad *Disciplinam* pervenerunt, eamque consecuti lætantur. Incoronati verò, alii desperatione à *Disciplinâ* recedunt, malè ac miserè affecti; alii ignaviâ deterriti, licèt ad *Tolerantiam* ascendissent, retrò ta-
men

men iter flectunt; & nullo certo tramite vagantur.

H. Mulieres verò eos sequentes, quænam sunt?

S. Tristitiæ, inquit, & Dolores, & Desperationes, & Ignominia & ignorantia.

H. Omnia mala dicis eos sequi.

S. Imò per Jovem omnia, inquit, eos insequuntur. Ubi verò hi in primum septum ad Luxuriam & Incontinentiam redierunt, non jam semet-ipsos incusant; sed illicò Disciplinæ, & id iter ingressis maledicunt, *clamantes* quàm ærumnosi & miseri & infelices sint, qui eâ vitâ, quam ipsi agant, relictâ, male vivunt, nec perfruuntur ipsorum bonis.

H. Quæ verò bona esse dicunt?

S. Luxuriam & Incontinentiam, ut summatim dicam. Nam pecudum more gulæ servire maximorum bono-

ἀναβεβηκότες πρὸς τὴν Καρτερίαν, πάλιν ἀναγκάμπησι, καὶ πλανῶνται ἀνοδία.

Ξ. Αἱ ὅ γυναικες, αἱ μετ' αὐτῶν ἀηλεθεῖσαι, τίνες εἰσὶν αὗται ;

Γ. Λύπαι, ἔφη, καὶ Ὀδυῖαι, καὶ Ἀδυμίαι, καὶ Ἀδοξίαι, καὶ Ἀγνοιαί.

Ξ. Πάντα κακὰ λέγεις αὐτοῖς ἀηλεθεῖν.

Γ. Νὴ Δία, πάντα, ἔφη, ἀηλεθεῖσιν· ὅταν ὅ γ' ἔτσι πρᾶγμῶνται εἰς τὴν πρῶτον πείλονον πρὸς τὴν Ἡδυπάδειαν, καὶ τὴν Ἀκροσίαν, ἐχθ' αὐτὰς αἰπῶνται, ἀλλ' ἐνδύς κακῶς λέγεται καὶ τὴν Παιδείαν, καὶ τὰς ἐκεῖσε βαδίζουσαι, ὡς παλαίπρωροι καὶ ἀθλιοὶ εἰσι καὶ κακῶς δαίμονες, οἳ τὴν βίον τὴν περ' αὐτοῖς ἀπολιπύντες κακῶς ζῶσι, καὶ σὸν δ' ἀπλάυεσι τῶν παρ' αὐτοῖς ἀγαθῶν.

Ξ. Ποῖα ὅ γ' λέγεται ἀγαθὰ εἶναι ;

Γ. Τὴν Ἀσπίαν, καὶ τὴν Ἀκροσίαν, ὡς εἶποι ἂν τις ἐπὶ κεφαλαίᾳ. τὸ γὰρ
 ἔσω-

bonorum fruitionem esse arbitrantur.

H. Illæ verò alteræ mulieres, quæ inde adveniunt, hilaresque & ridentes, quænam vocantur?

S. *Opiniones*, inquit; quæ perductis ad *Disciplinam* iis, qui ad *Virtutes* ingressi sunt, redeunt, ut alios adducant, & renuncient eos jam factos esse beatos, quos modò adduxerant.

H. Utrum igitur, inquam ego, ipsæ intrò ad *Virtutes* ingrediuntur?

S. Nequaquam, inquit. non enim fas est *Opinionem* ad *Scientiam* introire: sed *Disciplinæ* illos tradunt. Quibus à *Disciplinâ* acceptis, redeunt illæ denuo alios adducturæ; veluti naves, expositis oneribus, iterum revertuntur, & aliis mercibus implentur.

H. Hæc fanè, inquam, mihi videris

ὕωχεῖσθε βοσκημάτων τρόπον, ἀπό-
 λαυσιν μεγίστων ἀγαθῶν ἠγεῖνται ἕϊ).

Ξ. Αἱ ὃ ἕτεροι γυναικες, αἱ ἐκεῖθεν
 πρῶτα γινόμεναι, ἴλαραί τε καὶ γελῶσαι,
 τίνες καλεῖνται;

Γ. Δόξαι, ἔφη· καὶ ἀγαγεῖσαι πρὸς
 τὴν Παιδείαν τὲς εἰσελθούσας πρὸς τὰς
 Ἀρετὰς, ἀναγκάμπισιν ὅπως ἕτερες
 ἀγάγωσι, καὶ ἀναγείλωσιν ὅτι ὑδαί-
 μνες ἤδη γεγόνασιν ἐς τῆντε ἀπή-
 γαγον.

Ξ. Πότερον οὖν, ἐφίω ἐγὼ, αὐταὶ
 εἰσω πρὸς τὰς Ἀρετὰς εἰσπορεύονται;

Γ. Ἐφη, Οὐ. ἐ γὰρ δέμεις Δόξαν
 εἰσπορεύεσθε πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, ἀλλὰ
 τὴν Παιδείαν πρῶτα διδύασιν αὐτές. εἶτα,
 ὅταν ἡ Παιδεία πρῶτα λάβῃ, ἀναγκά-
 μπισιν αὐταὶ πάλιν, ἄλλες ἄξουσαι
 ὡσπερ αἱ νῆες, τὰ φορτία ἐξελόμηναι,
 πάλιν ἀναγκάμπισιν, καὶ ἄλλων πινῶν
 γεμίζονται.

Ξ. Ταῦτα μὲν δὴ καλῶς ῥοι δοκεῖς,
 ἐφίω,

deris rectè enarrâsse ; sed illud nobis nondum declarâsti, quid Genius vitam ingressuris imperat agendum.

S. Ut bono sint animo, inquit ; quapropter & vos bono animo estote. Enarrabo enim omnia, & nihil prætermittam.

H. Rectè dicis, inquam ego.

S. Rursus igitur protensâ manu, inquit, videtisne mulierem illam, quæ cæca esse videtur, & rotundo saxo insistere, quam vobis modò dixi *Fortunam* vocari ?

H. Videmus.

S. Huic, inquit, nullam ut habeant fidem monet, neve quicquam stabile tutumve esse credant, quod ab eâ acceperint, neque ut propria ducant. Nihil enim impedit, quin omnia hæc auferat, & alteri donet : sæpe enim id agere consuevit. Ob eamque causam monet, ne patiantur

ἔφω, ἔξηγήσας. ἀλλ' ἐκεῖνο ἐδέπω ἡ-
μῖν δεδήλωσας, τί προσάττει τὸ Δαι-
μόνιον τοῖς εἰσπορομένοισι εἰς τὸ βίον
ποιεῖν.

Γ. Θαρρεῖν, ἔφη. διὸ καὶ ὑμεῖς θαρ-
ρεῖτε πάντα γὰρ ἔξηγήσομαι, καὶ ἐδὲν
παλαίψω.

Ξ. Καλῶς λέγεις, ἔφω ἐγώ.

Γ. Ἐκτείνας οὖν τὰ χεῖρα πάλιν,
Ὁρατε, ἔφη, τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣ
δοκεῖ τυφλή τις εἶναι, καὶ ἐπὶ λίθου τρογ-
γύλου ἐστάναι, ἣν καὶ ἄρτι ὑμῖν εἶπον ὅτι
τύχη καλεῖται;

Ξ. Ὁρῶμεν.

Γ. Ταύτην κελεύει, ἔφη, μὴ περδύ-
ειν, καὶ βέβαιον μηδὲν περδύειν, μηδὲ
ἀσφαλὲς ἔχειν, ὅ, τι ἂν παρ' αὐτῆς
λάβῃ τις, μηδὲ ὡς ἴδια ἡγεῖσθαι. ἐδὲν
γὰρ κωλύει ταῦτα πάλιν ἀφελέσθαι, καὶ
ἐτέρῳ δίδόναι· πυχλάμεις γὰρ τὸ εἶωθε
πιεῖν. καὶ διὰ ταῦτα ἐν αἰτίαν κελεύει

E

πρὸς

tur se ab illius muneribus vinci, neve gaudeant cum largiatur ; neve doleant, cum auferat, utque eam neque vituperent, neque laudent. Nihil enim cum ratione facit, sed temerè omnia & fortuitò, ut ante vobis dixi. Quare Genius monet, nè mirentur, quicquid illa faciat, neve malos imitentur nummularios. Illi etenim pecuniâ ab hominibus acceptâ gaudent, suamque esse judicant : ubi verò repetitur, indignantur, & pessimè secum agi putant, obliti nimirum eâ conditione depositam se accepisse, ut absque ullo impedimento Creditor reciperet : eodem igitur modo jubet Genius *homines* erga illius munera esse affectos, & meminisse ejusmodi Fortunæ esse ingenium, ut, quæ dedit, eripiat, & illico longè plura donet ; iterumque non solùm auferat, quæ antè dederat, sed & quæ ipsi antè habuerint. Quæ igitur donat, ab eâ

πρὸς τὰς ἑαυτῆς δόσεις ἐχῆτες γί-
 νεαι, καὶ μὴτε χαίρειν ὅταν διδῶ, μὴτε
 ἀδυμῆν ὅταν ἀφέληται, καὶ μὴτε ψέγειν
 αὐτῶν, μὴτε ἐπαινῆν. ἐδὲν γὰρ ποιεῖ
 μὲν λογισμῶν, ἀλλ' εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχε,
 πάντα, ὡπερ πρότερον ὑμῖν ἔλεξα.
 διὰ τὸ ἐν τῷ Δαιμόνιον κελύει μὴ
 θαυμάζειν, ὅτι ἂν πρῶτοι αὐτῆ,
 μηδὲ γίγνεαι ὁμοίως τοῖς κακοῖς τρα-
 πεζίταις. καὶ γὰρ οἱ κείνοι, ὅταν μὲν λά-
 βωσι τὸ ἀργύριον πρὸς τῶν ἀνθρώπων,
 χαίρουσι, καὶ ἴδιον νομίζουσιν εἶναι. ὅταν
 ᾗ ἀπαιτῶνται, ἀγανακτοῦσι, καὶ δεινὰ
 οἰοῦνται πεπονθέναι, καὶ μνημονοῦντες,
 ὅτι ἐπὶ τῷ ἔλαβον τὰ δέματα,
 ἐφ' ᾧ ἐδὲν κελύει τὸ δέματι πάλιν
 κημίσασθαι. ὡσαύτως τοίνυν κελύει ἔ-
 χειν τὸ Δαιμόνιον καὶ πρὸς τὸ παρ' αὐ-
 τῆς δόσιν καὶ μνημονοῦειν, ὅτι τοιαύτῳ
 ἔχει φύσιν ἢ Τύχη, ὡστε, ἀδέδωκεν,
 ἀφελῆς, καὶ ταχέως πάλιν δεῖναι πολ-
 λαπλάσια, αὐτῆς ᾗ ἀφελῆς ἀδέ-

eâ accipi jubet, & protinus, qui na-
 &ti sunt, avolare ad stabilem secu-
 ramque largitionem.

H. Quænam illa est? inquam.

S. Quam ab Eruditione sunt ac-
 cepturi, si eò pervenerint incolu-
 mes.

H. Ea verò quænam est?

S. Vera Scientia, inquit, rerum
 utilium largitioque firma, & tuta, &
 immutabilis: Jubet igitur ad eam
 celeriter confugi, cumque ad mu-
 lieres illas venerint, quas suprâ dixi,
 Incontinentiam & Luxuriam appel-
 lari, etiam illinc actutum jubet dis-
 cedi, & ne his quidem Fidem haberi
 ullam donec ad falsam Disciplinam
 pervenerint. Ibiq; jubet eos pau-
 lisper immorari & quicquid libuerit
 ab eâ tanquam viaticum accipere,
 deinde illinc abire rectâ ad veram
 Disci-

δωκεν. ἐ μόνον ᾗ, ἀλλὰ καὶ τὰ πρού-
πάρχοντα. ἀ γὰρ διδῶ, κελούει λαμ-
βάνειν παρ' αὐτῆς, καὶ σωτόμως ἀπελ-
θεῖν ἔχοντα πρὸς τὴν βεβαίαν καὶ ἀσφα-
λῆ δόσιν.

Ξ. Ποίαν ταύτην ; ἔφην ἐγώ.

Γ. Ἦν λήφονται ὡρᾶ τῆς Παιδείας,
ὡς Ἀφασωδῶσιν ἐκεῖ.

Ξ. Αὕτη ἐν τίς ἔστιν ;

Γ. Ἡ ἀληθὴς Ἐπιστήμη, ἔφη, τῆς
συμφερόντων, καὶ ἀσφαλῆς δόσις, καὶ
βεβαία, καὶ ἀμετάβλητος. φεύγειν ἐν
κελεύει σωτόμως πρὸς ταύτην καὶ ὅ-
ταν ἔλθωσι πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκεί-
νας, αἱ καὶ πρότερον εἶπον, ὅτι Ἀκρα-
σία καὶ Ἡδυπάθεια καλεῖνται, καὶ ὀντεῦ-
θεν κελεύει σωτόμως ἀπαλλάττεσθαι,
καὶ μὴ πσεύειν μηδὲ ταύταις μηδὲν,
ἕως ἂν πρὸς τὴν Ψυδοπαιδείαν ἀφί-
κωνται. κελεύει οὖν αὐτοῖς χρόνον πινὰ
ἐνδιατελεῖν, καὶ λαβεῖν ὅ, τι ἂν βέ-

Disciplinam. Hæc ea sunt quæ
Genius præcipit. Quicumque igitur
hiscæ contraria agit aut negligit,
malus malè perit. Et Fabula quidem
Hospites, quæ in Tabula continetur,
hujusmodi est. Si quid verò de his
singulis ulterius interrogare libet,
nulla in me erit mora, ego enim
vobis dicam.

H. Rectè, inquam ego, dicis.
Quid ergo Genius jubet eos acci-
pere à falsâ Disciplinâ ?

S. Ea quæ utilia esse videntur.

H. Quænam ergo illa sunt ?

S. Literæ, & cæteræ Disciplinæ,
quas & Plato dicit adolescentibus
fræni vim habere, ut ne ad alia pe-
jora distrahantur.

H. Num verò has accipiat necesse
est,

λωνται παρ' αὐτῆς, ὡσπερ ἐφόδιον ἔ-
 τα ἐντεῦθεν ἀπέναι πρὸς τὴν ἀληθι-
 νὴν Παιδείαν συντόμως. Ταῦτ' ἔστιν,
 ἃ προσάσκει τὸ Δαιμόνιον. Ὅστις
 πόινω παρ' αὐτὰ τι ποιεῖ ἢ πρᾶξαι,
 ἀπόλλυται κακὸς κακῶς. Ὁ μὲν δὲ μύ-
 θος, ὡς ξένοι, ὁ ἐν τῷ πίνακι, ποιῶ-
 τῳ ἡμῖν ἔστιν. εἰ ἣ δ' εἶ τι προσωυδέ-
 σθαι πρὸς ἐλάττω τέτων, ὅσδεῖς φησὶνος.
 ἐγὼ γὰρ ὑμῖν φράσω.

Ξ. Καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ. ἀλλὰ
 τί κελεύει αὐτὸς τὸ Δαιμόνιον λαβεῖν
 πρᾶξαι τὴν Ψύδδοπαιδείας;

Γ. Ταῦθ' ἃ δοκεῖ εὐχρηστα εἶναι.

Ξ. Ταῦτ' οὖν τίνα ἔστι;

Γ. Γράμματα, ἔφη, καὶ τὰ τῶν ἄλ-
 λων μαθημάτων ἃ καὶ Πλάτων φησὶν
 ὡσανεὶ χαλινῶν τινῶν δύαμιν ἔχειν
 τοῖς νέοις, ἵνα μὴ εἰς ἕτερα πρᾶξων-
 ται.

Ξ. Πότερον ἣ ἀνάγκη ταῦτα λα-

E 4 βεῖν,

est, si quis pervenire velit ad veram Disciplinam, necne?

S. Nulla quidem necessitas, inquit, utiles tamen sunt illæ, etsi nihil conferant, quò meliores fiant homines.

H. Itane ergo dicis, eas nullatenus utiles esse?

S. Dico. Licet enim vel sine his meliores fieri, neque tamen inutilis sunt etiam istæ. Ut enim per interpretem ea quæ dicuntur aliquo modo conjicimus, non tamen omnino incommodum fuerit nos ipsos linguam illam accuratiùs callere, quamvis aliquid per interpretem perceperimus; ita sine his Disciplinis nihil vetabit nos meliores fieri.

H. Nihil ergo magis proficiunt hi Disciplinarum sectatores, ad se reddendos meliores cæteris hominibus?

S. Quomodo, inquit, præstarent
cæteris,

βῆν, εἰ μέλλοι τις ἦξεν πρὸς τὴν ἀλη-
θινὴν Παιδείαν, ἢ ὄχι;

Γ. Ἀνάγκη μὲν ὑδεμία, ἔφη,
χρήσιμα μὲν τοῖς ἐσσι. πρὸς δὲ τὸ βελτίους
γινέσθαι ὑδὲν συμβάλλεται ταῦτα.

Ξ. Οὐδὲν ἄρα λέγεις ταῦτα χρή-
σιμα εἶναι πρὸς τὸ βελτίους γινέσθαι
ἀνδρας;

Γ. Ἐστὶ γὰρ καὶ ἀνὸς τέτων βελ-
τίους γινέσθαι. ὅμως δὲ ὅσα ἄχρηστα κα-
κῆνᾶ ἐσιν. ὡς γὰρ δι' ἐρμηνεύσεως συμ-
βάλλομεν τὰ λεγόμενα πῶς, ὅμως
μὲν τοῖς γε ὅσα ἄχρηστον ἴσθαι, καὶ ἡμᾶς
αὐτὸς τὴν φωνὴν ἀκριβεστέρα ἔχειν,
καὶ ἂν τι σωήκαμεν. ἔτω ἀνὸς τέτων
τῶν μαθημάτων ὑδὲν κωλύει γινέσθαι.

Ξ. Πότερον ὑδὲν προέχουσιν ἔτι
οἱ μαθηματικοὶ, πρὸς τὸ βελτίους
γινέσθαι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων;

Γ. Πῶς μέλλουσιν προέχειν, ἐπειδὴ ἂν
φαίνωνται

cæteris, cum constet eos non minus errare de bonis & malis, quàm reliquos mortales, & omnibus vitiis implicari? Nihil enim impedit, quin qui calleat Litteras & intelligat Disciplinas omnes, tamen sit æque ebrius & intemperans, & avarus, & injustus & proditor, & denique amens.

H. Multos profecto ejusmodi videre licet, inquam ego.

S. Quæ ergo, inquit, illis prærogativa ob istas Disciplinas ut in viros evadant meliores?

H. Nequaquam apparet ex hac ratione. Sed quæ causa est, inquam ego?

S. Quia in secundo septo versantur, quasi ad *veram Disciplinam* appropinquantes.

H. Et quid hoc juvat illos, inquam? cum sæpe liceat videre multos

φαίνονται ἠπατημένοι καὶ ἀγαθῶν
καὶ κακῶν ὡσπερ οἱ ἄλλοι, καὶ ἐπι-
κατέχοντες ὑπὸ πάσης κακίας ;
Οὐδὲν γὰρ κωλύει, εἰδέναι μὲν
γράμματα, καὶ κατέχειν τὰ μα-
θημάτων πάντα, ὁμοίως δὲ μέθυρον
καὶ ἀκρατῆ εἶναι, καὶ φιλάργυρον,
καὶ ἄδικον, καὶ προδοτικόν, καὶ τὸ πέ-
ρας ἀφρονα.

Ξ. Ἀμέλει πολλὰς τοιούτους ἐστὶν
ιδεῖν.

Γ. Πῶς ἔν ἔτι προέχουσιν, ἔφη,
εἰς τὸ βελτίους ἀνδρας γημέρας, ἐνεκα
τέτων τῶν μαθημάτων ;

Ξ. Οὐδαμῶς φαίνεται, ἐκ τέτων τῶν
λόγων. Ἀλλὰ τί ἐστὶν, ἔφην ἐγὼ, τὸ
αἴτιον ;

Γ. Ὅτι ἐν τῷ δεινῷ καὶ βόλῳ
διατρέβουσιν, ὡσπερ ἐγγίζοντες πρὸς
τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν.

Ξ. Καὶ τί τῶτο ὠφελεῖ αὐτὰς, ἔφη,
ὅταν πολλάκις ἐστὶν ιδεῖν ὡραγγο-
μήτας

multos ex primo septo ab Intemperantia cæterisque vitiis pervenire ad tertium septum, ad *veram Disciplinam*, qui hos Disciplinarum Sectatores prætereunt?

S. Qua igitur in re præstant indoctis, cum ipsi tardiores sint aut indociliores ad veram scientiam addiscendam?

H. Quomodo istud, inquam?

S. Quod in secundo septo, si nihil aliud, simulant utique se scire quæ nesciunt. Cujus sententiæ quamdiu fuerint, tardos omnino eos esse necesse est ad *veram Disciplinam* expetendam. Deinde alterum illud non vides, opiniones quoque ex primo septo ad illos similiter ingredi? Quare nihilo cæteris hi meliores sunt, nisi ad hos etiam accedat pœnitentia, persuasumque habuerint se non veram sed falsam Disciplinam habere, per quam decipiuntur.

μήνες ἢ τῆ πρώτῃ πειβόλῃ ἀπὸ τῆς
 Ἀκροσίας, καὶ τῆς ἄλλης κακίας,
 εἰς τὸ τρίτον πειβολον, πρὸς τὴν
 Παιδείαν τὴν ἀληθινὴν, οἱ τέτρες
 τὲς μαθηματικὲς παραλλάττεσιν ;

Γ. Ὡς, πῶς ἐπιπερέχουσιν ἄρα
 ἢ ἀκίνητότεροι, ἢ δυσμαθέστεροί εἰσι ;

Ξ. Πῶς, ἐφίλω, τρίτο, ἐγώ ;

Γ. Ὅτι ἐν τῷ δεύτερῳ πειβόλῳ, εἰ
 μηδὲν ἄλλο, περαιοῦνται γὰρ ὅπιασας,
 ἃ ἐκ οἴδασιν. ἕως δ' ἂν ἔχωσι ταύ-
 τῃ τὴν δόξαν, ἀκινήτες αὐτὲς ἀνά-
 γκη εἶναι πρὸς τὸ ὁρμαῖν πρὸς τὴν
 ἀληθινὴν Παιδείαν. Εἶτα τὸ ἕτερον
 ἔχον ὁρμαῖς, ὅτι καὶ αἱ Δόξαι ἢ τῆ πρώτῃ
 πειβόλῃ εἰσπορεύονται πρὸς αὐτὲς
 ὁρμῶς ; Ὡς ἐδὲν ἕτοι ἰκείνων βελ-
 τίους εἰσιν, εἰ μὴ καὶ τέτοις σωῆ Με-
 ταμέλεια, καὶ παιδῶσιν, ὅτι οὐ Παι-
 δεῖαν ἔχουσιν, ἀλλὰ Ψευδοπαιδεῖαν,
 δι

cipiuntur: atque ita affecti salvi esse nequeunt. Et vos igitur, ô hospites, ita facite, & immoramini prædictis, donec habitum nacti fueritis; sed de his sæpius considerandum, & nihil intermittendum, cæteraque præter rem ducenda, sin minus, nullus vobis redibit fructus ex iis quæ auditis.

H. Faciemus, inquam. Hoc autem enarra, cur bona non sint quæcunque accipiunt homines à fortunâ; ut vita, salus, divitiæ, gloria, liberi, victoria, cæteraque, his similia; contraque ea, quæ sunt his opposita, cur mala non sint: valde enim absurdum & incredibile dictum videtur.

S. Age itaque, enitere, inquit, ut respondeas quod tibi videtur de iis quæ rogâro.

H. Sed hoc faciam, inquam ego.

S. Utrum

δι' ἡμῶν ἀπαίτωνται. ἔγω δὲ ἀγακέρμοι,
 ὅτι ἂν ποτε σωθῆεν. Καὶ ὑμεῖς τοίνυν,
 ὡς ξένοι, ἔφη, ἔγω ποιεῖτε, καὶ ἐν-
 ἀγαλείβετε τοῖς λεγομένοις, μέχρῃ
 ἂν ἕξιν λαβῆν. ἀλλὰ ὡς τῶν αὐτῶν
 πολλάκις δεῖ ὀπισκοπεῖν, καὶ μὴ ἀγα-
 λείπειν· τὰ δὲ ἄλλα πάρεργα ἠγήσασθαι.
 εἰ δὲ μὴ, ἕδὲν ὄφελος ἔσται ὧν νῦν
 ἀκρότε.

Ξ. Ποιήσομαι. Τῆτο δὲ ἐξήγησαι, πῶς
 ὅτι ἔστιν ἀγαθὰ, ὅσα λαμβάνουσιν οἱ
 ἄνθρωποι ὡς τῆ Τύχης. οἷον τὸ ζῆν,
 τὸ ὑγαίνειν, τὸ πλεῖν, τὸ δίδοξεν. τὸ
 τέκνα ἔχειν, τὸ νικᾶν, καὶ τὰ λοιπὰ
 ὅσα τέτοις ὡς ἀπλήσια ἢ πάλιν,
 τὰ ἐναντία πῶς ὅτι ἔστι κακὰ· πάνυ
 γὰρ ἡμῖν ὡς ἀδόξον καὶ ἀπιστον δεκτεῖ τὸ
 λεγόμενον.

Γ. Ἀγαθὰ τοίνυν πειρῶ, ἔφη, ἀπο-
 κείνασθαι τὸ φαινόμενον, ὡς ὧν ἂν
 Σε ἐρωτῶ.

Ξ. Ἀλλὰ ποιήσω τοῦτο, ἐφίλω ἐγώ.

Γ. Πότερον

S. Utrum igitur ei, qui male vivit, bonum est vivere?

H. Non mihi videtur, sed malum, inquam ego.

S. Quo pacto igitur, inquit, bonum est vivere, si illi malum est?

H. Quia male quidem viventibus, malum mihi videtur esse vivere, bene autem viventibus bonum.

S. Et malum igitur dicis esse, vivere, & bonum?

H. Ego vero.

S. Cave absurdè loquaris. Fieri enim non potest, ut res eadem & mala & bona sit. Sic enim & utilis & noxia foret, & expetenda & fugienda simul semper.

H. Absurdum illud quidem. Sed, quomodo si cui male vivere contingat, eidem quoque malum contingat, malum ipsum vivere est?

S. Atqui

Γ. Πότερον ἐν κακῶς τις ζῆν
ἀγαθὸν ὀκείνω τὸ ζῆν;

Ξ. Οὐ μοι δοκεῖ ἀλλὰ κακὸν,
ἔφλω ἐγώ.

Γ. Πῶς ἐν ἀγαθὸν ἐστὶ τὸ ζῆν, ἔφη,
εἴπερ τέτω ἐστὶ κακὸν;

Ξ. Ὅτι τοῖς μὲν κακῶς ζῶσι,
κακὸν μοι δοκεῖ εἶναι τοῖς δὲ καλῶς,
ἀγαθόν.

Γ. Καὶ κακὸν ἄρα λέγεις τὸ ζῆν,
καὶ ἀγαθὸν εἶναι;

Ξ. Ἐγώ γε.

Γ. Μὴ ἐν ἀπίθανως λέγῃς. ἀδύνα-
τον γάρ, τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ κα-
κὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι. ἔτω γάρ καὶ
ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ
αἰρετὸν καὶ φθικτὸν ἄρα αἰεί.

Ξ. Ἀπίθανον μὲν. Ἀλλὰ πῶς,
εἰ τὸ κακῶς ζῆν, ὧ ἂν ὑπάρχει,
κακὸν τι ὑπάρχει αὐτῷ, κακὸν
αὐτὸ τὸ ζῆν ἐστίν.

S. Atqui non idem est, inquit, vivere & male vivere. An non & tibi videtur?

H. Profecto nec mihi videtur esse idem.

S. Vivere igitur non est malum, quoniam si esset malum in se, etiam bene viventibus malum utique esset. Vitam enim haberent quæ malum esset.

H. Vera mihi dicere videris.

S. Quoniam igitur utrisque & male & bene viventibus vivere contingit, vivere neque malum fuerit neque bonum; sicut nec secare & urere in ægrotantibus est morbosum & salubre. Sic & in Vitâ ipsâ sunt hæc, tu itaque ita tecum considera, utrum malis vivere male, an mori bene & fortiter?

H. Ego vero honeste mori malo.

S. Ergo neque mori malum est.
Si-

Γ. Ἀλλ' ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἔφη, ὑπάρχει τὸ ζῆν τῶ κακῶς ζῆν. ἢ ἔ σοι φαίνεται;

Ξ. Ἀμέλει ἐδὲ ἐργὸ δοκεῖ τὸ αὐτὸ εἶναι.

Γ. Τὸ κακῶς τοίνυν ζῆν κακόν ἐστι. Τὸ δὲ ζῆν ἐ κακόν ἐστιν· ἐπεὶ εἰ μὴ κακόν, τοῖς ζῶσι καλῶς κακόν δὴ ὑπῆρχεν, ἐπεὶ τὸ ζῆν αὐτοῖς ὑπῆρχεν, ὅπερ ἐστὶ κακόν.

Ξ. Ἀληθεῖ μοι δοκεῖς λέγειν.

Γ. Ἐπεὶ τοίνυν ἀμφοτέρους συμβαίνει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς κακῶς ζῶσι, καὶ τοῖς καλῶς, ὅσα ἂν εἴη ἔτε ἀγαθόν εἶναι τὸ ζῆν, ἔτε κακόν. ὡσπερ ἐδὲ τὸ τέμνειν, καὶ καίειν, ὃν τοῖς ἀρρώγεσιν ἐστὶ νοσερὸν καὶ ὑγιεινόν, ὅσα ἂν ἔτω καὶ ὅπῃ τῷ ζῆν ἐστὶ ταῦτα. Σὺ τοίνυν ἔτω θεώρησον· πότερον ἂν βέλοιο ζῆν κακῶς, ἢ ἀποθανεῖν καλῶς καὶ ἀνδρείως;

Ξ. Ἀποθανεῖν ἔγωγε καλῶς.

Γ. Οὐκ οὖν ἐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κακόν
 F 2 ἐστιν,

Siquidem sæpe optabilior mors est vitâ.

H. Ita est.

S. Eadem ergo ratio est & de fanitate & morbo. Sæpe enim valere non prodest, & contra, cum ita casus tulerit.

H. Vera dicis.

S. Age vero, & de divitiis eodem modo consideramus; si modo illud considerare est, quod sæpe videre licet, divitias alicui suppetere eundemque male & misere vivere.

H. Multos sane per Jovem.

S. Nihil igitur eis Divitiæ conferunt ad bene vivendum?

H. Non videtur. Ipsi enim pravi sunt.

S. Viros ergo bonos non Divitiæ faciunt, sed Disciplina.

H. Verisimile quidem id.

S. Hac ergo ratione quæ bonum sunt

ἔσιν, εἴπερ αἰρετώτερόν ἐστι πολλάκις τὸ ἀποθανεῖν τῷ ζῆν.

Ξ. Ἐστὶ ταῦτα.

Γ. Οὐκ ἔν ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τῷ ὑγιαίνειν, καὶ νοσεῖν. πολλάκις γὰρ ἐ συμφέρει ὑγιαίνειν, ἀλλὰ τὸνανήϊον, ὅταν ἢ περίσσεια τοιαύτη.

Ξ. Ἀληθεῖ λέγεις.

Γ. Ἀγέδη, σκεψώμεθα καὶ περὶ τῷ πλεῖν ἔπως· εἴγε θεωρεῖν ἔσιν, ὡς πολλάκις ἔσιν ἰδεῖν ὑπάρχοντά τι πλεῖτον, κακῶς ᾗ ζῶντα τοῦτον καὶ ἀσλίως.

Ξ. Νῆ Δία, πολλές γε.

Γ. Οὐκ ἔν ἐδὲν τέτοις ὁ πλεῖτος βοηθεῖ εἰς τὸ ζῆν καλῶς ;

Ξ. Οὐ φαίνεται. αὐτοὶ γὰρ φαῦλοί εἰσιν.

Γ. Οὐκ ἔν τὸ παρδαίως εἶναι, ἐχ ὁ πλεῖτος ποιεῖ, ἀλλὰ ἡ Παιδεία.

Ξ. Εἰκόσ γε.

Γ. Ἐκ τέστι ἀρα τῷ λόγῳ πῆ ὁ

sunt Divitiæ, si ad meliores reddendos possessores suos non conferunt?

H. Ita videtur.

S. Ergo ne expedit quidem nonnullis esse divitibus, cum divitiis uti nesciunt.

H. Mihi ita videtur.

S. Quomodo igitur bonum id esse aliquis judicabit, quo sæpe carere prodest?

H. Nullatenus.

S. Siquis igitur Divitiis recte & prudenter uti noverit, bene & feliciter vivet, sin minus, male.

H. Verissime dicere hoc mihi videris.

S. Sed ut rem omnem summatim complectar, colere hæc tanquam in se bona, aut spernere tanquam mala: id ipsum est, quod perturbat homines, & lædit; cum ea, inquam, & colunt & in iis solis consistere

ωλῆτ' ἀγαθόν ἐστιν, εἴπερ ἐ βοηθεῖ
τοῖς ἔχουσιν αὐτὸν, εἰς τὸ βελτίους
εἶναι ;

Ξ. Φαίνεται.

Γ. Οὕτως ἐδὲ Συμφέρι ἀρα
ἐνίοις πλεῖν, ὅταν μὴ ὀπίσται τῆς
πλεῖω χρῆσθαι.

Ξ. Δοκεῖ μοι.

Γ. Πῶς ἐν τῷτο ἂν τις κρινεῖ ἀγα-
θὸν εἶναι, ὃ πολλὰς ἐ συμφέρι
ὑπάρχειν ;

Ξ. Οὐδαμῶς.

Γ. Οὐκ ἐν εἰ μὲν τις ὀπίσται τέτω
χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως, εὖ βιώ-
σεται· εἰ δὲ μὴ, κακῶς.

Ξ. Ἀληθέςαί μοι δοκεῖς τῷτο λέ-
γειν.

Γ. Καὶ τὸ σύνολον δὲ, τὸ πρᾶν
ταῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, ἢ ἀπμάζειν
ὡς κακὰ, τῷτό ἐστι τὸ παρᾶττον τοῦς
ἀνθρώπους καὶ βλάπτον, ὅταν πμῶν-
ται τε αὐτὰ, καὶ ὄιονται ἀφ' τέτων

sistere felicitatem opinantur, & omnia quantumvis impia eorum gratiâ consequenter faciunt. Hæc autem propter ipsam veri boni Ignorantiam patiuntur. Illud enim ignorant, bonum ex malo fieri nequaquam. Multos autem videre licet in Divitiarum possessionem ex pessimis ac turpissimis facinoribus, veluti, inquam, ex proditionibus, & deprædationibus, & homicidiis, & calumniis, & rapinis, aliisque compluribus ac pravis operibus.

H. Ita res est.

S. Si igitur ut par est ex malo bonum nullum provenit, divitiæ vero ex malis facinoribus proveniunt; divitias nequaquam bonum esse necesse est.

H. Sic ex isto sermone contingit.

S. Cæterum ne sapientia quidem nec justitia ex malis operibus acquiri possunt: neque itidem injustitia & insipientia ex bonis operibus.

μένων εἶναι τὸ δόξαι μνηεῖν· καὶ πάνθ' ἐπομνάως πρᾶττεσιν ἕνεκα τῶτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκῆντα εἶναι. ταῦτα ὅτι πάχεσι θεῶν τὴν τῶ ἀγαθῶ ἀγνοίαν. Ἀγνοῶσι γάρ, ὅτι ἐ γίνεται ἐκ κακῶν ἀγαθόν. Πλοῦτον δὲ ἐστὶ πολλὰς κτήσαμην ἐσθλῶν ἐκ κακῶν καὶ αἰσχροῦν ἔργων· οἷον λέγω ἐκ τῶ περιδιδόναι καὶ ληΐζεσθαι καὶ ἀνδροφονεῖν καὶ συκοφαντεῖν καὶ ἀποσερεῖν καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν καὶ μηχανηρῶν.

Ξ. Ἐστὶ ταῦτα.

Γ. Εἰ τοίνυν γίνεται ἐκ κακῶν ἀγαθόν μηδὲν, ὡσπερ εἰκός· πλοῦτος δὲ γίνεται ἐκ κακῶν ἔργων· ἀνάγκη μὴ εἶναι ἀγαθόν τὸ πλοῦτον.

Ξ. Συμβαίνει ἔτι καὶ ἐκ τῶτων τῶ λόγος.

Γ. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ φρονεῖν γε οὐδὲ δικαιοπραγεῖν ἐστὶ κτήσασθαι ἐκ κακῶν ἔργων. Ὡσαύτως ὅτι ἐδὲ τὸ ἀδικεῖν

ribus. Neque enim ipsa simul consistere possunt. Divitias vero & gloriam, & victorias, & reliqua his similia multâ cum pravitate cuiquam contingere nihil prohibet. Quare hæc neque bona neque mala censeantur. Cæterum sapientia duntaxat bonum : Insipientia vero malum.

H. Recte, inquam, & sufficienter mihi dicere videris.

F I N I S.

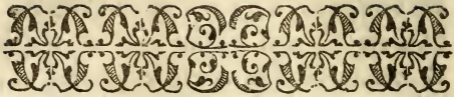

ἀδικεῖν καὶ ἀφρονεῖν ἐκ καλῶν ἔργων·
 ἐδὲ ὑπάρχειν ἀμφοτέρωθεν δύνασθαι.
 Πλεονεξία καὶ δόξαν καὶ τὸ νικᾶν
 καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τέτοις ὡραπλήσια,
 εἴδεν καλύει ὑπάρχειν τινί, ἀλλὰ μὴ
 κακίας πολλῆς· ὥστε εἴη ἂν ἢ ταῦτα
 ἀγαθὰ οὔτε κακά. ἀλλὰ τὸ φρονεῖν
 μόνον ἀγαθόν, τὸ δὲ ἀφρονεῖν κακόν.

Ξ. Ἰκανῶς μοι δεκεῖς λέγειν,
 ἔφω.

Τ Ε Λ Ο Σ.

SALMASIUS
LECTORI.

UPRA in Prolegomenis
monuimus, quæ hucus-
que prodiere, omnes hu-
jus Tabulæ Græcas edi-
tiones unius duntaxat
Exemplaris, ejusque co-
lophone egregio mutilati, lectionem exhi-
bere: Superesse autem Latinam Versionem
olim sub initium renatæ Literaturæ
factam ex Bibliothecæ Urbinatis cod.
Manuscripto, qui solus cum in aliis qui-
busdam à vulgatâ lectione abiit, tum
præcipuè etiam additam in fine habuit
par-

particulam egregii colophonis, quem Arabs Paraphrastes servavit nobis integrum. Eam igitur Versionem hîc subjungere visum idcirco non modò fuit minimè superfluum fore, sed Lectoribus etiam gratum eò magis, quò mirabiliùs accidit, nullum è tanto Interpretum & Commentatorum numero mentionem ejus jure, meritoque facere hætenus quivisse. Autor ejus fuit Ludovicus Odaxius, magno illo literarum instauratori Ang. Politiano in multis suppar. Nam & diligentia laudabili renascentibus tunc Gr. literis obstetricatus est, suorumque studiorum Patronum quoque nactus est Fredericum Urbini Ducem, meritis erga rempublicas literar. & Gr. Manuscriptorum Bibliothecà à se collectà non minùs celebre, quàm qui Politiano obtigerat Laurentius Medicæus, Dux Hetruriæ. Ut hujus etiam filium Petrum Medicæum Politianus suà disciplinà informandum habuit, sic sui quoque Patroni filium Odaxius. Verùm ista, & quanti in vertendis Gr. Autoribus Odaxium Politianus fecerit,

qui

qui volet latiùs cognoscere, adeat. l. 3. Epist. Politiani, cujus initio ἀμοιβολ aliquot amborum Epistolæ reperiuntur. Hanc autem Tab. Latinam, unâ cum Censorino de die Natali, Epiçt. Enchiridio, aliisque Plutarchi, Luciani ac Basilii Tractatulis è Gr. translatis in Fol. A. C. 1497. Bononiæ edidit Philippus Beroaldus, qui in præfatione suâ Odaxii meminit hisce verbis: Secundo loco est Tab. Cebetis, quâ nihil absolutius: quâ humanæ vitæ decipula graphicè & condecorè depinguntur: quam latinitate donavit luculentus interpres, mihi que amicissimus, de quo illud dici meritissimo potest,

Cecropiæ commune decus, Latix-
que Minervæ.

C E B E -

CEBETIS THEBANI TABULA

E Græco in Latinum conversa

Per LUDOVICUM ODAXIUM PATAVINUM.

CASU evenerat, ut in Saturni sacello deambularem; Ubi cum plerasque alias oblationes, tum Tabulam quandam pro templo positam intuebamur, in qua pictura quædam erat peregrina, & quæ peculiare fabulas contineret, quas conjicere non poteramus, quænam & quales essent. Neque enim
civi-

civitas, neque vallum pictura illa nobis esse videbatur. Cæterum muri ambitus erat qui duos alios ambitus amplectebatur: alterum majorem, minorem alterum. Porta etiam erat in primo ambitu, ubi nobis turba ingens insistere videbatur. Intra verò ambitum multitudo quædam mulierum visebatur. Primi autem vestibuli & ambitus ingressum Senex quidam occupabat, qui turbæ ingredienti quasi imperare aliquid videbatur. Cujus fabulæ rationem nobis invicem addubitantibus, quidam natu grandior assistens, nequaquam, inquit, hospites absurde facitis, qui de picturâ hac addubitetis. Non multi enim indigenæ, quid hujus fabulæ ratio valeat, intelligunt. Quippe quam non civis, sed peregrinus quidam dedicârit, qui huc jampridem advenerat: vir & magna prudentia & sapientia præditus: qui cùm sermone, tùm opere quan-
dam

dam Pythagoræ aut Parmenidis vitam fuerat æmulatus. Is utique facellum & picturam hanc Saturno consecravit. Utrum igitur, inquam ego, nosti etiam virum ipsum, quem vidisti? Immò, inquit, eum multo tempore sum admiratus: siquidem adolescens adhuc; & complura studiose dispùtabat, & ego hujusce fabulæ rationem ex eo disferente sæpius audieram. Per Jovem, inquam ego, nisi quæpiam major occupatio te detinet, expone nobis. Audire enim magno-pere concupiscimus, quidnam hoc fabulæ sit. Perlibenter ô hospites, inquit. Atqui hoc prius admonendi estis: periculi quippiam inesse huic expositioni. Quodnam, inquam ego? Quoniam, inquit, si, quæ dicuntur, attendetis, intelligetisque, prudentes atque fœlices evadetis: Si minus; insipientiam, infortunium, calamitatem, atque ignorantiam consecuti male vitam de-

G getis.

getis. Hæc enim expositio Sphingis ænigmati, quod illa hominibus præponebat, persimilis est. Nam quicumque ipsum intellexerat, salutem; qui non intellexerat, exitium consequebatur. Eadem est hujus enarrationis conditio. Sphinx est enim hominibus ipsa insipientia. Hæc autem proponit, quid bonum, quid malum; quid neque bonum, neque malum in vita sit. Quæ si quis minus intellexerit, ab ea interimitur: neque id semel, sicut is qui depastus à Sphinge moriebatur. Sed per omnem vitam paulatim absumitur: quemadmodum hi qui perpetuis suppliciis addicti sunt. Contra vero, si quis agnoverit: occisâ demum insipientiâ salutem ipse consequitur, & beatus foelixque per omnem vitam evadit. Quamobrem vos attendite, ac diligenter audite. O Hercules, quam magnum nos in desiderium coniecisti! si hæc ita se habent. Atqui ita se habent, inquit.

quit. Nequaquam igitur nos oratio tua præveniet, si quidem nobis attentè audituris non abs re precium hujusmodi proponitur. Sumptâ itaque virgâ quadam & ad picturam ductâ, videtis ne, inquit, ambitum hunc? Videmus. Hoc imprimis animadvertere vos oportet: locum, scilicet, istum vitam vocari. Turba porrò illa ingens, quæ portæ insistit; hi sunt omnes in vitam aliquando ingressuri. Senex autem ille superior, qui manu alterâ paginam quandam tenet, alterâ nescio quid demonstrat, Genius appellatur. Hic imperat introeuntibus, quid eos agere oporteat, ut ad vitam ingrediantur; & qualem viam perrecturi sint, ostendit, ut salutem in vita consequantur. Qualem igitur eos jubet vitam carpere, aut quo pacto, inquam ego? Vides ne, inquit, juxta portam solum quoddam eo loco constitutum, ubi turba ingreditur,

in quo sedet suavibus moribus & formosâ indole mulier, quæ poculum manu tenet? Video: sed quænam hæc est? Suadela, inquit, vocatur, quæ mortales omnes seducit. Quid tum postea hæc agit? Ingredientes ad vitam, quoad per eam fieri potest, bibere compellit. Quænam verò hæc est potio? Error, inquit, atque ignorantia. Quid tum postea? Ubi hanc ebiberunt, vitam ingrediuntur. Nunquid omnes eum errorem bibunt, necne? Omnes, inquit, bibunt: sed plus alii, alii minus. Non vides præterea intra portam mulierum meretricum multitudinem quandam diversos aspectus multifariosque præferentium? Video. Istæ igitur opiniones & concupiscentiæ & voluptates vocantur, quæ turbâ ingrediente statim profiliunt, & unumquemque amplectuntur, ac deinde abducunt. Et quonam eos abducunt? Aliæ, inquit, ut salvent: Aliæ, ut per
decep-

deceptionem interimant. O, inquam, admirandus vir, quam acerbam ac tristem potionem dicis! Atqui omnes, inquit, optima pollicentur: seque eos ad fœlicem atque conducibilem vitam esse perducturas. Illi verò per ignorantiam & errorem, quem ab ipsa suadelâ combiberunt, quænam vera via sit, in vitâ non inveniunt: Sed inconsulto errant, ut videre licet ex his, qui prius ingredientiæ eò circumvagantur quo ipsæ commonstraverint. Video, inquam, hoc: sed mulier illa quænam est, quæ veluti cæca atque insana super lapide quodam rotundo consistere videtur? Fortuna, inquit, vocatur. Ea verò non solùm cæca: sed insana etiam & surda est. Quæ nam hujus sunt partes? Obambulat, inquit, quocunque gentium, & aliis quidem facultates eripit, aliis tradit. Ab eisdemque rursus aufert illico, quæ tradiderat, atque aliis

temere instabiliterque concedit. Quapropter ex eo argumento ipsius ingenium facile indicatur. Quale nam hoc est, inquam ego? Quoniam in rotundo lapide consistit. Quid tunc ex re significatur? Quod parum certa, atque instabilia sunt illius munera. Calamitates enim magnæ ac difficiles oriuntur, ubi quis in eâ fidem collocârit. Turba verò hæc ingens, quæ eam circumstat, quid sibi vult, & quinam vocantur? Vocantur hi quidem inconsulti, quorum nemo non petit, quæ projiciat, ac dilapidet. Cur verò aspectu haudquaquam simili sunt, sed eorum alii gaudere, alii sublatis manibus tristari videntur? Quicumque, inquit, eorum, gaudere ac ridere videntur; Hi sunt, qui à fortunâ quippiam acceperunt, à quibus etiam bona fortuna nuncupatur. Qui verò flere, ac manus protendere videntur; Hi sunt, à quibus abstulit, quæ tradiderat antea.

tea. A quibus fortuna mala nominatur. Et quænam sunt, quæ illis elargitur, per quæ tantopere, cum accipiunt, lætantur: quum amittunt, lugent. Hæc, inquit, ea sunt, quæ à plerisque hominibus bona existimantur. Et quænam sunt ea? Divitiæ scilicet & gloria & nobilitas & liberi & tyrannides & regna, & alia quæcunque id genus. Hæc autem nunquid bona non sunt? De his, inquit, aliàs disputabimus. Nunc circa fabulæ narrationem versemur. Ita, inquit, sit. Vides igitur, ubi portam hanc præterieris, ambitum alterum superiorem: muliêresque extra ambitum collocatas meretricio ornatu insignes? Et valde inquam. Ex his hæc incontinentia, hæc luxuria, hæc avaritia, hæc assentatio nuncupatur. Quid hic potissimum astant? Eos, inquit, observant, qui à fortunâ quippiam acceperunt. Quid tum deinde? Exiliunt atque

amplexantur eos, & adulantur &, ut penes se maneant, obtestantur; vitam jucundam, atque labore omni & incommodo vacuum illis affore promittentes. Si quis itaque persuasus earum blanditiis eò se contulerit: tantisper illi suavis videtur ea conversatio, quoad hominem titillaverit, deliniveritque; postea secùs: Ubi enim resipiscere cœperit; tum demum ab ea se non tam oblectatum, quam absumptum & contumeliis affectum intelligit. Quo fit, ut cum omnia prodegerit, quæ à fortuna fuerat consecutus, tunc illis mulieribus inservire atque inhonesta omnia sustinere, & turpia quæque ac perniciosâ illarum gratia cogatur admittere, veluti furtum, sacrilegium, perjurium, prodicionem, deprædationem, & quæcunque his similia. Ubi verò eos omnia defecerint, punitioni addicuntur. Et quænam hæc est? Vide ne retro eas quandam veluti bestiolam,

lam, locumque pariter angustum & tenebrosum, ubi etiam turpes ac sordidæ pannosæque mulieres versari videntur? Et valde, inquam. Ex his igitur, inquit, quæ flagellum tenet, punitio nuncupatur: Quæ caput intra genua habet, tristitia: Quæ verò capillos suos evellet, dolor. Hic alius verò qui deformitatem, macilentiam, & nuditatem præferens juxta eas accubat: ac deinde similis illi turpis macilenta quædam, quinam sunt? Hunc sanè, inquit, luctum appellant: illam verò ipsius sororem, mœstiam. His itaque traditur, & eorum contubernio cruciatur. Post denuo in aliud infœlicitatis domicilium truditur, atque reliquam vitam in omni miseria traducit; nisi fortè illi pœnitentia obviam proderit. Quid tum postea contingit? Si pœnitentia illi obviam fuerit, eripit eum ex infortuniis, & alteram illi opinionem alterumque desiderium

fiderium imprimit, per quod ad veram disciplinam perducitur; & ad eam quæ falsa disciplina nuncupatur. Quid tum postea? Si, inquit, eam opinionem susceperit, quæ ad veram disciplinam pervehat, ab ea mundatus, expiatusque salutem, beatitudinem, fœlicitatem in universa vita lucraturum: Si secus, denuo à falsa illa opinione seducitur. O Hercules, quàm magnum est hoc aliud discrimen! Hæc autem, inquam ego, falsa disciplina quænam est? Vides ne alterum illum ambitum? Video, inquam ego. Atque extra ambitum in vestibulo mulier quædam assistit, quæ munditiem constantiamque non mediocrem prætendit. Apprime, inquam. Hanc igitur, inquit, plerique homines & vulgus vocant disciplinam, cum falsa potius disciplina sit. Huc sane prius applicant qui salvi fiunt, Ubi ad veram disciplinam pervenire voluerint.

rint. Nunquid alius ad veram disciplinam aditus non patet? Patet, inquit. Hi verò intra ambitum declinantes; quinam sunt homines? Falsæ, inquit, disciplinæ sunt amatores decepti, seque opinantes veræ disciplinæ contubernio frui. Et quinam vocantur hi? Alii, inquit, poetæ, alii oratores, alii dialectici, alii musici, alii arithmetici, alii geometræ, alii astrologi, alii voluptuarii, alii peripatetici, alii critici, & quicumque ejusmodi sunt. Illæ autem mulieres quæ videntur circumcurrere prioribus illis similes, in quibus incontinentiam & reliquas una esse affirmabas, quænam sunt? Illæ ipsæ sunt, inquit. Nunquid etiam huc ingrediuntur? Ita per Jovem, in his simulque etiam insipientia: neque ab opinione ac reliquis malis evadent, priusquam repudiata falsa disciplina, veracem viam ingressi fuerint, & purgatoriam eorum virtutem admiserint;

&

& mala omnia, quibus involvuntur, & opiniones & ignorantiam, & reliquam omnem pravitatem sequestraverint: tum demum ita salvi & incolumes erunt. Neque ullo unquam falsæ disciplinæ commercio labefactari poterunt: neque horum studiorum gratia mali quippiam adipiscentur. Et quænam hæc est via, quæ ad veram disciplinam ferat? Vides, inquit, locum illum superiorem, ubi nullus inhabitat: Sed solitudo ingens esse videtur? Video. Præterea januam, quandam pusillam ante quam via quædam est, quæ non multum admodum frequentatur, quippe quam pauci admodum terunt, quod acclivis & aspera & saxosa videatur? Et valde, inquam. Collis præterea quidam excelsus apparet, ad eumque angustus admodum adscensus, & qui multa profunda hinc inde præcipitia offerat? Video. Hæc igitur, inquit, via est, quæ
ad

ad veram disciplinam ducit: Aspectu imprimis formidolosa. Porro circa collis superiorem partem, saxum ingens & præaltum, usquequaque præruptum vides? Video, inquam. Vides præterea mulieres duas supra saxum constitutas, pulchritudine, atque habitudine corporis excellentes: ac manus per quàm alacriter protendentes? Video, sed quænam, inquam, vocantur? Altera, inquit, continentia, altera constantia nuncupatur. Sunt autem germanæ. Cur nam igitur manus tam alacriter protendunt? Hortantur, inquit, eos qui ad id loci veniunt, ut bono animo atque intrepido sint, admonentque paululum quippiam adhuc esse tolerandum: Se enim eos paulo post ad pulcherrimam viam perducturas. Ubi vero ad saxum pervenerint, quonam modo ascendunt? nullam enim eo ferentem viam animadverto. Ipsæ à præcipitio illo descendunt,

scendunt, eosque sursum ad se trahunt. Deinde recreari & quiescere jubent, ac paulo post fortitudinem audaciamque contribuunt, eosque ad veram disciplinam deducere se profitentur, & viam ostendunt, quàm sit elegans, quàm plana, quàm pervia, quàm nullis malis obnoxia, ut vides. Ita per Jovem videtur. Videsne, inquit, ante illud nemus locum quendam qui pulchritudinem amœnitatemque pratorum præfert, multoque lumine illustratur? Et valde, inquam. Animadvertis igitur in prati meditullio ambitum alium, & portam aliam? Ita sane: sed quonam pacto locus hic nuncupatur? Fortunatorum, inquit, domilium; hic enim virtutes omnes & fœlicitas ipsa versatur. Esto, inquam ego, eam esse loci pulchritudinem. Quin, inquit, aspicias prope portam, quàm formosa, & constanti facie mulier existat: mediam

mediam indiscretam jam ætatem ;
 habitum verò & ornatum simplicem
 præ se ferens ? Eaque non in rotun-
 do ; sed in quadrato lapide secura
 & munita consistit. Duæ præterea
 aliæ, quas tanquam filias una secum
 habere videtur ? Ita prorsus ap-
 paret. Harum igitur quæ medium
 locum tenet, disciplina est ; eam
 veritas & persuasio comitatur. Cur
 autem hæc quadrato lapidi potissi-
 mum insistit ? Ex eo, inquit, ar-
 guitur, quod ad eam pervenientes
 securo & certo tramite proficiscun-
 tur, donationesque traditas tuto
 suscipiunt. Et quænam illis ab ea
 dono dantur ? Confidentia, inquit,
 atque animus imperterritus. Hæc
 verò alia quænam sunt ? Scientia,
 inquit, per quam grave nihil in
 vita perpeti unquam posse se intel-
 ligunt. Quam præclara, inquam,
 Hercule munera ! Sed quamobrem
 extra ambitum ita moratur ? Ut,
 inquit, advenientes excipiat accu-
 rate,

rate, ac vim illam purgatoriam infillet, purgatosque ac prorsus emendatos ita eos ad virtutes introducat. Quonam pacto, inquam ego? non enim intelligo. At intelliges, inquit. Quemadmodum si quis graviter ægrotans medicum accersiverit, purgatoriis statim medicamentis omnes ægritudinis causas eximere conatur. Atque ita demum à medico reparatus in sanitatem restituitur. Qui si medici præceptis minus obtemperaverit, merito repudiatus ab ea ægritudine conficitur. Hæc intelligo, inquam ego. Eodem itaque pacto, ubi quis ad disciplinam pervenerit, probe curatur, & virtute illius irroratur, ut quamprimum mala omnia expurget, ejiciatque quibus adveniens implicabatur. Quænam hæc? Ignorantiam, errorem, quem apud Suadelam ebiberat: Arrogantiam, concupiscentiam, intemperantiam, furorem, avaritiam, &
reliqua

reliqua omnia, quibus in primo ambitu fuerat repletus. Ubi verò fatis emundatus fuerit, quonam eum mittit? Intro, inquit, ad scientiam, aliasque virtutes. Quasnam & quales? Videsne intra portam cœtum mulierum, quàm bonæ indolis atque institutionis videntur: quam inculto ac simplici habitu præditæ, nihil in se aut fictum, aut accuratius ornatum more aliarum prætendentes? Video, inquam. Sed quænam hæ vocantur? Prima, inquit, scientia nuncupatur. Aliæ verò hujus germanæ sunt: Fortitudo, justitia, probitas, temperantia, modestia, libertas, continentia, mansuetudo. Heus, inquam, optime ergo, quam magna in spe sumus! Modo, inquit, intelligatis, & quæ auditis, studiose percipiatis. Atqui, inquam ego, accuratè ac diligenter attendemus. Salvi igitur, inquit, eritis. Ubi ergo eum ipsæ susceperint; quo-

H nam

nam adducunt? Ad matrem, inquit. Ea vero quænam est? Fœlicitas, inquit. Cujusmodi autem hæc est? Videtne viam illam ad sublimem illum verticem ferentem, quem omnes ambitus veluti arcem suam amplectuntur. Video. Mulier præcellens in vestibulo constituta super solium excelsum sedet cultu non tam curioso quam liberali, corona florentissima eleganter admodum capiti imposita. Ita prorsus videtur. Hæc igitur, inquit, est fœlicitas. Ubi igitur ad eam quispiam accesserit, quid rerum gerit? Ipsa, inquit, fœlicitas eum potentix suæ corona circumdat. Itidem reliquæ omnes virtutes; perinde ac maximorum certaminum victores coronari solent. Et quænam, inquam ego, certamina devicit? Maxima, inquit; & maxima etiam monstra, quæ prius ipsum absumebant, affligebant, atque in servitutem redigebant. Omnia

nia hæc devicit, ac longe à se sequestravit, seque ipsum adeo superavit, ut huic illa nunc serviant, quibus ipse antea in servitutum redactus fuerat. Quænam hæc monstra dicis? audire enim admodum cupio. Imprimis, inquit, ignorantiam & errorem. An tibi monstra hæc esse non videntur? Tetra & laboriosa, inquàm ego. Deinde tristitiam, luctum, & avaritiam & incontinentiam, & reliquam omnem improbitatem. His omnibus non ut antea paret: sed imperat. O præclara, inquàm ego, facinora, & pulcherrimam victoriam! Illud autem mihi etiam expone; cujusmodi sit ejus potentia, qua eum coronari dixisti? Beatifica, inquit, ô adolescens. Qui enim fuerit ea potentia coronatus; & felix & beatus evadit, neque alibi quam in se ipso spem felicitatis reponit. Quam præclaram victoriam dicis!

Cæterum coronatus quid agit, aut

quo vadit? Suscipientes eum virtutes ad id loci ducunt, unde primum advenerat, eique commonstrant studia improborum; quam male degant, & misere vivant; quanta in vitâ naufragia patiantur; quantum aberrant; quam veluti hostium captivitatem perferant: Alii incontinentiæ, alii arrogantia, alii avaritiæ, alii inani gloriæ, alii aliis malis inservientes, per quæ à calamitatibus, quibus irretiti sunt, exolvere se nequeunt, ut salventur, & eo perveniant: Sed in omni vita perturbantur. Atque hoc perpetiuntur, quod hujusmodi viam invenire non possunt. Mandatum enim à Genio ac numine suo traditum oblivioni mandaverunt. Recte, inquam, dicere mihi videaris, tametsi hoc etiam insuper ambigo, cur nam ei virtutes locum illum commonstrent, unde prius advenerat. Nihil certi noverat, neque ullam eorum, quæ ibi agerentur,

rentur, scientiam tenebat ; sed ob ignorantiam atque errorem, quem ebiberat, ambiguus, quæ bona non erant, bona ; quæ mala non fuerant, mala existimabat. Quo circa male etiam vivebat, sicut alii plerique ibi diversantes. Nunc vero perceptâ utilium & conducibilium rerum scientiâ & ipse optimam vitam traducit, & eos qui pessime agunt, contemplatur. Ubi igitur omnia fuerit contemplatus, quid agit, aut quo tendit? Quo, inquit, ei collibitum fuerit. Ubi-que enim eum securitas habet, perinde ac antrum corycium possideret : & quocumque pervenerit, ibi tutissimus rectam vivendi rationem assequitur : omnes enim eum, tanquam ægroti medicum, libenter & gratanter excipient. Numquid igitur illas mulieres, quæ monstra abs te dicebantur, amplius non veretur, nequid ab eis detrimenti patiatur? Nihil penitus: qui neque

118 T A B U L A

dolore, neque tristitia, neque intemperantia, neque avaritia, neque paupertate, neque ullo alio incommodo vexetur. Omnibus enim imperat, ac præest, à quibus antea premebatur, eorum instar, qui à vipera morfi aliquando fuerint. Feræ enim quæ aliis omnibus perniciem ac mortem afferunt, illis duntaxat innocuæ sunt, quod eam vim veneno contrariam possident. Ita ne huic quidem quippiam nocet, quia virtutem vitiis ac malis oppositam velut Antipharmacum nactus est. Recte dicere mihi videris: sed hæc etiam insuper expone: quinam sunt illi, qui illic à colle advenire videntur: quorum alii coronati lætitiæ quandam præ se ferunt, alii incoronati desperatione rerum tibias & capita lacerare videntur. Cum alioquin à quibusdam mulieribus detineantur? Coronati sunt, inquit, qui sospites ad disciplinam pervenerunt, eamque consecuti

consecuti summopere lætantur. In-
 coronati verò, alii desperatione à
 disciplina revertuntur male ac mi-
 sere degentes: Alii metu perculsi,
 ac perterriti atque ad constantiam
 refugientes rursus errant, & per
 vias invias vagantur. Quæ verò
 mulieres eum sequuntur, quænam
 sunt? Tristitiæ, inquit, & mole-
 stiæ, & anxietates & ignominia &
 ignorantia. Omnia igitur eos
 mala sequuntur. Omnia, inquit,
 per Jovem subsequuntur. Ubi
 verò in primum ambitum ad vo-
 luptatem & incontinentiam perve-
 nerint: nequaquam se ipsos accu-
 sant, sed & statim disciplinam &
 sectatores illius maledictis ince-
 sunt. Adeò miseri & calamitosi &
 infelices hi sunt, qui ab earum
 contubernio defecerunt. Male
 enim vivunt, & nullis earum
 bonis perfruuntur. Et quæ etiam
 bona autumant? Luxuriam, & ut
 brevi complectar, intemperantiam.
 Convivari enim & pecudum more

scortari maximorum bonorum fruitionem esse arbitrantur. Aliæ verò mulieres, quæ illinc cum risu & hilaritate adveniunt, quænam vocantur? Opiniones, inquit, eos ad disciplinam ducentes, qui ad virtutes ingrediuntur. De via enim deflectunt aliquantisper, ut alios adducant, admoneantque illos, esse felicitatem jam consecutos, quos jampridem adduxerant. Vtrum igitur, inquam ego, ipsæ intus ad virtutes ingrediuntur? Nequaquam, inquit. Opinioni enim ad scientiam introire non licet: Sed disciplinæ duntaxat eos tradunt: Quibus à disciplinâ susceptis, ipsæ posthac denuo alios adducturæ revertuntur, earum instar navium, quæ depositis oneribus denuo revertuntur, ut aliis mercibus impleantur. Hæc sane, inquam, mihi rectè videris differuisse. Illud autem nobis nondum patefecisti, quidnam Genius vitam ingressuris imperet faciendum. Bono, inquit,

quit, & constanti animo esse : quapropter vos etiam confidite. Omnia enim ediffertabo, nihilque prætermittam. Recte, inquam ego, loqueris. Protensâ itaque iterum manu, aspiciate, inquit, mulierem illam, quæ cæca esse, & rotundo lapide insistere videtur ; Quam paulo ante nuncupari fortunam asserui. Aspiciamus. Huic, inquit, imperat non esse credendum, nec quicquam aut stabile aut securum, aut proprium existimandum, quod ab ea susceperit. Nihil enim prohibet, quin omnia hæc auferat, atque alteri tribuat. Quippe quæ sæpius id agere consueverit. Quapropter illius etiam munera parvi esse pendenda denunciat, neque gaudendum, ubi dederit ; neque dolendum, ubi abstulerit. Eamque postremo neque vituperandam, neque laudandam. Nihil enim cum ratione, sed temere omnia facit ac fortuitò, ut antea vobis exposui.

exposui. Quocirca Genius ille imperat, ut nulla ejus facinora demiremur, neve malos nummularios imitemur. Illi enim ubi argentum ab hominibus acceperint, gaudent, & suum esse arbitrantur. Ubi verò repetitur, moleste ferunt, & pessime secum actum putant, neque meminerunt ea se conditione depositum suscepisse, per quam liceret ei, qui deposuerat, iterum recipere. Eandem itaque in illius muneribus habendam esse rationem Genius imperat: recordandumque ejusmodi ingenium esse fortunæ, ut, quæ dedit, auferat, statimque multiplicia rursus accumularet. Aliquando autem non his modo, quæ dederat; sed his etiam, quæ prius extabant, facultatibus spoliet. Quæcumque igitur dederit, suscipere jubet, atque ita ad stabilem securamque munificentiam diverti. Qualem hanc, inquam ego? Quam à disciplina suscipient, si salutem
ibi

ibi fuerint consecuti. Hæc ergo quænam est? Vera, inquit, scientia utilium rerum: securaque & stabilis & immutabilis munificentia. Quocirca statim ad hanc confugere jubet. Cum verò ad illas mulieres accesserint, quas antea dixi voluptatem & incontinentiam nuncupari, illinc quoque actutum esse discedendum imperat, ac ne his quidem fidem esse adhibendam, quoad ad falsam disciplinam pervenerint. Ibi igitur aliquantisper immorari, & quicquid libuerit, ab ea tanquam viaticum accipere jubet; ac demum postea illinc abscedere, rectaque ad veram disciplinam pervenire. Hoc illud est quod à Genio præcipitur. Cui si quis aut contrarius aut minus obediens fuerit, miser miserrime moritur. Istiusmodi sane fabula est, quæ in tabula continetur. Vobis autem nihil invideo, si quid ulterius interrogare ac perscrutari vultis:

tis: ego vobis exponam. Recte dicis, inquam ego. Cæterum quid eos capere à falsa disciplina Genius imperat? Quæ bona, & conducibilia esse videantur. Hæc igitur quænam sunt? Litteræ, inquit, atque alia mathematicum studia, quæ à Platone traduntur veluti vim freni cujuspian in coercendis adolescentibus obtinere, ut ne ad alia pejora distrahantur. Utrum verò ea capere omnino necesse est, si quis ad veram disciplinam sit perventurus, necne? Nihil, inquit, necesse est: sed alioquin utilia sunt, tametsi ad reddendos homines meliores nihil conferunt. Nihil ergo affirmas hæc esse utilia ad meliores viros efficiendos? Licet enim profecto sine his etiam meliores fieri: illa tamen etiam non inutilia sunt. Quemadmodum enim, quæ aliquando pronunciantur, per interpretem conjicimus, cum alioquin non inutile sit nos etiam ipsos, si
quid

quid percepimus, voce ac lingua disertiore profequi. Ita sine his etiam studiis fieri meliores nihil prohibebit. Nunquid hi, qui mathematici vocantur, ad meliores quam alii sint homines efficiendos nihil excellunt? Et quonam pacto excellere poterunt, qui nihilominus quam alii in bonorum & malorum cognitione decepti etiam omnibus vitiis implicati videantur? Nihil enim prohibet eum qui literis eruditus ac disciplinis omnibus fuerit institutus, itidem ebrium, & intemperantem & avarum, & injustum, & proditorem, ac postremo insipientem esse. Multos profectò ejusmodi videre licet. Quare fieri non potest, inquit, ut hi per has disciplinas viri meliores evadant. Nequaquam apparet, ex hac ratione. Sed quænam est causa, inquam ego? Quia in secundo ambitu versantur, tanquam veræ disciplinæ appropinquantes. Et quid hoc,

hoc, inquit, emolumentum affert? cum plerumque liceat animadvertere de primo ambitu in tertium, ab incontinentia & reliquis vitiis ad veracem disciplinam pervenientes, qui hos mathematicos prætergrediuntur. Quare quonam modo proficiunt? nisi fortè prorsus indociles & durioris ingenii sunt: Cur hoc inquam ego? Quoniam in primo ambitu hoc plus habent, quod quæ nesciunt, nescire se non dissimulant. In secundo vero illud certe nesciunt, quod scire se profitentur. Cujus sententiæ quoad fuerint, ad veracem disciplinam percipiendam nihil omnino promoveri necesse est. Illud præterea non ignoras, quod opiniones etiam de primo ambitu ad eos similiter ingrediuntur. Quo fit, ut illis hi nihilo meliores existant: nisi hos itidem penitentia subsequatur, sibi-que persuadeant, se non disciplinam, sed falsam disciplinam attigisse,

gisse, per quam decipiuntur, atque ita salvi esse non possunt. Quo circa vos etiam, inquit, hospites ita facite, & quæ dicuntur, quoad profeceritis, diligenter attendite. Quinimo de his ipsis sæpenumero considerandum est, & nihil intermittendum: sed reliqua præter rem existimanda, alioquin nulla eorum, quæ nunc auditis, utilitas erit. Ita faciemus. Illud autem explica, cur bona non sint ea, quæ homines à fortuna percipiunt, sicuti vita, sanitas, divitiæ, gloria, liberi, victoriæ, & reliqua his similia. Rursumque his opposita cur mala non sint. Valde enim absurdum & incredibile hoc nobis videtur. Age itaque, inquit, enitere ut quod sentias de quibus interrogaris, respondeas. Atque hoc, inquam, ego faciam facile. Utrum igitur si male quispiam vivat, vivere illi bonum censes? Non bonum, sed malum, inquam ego, mihi videtur. Quo-

Quonam igitur pacto vivere bonum est, inquit : Si quidem hoc per se malum est ? Quia male viventibus malum : bene autem, bonum esse mihi videtur. Ipsum igitur vivere & malum & bonum esse contendis ? Ego, inquam. Absit itaque ut tam absurde loquaris. Neque enim fieri potest, ut idem malum pariter ac bonum sit. Ita enim & utile & perniciosum, & eligendum & fugiendum simul idem semper : quo quid absurdus ? Sed quonam pacto, si cui malè vivere contingat, eidem quoque malum contingat, ipsum vivere malum non est ? Atque vivere & malè vivere sub eodem non censetur. Nunquid non ita tibi videtur ? Profecto idem esse, ne mihi quidem videtur. Itaque vivere non malum est : nam si malum existeret, malum utique viventibus esset : quia, quod per se malum est, ipsum vivere illis adesset. Vera mihi dicere videris. Quoniam igitur &
male

male & benè viventibus vivere ipsum contingit : neque bonum neque malum esse ipsum vivere confirmatur. Sicuti nec secare quidem atque urere in agrotantibus morbosum aut salubre datur : nihilominus in ipso etiam vivere comprobatur. Ita res est. Tu itaque sic adverte : utrum male vivere, an potius honeste ac generose mori cupias? Honestè, inquam ego, potius mori. Quo circa ne mori quidem est malum, si quidem emori quam vivere plerumque est eligibilius. Ità se res habet. Eadem est ratio de sanitate & infirmitate. Sæpius enim sanum esse non confert : Verùm contra, cum ita casus tulerit. Vera dicis. Age verò de divitiis ita consideremus : Siquidem plerosque intueri sæpenumero licet amplissimis divitiis affluentes, pessime tamen ac miserime viventes. Plerosque per Jovem.

I

ad

ad bene vivendum nihil illis divitiæ profunt. Non videtur. Improbi enim sunt. Non divitiæ igitur, sed disciplina probos ac studiosos efficit. Ita sane comprobatum est. Ubi autem bonæ sunt ipsæ divitiæ, si ad meliores efficiendos possessores suos nihil adjuvant? Ita prorsus apparet. Quibusdam ergo divitias habere non confert, ubi divitiis uti nesciunt. Mihi ita videtur. Quomodo igitur bonum esse id aliquis judicabit, quod plerumque non possidere satius est? Nullatenus. Si quis igitur recte ac prudenter divitiis uti noverit, bene ac foeliciter vivet; Si secus, male atque infœliciter. Verissime dicere hoc mihi videris. Summa verò totius est rei, dum hæc aut tamquam bona expetuntur, aut tamquam mala despiciuntur: neque aliud est, quod æque hominibus aut perturbationem aut detrimentum afferat, quam cum honoribus

noribus afficiuntur, & in solis divitiis consistere fœlicitatem arbitrantur, consequenterque nullum earum rerum gratiâ, quamvis impium & flagitiosum, facinus esse recusandum. Hæc verò propter ipsam veri boni ignorantiam patiuntur. *Illud enim ignorant, bonum ex malo fieri nequaquam. Multos autem videre licet in divitiarum possessionem ex pessimis ac turpissimis facinoribus devenisse, veluti proditionibus, deprædationibus, homicidiis, calumniis, rapinis, aliisque compluribus & pravis operibus. Ita res est. Si igitur ut par est, ex malo bonum nullum provenit, divitiæ verò ex malis facinoribus proveniunt: Divitias nequaquam bonum esse necesse est. Sic ex isto sermone contingit. Cæterum ne sapientia quidem & justitia ex malis operibus acquiri potest: neque itidem injustitia & insipientia ex bonis. Siquidem ipsa eadem simul consistere non possunt. Divitias verò & gloriam & victorias, & reliqua id genus, multa cum*

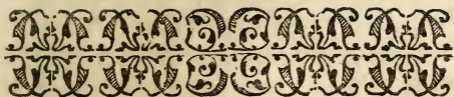
132 T A B U L A

pravitate cuiquam contingere nihil prohibet. Quapropter hæc neque bona neque mala censeantur. Cæterum sapientia duntaxat bonum: Insipientia verò malum. Rectè, inquam, & sufficienter mihi dicere videris.

Explicit tabula Cebetis Thebani.

NOTÆ

NOTÆ

I N

Cebetis Tabulam.

P. 2.

E Interlocutori-
bus hujus Dialo-
gi ità suam re-
fert sententiam
Clar. Salmasius
in Præfatione suâ

ad Tabulam Cebetis.

“ Cebes ipse videtur esse senex
“ tabulam commonstrans & expli-
cans ; illi autem, quibus exponi-

I 3

tur,

“ tur, extranei. Quorum unus è
 “ numero Cebetem percontatur.
 “ Cebes Thebanus fuit. Thebis
 “ igitur colloquium haberi fingi-
 “ tur. Templum Saturni, cui con-
 “ secrata hæc Tabula, Thebis fu-
 “ isse censendum. Peregrini verò
 “ Attici si forte, aut Ionici gene-
 “ ris Juvenes fuerunt.

Hæc Salmasius. quæ quidem vera
 sint necne prorsus nescio, nec seire
 magni refert. De Auctore autem
 hujus Dialogi ex testimoniis à
 Doctissimo Gronovio collectis, &
 principio hujus Editionis additis,
 abunde patet.

P. 3 l. i. ἐτυγχά. περιπ.] Aldina
 Editio Latinæ versionis sic se habet,
Forte fortunâ deambu. Odaxii versio,
casu evenerat ut, &c. Ottomari
 Luscinii, *Fortuitò,* &c. reliquæ, quas
 quidem vidi, prorsus omittunt. No-
 vi dudum vim verbi τυγχάνω cum
 participio; non tamèn omninò ne-
 gligendus

gligendus est iste latens *Fortunæ* sensus. Secutus igitur sum primarum Editionum Interpretationem, idque libentiùs Horatio manu-
ducente.

Ibam forte Viâ Sacrà —

l. 3. Ἱερῶν] δώματι. quod postea varietatis causâ vocat *νεώς*. frustra ingerit hic loci distinctionem suam Wolfius inter Ἱερόν & νεώς, quasi Ἱερόν sit totum templum, νεώς autem pars templi interior. Sed ipse sibi quoque displicet.

l. 6. ἀνέκ] Ità Wolfius ex conjecturâ, quam Gronovius ex duobus Mss. in suâ editione confirmat, & Auctori suo fideliter restituendam lectionem monet. Significat autem *suspensa erat*, eandemque vim habet cum ἀνέθετο, (unde ἀνάθημα, donarium) quâ voce usus est paulò post, ut & ἀνέθηκε de hâc ipsâ re. Olim ἐνέκειτο male. ξέρη]

ξένη] nova, mira, inusitata, cum Salmasio interpretor.

P. 5. l. 1. τίνες καὶ πότε] Edit. Vetusiores hanc lectionem solam agnoscunt, nec temerè dissentio. Vide paulo post, τί ποτε αὐτῆ ἢ μυθολογία δύνατο. & infra, τί ποτε ἐστὶν ὁ μῦθος. neque constat Hospites omnino quæsisisse unde pictura erat, scire tantum voluisse quid sibi velit. Hæc ego, nondum visâ Clar. Gronovii Editione, ubi præsentem Lectionem ex tribus Mss. codicibus confirmat: abeat itaque protinùs è textu & versionibus Wolfiana conjectura πῦθεν legentis. Quid autem agendum cum istâ voculâ καί, credo elegantem esse pleonasmum, uti δὴ in τίνες δὴ ποτε, quod frequens occurrit.

L. 2. τὸ γεγραμμένον] χῆμα.

L. 4 περιβολος ἦν] Legitur in contextu ἦν olim omissum, restituyente Gronovio

Gronovio ex tribus Mss. Gallicis & Edit. Parisinâ, ut & Aldina.

L. 8. κ' ἐνδον] Membrana Vetustior. Omnes autem tres ἐν τῷ περιβόλῳ. Sic Gronovius, nec tamèn in textum admisit nimis religiosus. At laudabilem illam veneror diffidentiam; eò enim provecta est temere intrudentium audacia, ut ipsum auctorem nonnunquam in auctore quaeras.

P. 5. l. 11, 12. ἐμφασιν ἐποίει ὡς περσάτων] Locus nemini suspectus; mihi tamen non adeo placet. Nulliusne quæso rei senex ille ἐμφασιν ἐποίει? imò περσάτωντος, hominis nim. aliquid præcipientis. Vide p. 59. 12. ἐμφασιν ἐποίει εὐφροσύνης πύρος. repone igitur περσάτωντος, & subintellige ἀνθρώπου. Si scripsisset ἐνέφανε ὡς περσάτων, nulla foret dubitandi ansa, sic enim postea p. 15. l. 2, 3. ἐπαγγέλλονται ὡς ἀξιοσαι.

ἀξιοῦσαι. Nunc non eadem est ratio. Attamen, nequid dissimulem, ità Sophocles in Electrâ, σ. 24.—ὡς μοι σαφῆ Σημεῖα φαίνεις ἐδλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς. pro ἐδλῆ γεγῶτος. Sed hic abest ὡς ante ἐδλῆ.

L. 14. ἀπορεῖντων ἐν] Ità Vetustissimus liber. olim δὲ legebatur. Gronov:

L. 18. ἐδὲ γὰρ—οἶδασι Ità L. Vetustissimus, & alter Mfs. solum exemplar Lascarinum habet, & Edit. posteriores ἴσασι. Gron.

L. 13, 14. Πυθαγ] Aldinæ Ed. versio sic se habet. *Pythagoricam quandam & Parmeni dicam æmulatus vitam.* Ità Ottomari. aliæ, *Pythagoreæ & Parmenideæ vitæ studium. Quandam Pythagoræ aut Parmenidis vitam, &c.* Odaxius. nos, *sectæ studium.*

P. 7. l. 9. νεώτερος γὰρ ὢν] Legendum forte νεώτερος γὰρ ἐν. Gronovius

novius pater. Juvenes enim à senibus, non senes à juvenibus discunt. Forsan tamen nullâ mutatione opus est. Hæc enim videtur esse causa, quare senex eum admiratus sit, quod cùm junior esset ille Peregrinus, differuit tamen & Philosophatus est supra quàm quod à juvene sperari potuit. Hîc loci mirè æstuat Cla. Gronovius, patris conjecturam repudiat, Mfs. Codices advocat, γὰρ loco motum suo restituit post πολλά. ponit τελείαν σιγμήν post ὧν. His ità constitutis interpretatur hoc modo.

“ Ipse nunc senex de se loquitur, dicitque se, cum junior esset (dedicata enim tabula πάλαι πρὶν) aliquoties eum vidisse & audivisse doctrinas habentem & persæpe de hoc suo donario disertantem.

Dijudicet Lector, an illæ voces νεώτερος ὧν ità in fine positæ, possint ullo

ullo modo placere: mihi certè inconcinnum sonant. Plura potui afferre argumenta, unde veterem tuerer lectionem, sed prolixior foret Oratio, nec tamen operæ pretium. Videre tamen videor quid Gronovio scrupulum injecit, nempe vox νεώτερος malè intellecta. Arbitratur autèm illud νεώτερος respicere hominem ipsum, cum vel aliud respiciat, ut *Junior quàm Philosophi esse solent*: vel naturam comparativi exuat, & significet *aliquanto juvenis*. Anglicè *somewhat Youngish*.

L. 10. σπυ.] *Materiae gravitatem significat.*

L. 15. τυγάξια] *Nisi quæ te fortè detineat, &c. δὴν μοι] subaud. μῦθον.*

L. 18. ἐδὲς φθόνος] *Nulla erit invidia, ut verbum verbo reddam. Quia invidi ægrè aliis benefaciunt. varie vertunt interpretes. Hic, nihil obstat. Ille, non invitus. Alter,*

ter, *perlibenter*. Ego prætuli *nulla erit mora*, quia Græcorum verborum formam retinent.

L. 19. *πρῶτον*] Ex vetustissimo codice restituit Gronovius; quod & ipse conjeceram autoritate similis loci ductus.

L. 20. *ἐπικίνδυνον*] Nim. τοῖς τῶν περσαγωγμάτων ἀμελεῖσιν.

P. 9. l. 1. *συνήσετε*. Ed. Plan. 1585. *συνοίσετε*, Ald. Ed. & Ottomari. Wolfius *συνήσητε* conjicit.

L. 3. *κὺ πικροῖ*] Caseliana, ut & Salmaf. Edit. *πονηροῖ κὺ ἀμα*. Casaub.

P. 9. l. 10. Post *ταύτης* subaud. *συμβαίνει*, vel aliquid simile.

L. 11. *ἀνιτίτε*.] *ἀσήμεως λέγει*, *λεληθότως ὡς πινος λέγει*. Salmaf.

L. 14: *εἰάν μὲν*] Mire variant Codices antiqui, ex quibus Lascari-
nus *εἰάν μή τις μὴ συνίη*, alter, *εἰάν
μὲν*

μέν τις μὲν συνίη. Parisinus anni 1557 εἰς μήτις συνῆ. Unde patet veram esse lectionem vetustissimi libri εἰς μὲν τις μὴ συνιῖ. Gronov. Malo tamen συνίη, quia mox sequitur, εἰς δὴ τις γνῶ.

ταῦτ' ἐν] Ald. τῶτ' ἐν.

L. 19. ἐπὶ τιμωρία παρα.] Non intellexerunt interpretes, quid τιμωρία hoc loco sibi velit. Non enim, qui coniecti in carcerem Carnificis manum expectant, ut Wolfius; aut qui quaestioni subjiciuntur, ut Caselius; aptum est hic exemplum τῶν ἐν ὄλω τῶ βίῳ κατὰ μικρὸν καταφθειρομένων; sed illi qui male actæ vitæ conscii secretis conscientiae flagellis lancinantur. Cebes ipse (quod miror interpretes non advertisse) in sequentibus ita exponit, ὅταν ἐν πάντα ἀπολείπει παραδίδοντα (iisdem, quibus hîc, verbis) τῇ τιμωρία. Casaub. Pænæ nim. impio-

impiorum facinorum vindici acer-
rimæ. Forte tamèn ex illo, quem
meminit Casaubonus, loco, delen-
da est vox ἐπὶ ante πῦρ; sic
iterùm τέτοις παραδίδοται, non ἐπὶ
τέτοις.

L. penult. μακάριος καὶ εὐδαίμων]
Idem utroque indicatur. Qui di-
stinguunt, tribuunt hominibus εὐ-
δαιμονίαν, μακαριότητα Diis Immor-
talibus, quòs μακάριος nominant,
παρὰ τὸ μᾶν, i. e. σφόδρα χαίρειν.
Casellius.

P. II. l. 7. ἐκ ἂν φθάνοις] horum
verborum hic est sensus. Non ci-
tius ea nobis enarraveris, quam nos
erimus prompti ad attendendum
quid dicas, quandoquidem tale pro-
positum est præmium vel pœna.
Nam ità Græcè significat τὸ ἐπιλι-
μιον; & utrumque hîc convenit.
Pernicies quippe denunciatur pro
pœnâ non discernentibus fines boni
& mali,

& mali, ut beata vita intelligentibus. *Salmasius.*

L. 9. τὸ ἐπὶ τιμῶν] Subaud. μίσθω-
μα. Merces, Latinè, ut & μισθός
Græce utrumque significare & præ-
mium & pœnam nemini non notum
est. Sic & τιμὴ Honor & Πœνα;
pro diversâ significatione verbi τίω
unde derivatur.

P. 11. l. penul. ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῇ
ἐτέρᾳ] In unâ manu, &c. Ità in-
frâ de Fortunâ loquens hæc ha-
bet verba. παρ' ὧν μὲν ἀρπάζει
— καὶ ἐτέροις δίδωσι, vel δεικλινῶς
ponitur, baculoque senex unam
manum attingit.

P. 13. l. 3. ὡς ἂν] ὡς pro ἐπειδὴ,
postquam. *Wolfius.*

L. 5. σώζειας μέλλουσιν] pro βέ-
λονται. *Idem.*

L. 11. τῶ ἦθει] Sic libri Mss.
Sic Aldina Ed. ut & Ottomari.
Plantin. autèm εἶθει, pro ἦθει vel
εἶδει.

εἶδει. Recentiores εἶδει omnes legunt. Difficile est tot Mss. & editis refragari, sed longè difficilius scire quid sit πεπλασμένον ἥδους in picturâ. Utramque sententiam Anglicè exponam. *A Woman formal in her way and manner, and of a plausible appearance: Or, a Woman with a painted face, and a wheedling insinuating way.* Judicet Lector.

P. 13. l. 20. ποτίζει τῇ ἐαυτῆς δυνάμει] Variè interpretes. Ald. Odax. Ottom. *bibere compellit quoad ejus fieri potest.* Oxon. Lugd. *facultatem suam propinat.* Salmas. *Bibendum dat eis de vî suâ, quâ imbuit eos.* Sed fortasse ex locis collatis verus, & certus eruatur sensus. πίωσι τὴν τέτυκε καρτερικὴν δύναμιν. Θεραπεύη καὶ ποτίζει τὴν καρτερικὴν δύναμιν, Ποτίζει τῇ ἐαυτῆς δυνάμει, ὅπως ἐκκαθάρη πρώτον. Sic de re diversâ, σεφανοῖ τῇ ἐαυτῆς δυνάμει,
K
scil.

scil. *εὐδαίμωνία*, &c. alibi *σεφαιω-
δεις τῷ τῆ δύναμει*. Ex quibus
locis inter se collatis apparet ver-
bum *ποτίζω* cum dativo habere ac-
cusativum personæ post se expres-
sum vel subintellectum, & verti
debere, *perfundit hominem suâ vi*.
Cum verò accusativum habet rei,
subauditur dativus personæ, & verti
debere *dat ei bibendam suam vim*, vel
infundit ei suam vim. Loca illa,
quæ allata sunt, Nim. *σεφαιοὶ τῆ
ἑαυτῆς δύναμει*, &c. eo tantùm con-
silio adducta erant ut constet τῆ
ἑαυτῆς δύναμει non rectè exponi per
illa, *Quoad ejus fieri potest*. Nullibi
enim apud hunc quidem Auctorem
itâ significat.

L. ult. τί ἐστὶ τὸ ποτόν.] Quænam
est illa potio? quænam illa vis?
Error & ignorantia. Perfundit ita-
que *Ἀπὸ τῆ* omnes in vitam ingres-
suros suâ vi, suâ potione, Errore
nim. & ignorantia.

P. 15. *δ. 3. πίνοντες*] Ed. Caseliana sola πίνοντες legit. frustra.

L. 8. *οἱ μὲν πλείττον*] πύργ. Suibaud.

L. 9. *γυναικῶν ἑταιρῶν*] Sic distingue & verte, *γυναικῶν, ἑταιρῶν παντοδαπὰς μορφὰς ἔχουσῶν. mulierum variis meretricum formis præditarum.* Non enim omnes δόξαι sunt ἑταίραι, quippe quæ quandoque servant, sed ad meretricum speciem exornatæ, variisque indutæ vestibus. Gronov.

L. 14. *ἀναπιδ.*] Insiliunt more canum blandientium.

L. 15. *συμπλέκ.*] Manuscripti Parisini πλέκονται. Gron. Post πῶ loco ποῖ iidem Manuscripti.

L. 18. *αἱ μὲν εἰς τὸ σῶζεσθαι*] Intelligi potest, falsas opiniones, pravas cupiditates, turpes voluptates, deducere ad interitum; contra, veras, honestas & rectas ad salutem

salutem. Sunt enim δόξαι, ἐπι-
 θυμῖαι, ἠδοναὶ, τῶν μέσων, i. e. ejus-
 modi voces, quæ aliàs in bonam,
 aliàs in malam partem capiuntur,
 atque adjectivis nominibus distin-
 guuntur, ut

τύχη { ἀγαθή.
 κακή. Wolfius.

P. 17. l. 3. λυσιτέλη] Alii inter-
 pretes, *conducibilem*, vertunt, alii
utilem, alii in *quâ* acquiescant. Itane
 de gradu suo dejicietur *felicitas*?
 eritne Ἐυδαιμονία imperfecta, nisi
 accesserit λυσιτέλης? Video alibi
 εὐδαιμων καὶ μακάριος, iterum μακά-
 ριος καὶ εὐδαιμων. Non placet itaque
 ista vox λυσιτέλη. quid si εὐτέλη
 vel ἐντέλη legatur? Nonne polli-
 centur aureos montes, vitam per-
 fectè beatam? κακοπαθείαν ἔχοντα
 μηδερμίαν? ut infrà p. 21. at si cui
 VOX

vox εὐτελῆ longius à λυσιτελῆ abesse videatur, illi forsitan λυσιμακῆ arri- deat, *solutam ab omni miseriâ.*

L. 7. ὡππερ οῤῥῶς κῆ] Ita vetusti optimique libri, quod & antiqui- ores confirmant Versiones. Poste- riores Ed. ὡππερ ὀῤῥῶς. pone ita- que notam distinctionis ante ὡππερ, & altero ὀῤῥῶς sublato, lege uno te- nore ὡππερ ὀῤῥῶς κῆ, &c. ità omnia erunt concinna. quibus adde Gro- novii Mss. omnes, ità enim in iis esse testatur.

L. 8. περιάρονται] loco περιά- ροντας, quod nihili est, lege περιά- ρονται cum Wolfio. Licet enim Gro- novius defendat περιάροντας, est e- nim inquit ille, περιάρον usurpa- tum velut neutrum, sed in quo omittitur casus quartus ἑαυτές, non tamen defendi potest. quid enim fiet de ὡς. Si scripsisset Cebes ὡς περιάρονται, nullus contradicerem

nunc vero Gronovio accedere non possum.

L. 15. ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ κωφή] Observa modò antecedentia, & mecum leges καὶ μαινομένη ἀλλὰ καὶ κωφή. visa enim erat & cæca & insana Hospiti quærenti; cui senex respondit, non modò *cæcam & insanam esse, sed & surdam insuper.*

L. 17. παρ' ὧν] Vide p. 11. l. penult.

P. 19. l. 7. παρ' αὐτῶν.] Mfs. Vtustissimus ἀπ' αὐτῶν, qui etiam mox, ὁ δὲ τῶν ἀνθρώπων πολὺς ὄχλος ἔτος, Lascarinus autem ὁ δὲ ὄχλος ὁ πολὺς τῶν ἀνθρώπων, etsi tertius non auctior vulgato. Gronov. τῶν ἀνθρώπων itaque textui inferendum duxi.

L. 13. καλεῖνται καὶ] tolle καὶ, natum est ex præcedentis ultima syllabâ, nulli enim præcesserant *inconsulti*. Vidi sanè culpam, emendationem

dationem non vidi; hanc autem tibi dabit Clar. Gronovius ex tribus Mfs. & Ed. Parisianâ, 1557. unde legit *μέν*.

L. 14. *ἂ ἐπιτεῖ*] scilicet ἢ τύχη. ea quæ Fortuna temere projiciet. *Wolfius.*

L. 15. *ἄδυμῶσιν*] Videtur legendum *ἄδυμῶν*, & pendere à verbo *δοκῶσι*, ut *χαίρειν* in priori sententiæ membro. Ità suadent sequentia *οἱ μὲν δοκῶντες χαίρειν, οἱ δὲ δοκῶντες κλαίειν.*

P. 21. l. 2. *ὃ οἱ τας χεῖρας ἔκτ.*] Olim voculam *ὃ* delendam esse censui, nunc autem posse stare scio & interpretor. Malo tamen abesse. Vide modò præcedentia, & mecum senties.

L. 17. *ἐκποιήσει διαλέ*] Sic Mfs. Vetustissimus. quam lectionem strenuè confirmat ex optimis auctoribus Theophrasto, Polybio; & ab
K 4 ipsâ

ipsâ ratione (doctior enim est scriptura, quam ut non à Cebete proficisci potuerit) Gronovius. Siquis tamen omnium Ed. lectionem præferat, sciat eam esse, αὐθις διαλέξομεθα.

L. penult. ὄρα's ἔν, ὡς ἂν παρέλθοις τὴν πύλην ταύτην] Gronovius, *ubi accesseris ad portam hanc*, interpretatur, & se probaturum promittit. Wolfius, *ubi portam istam præterieris*, cæterique omnes interpretes.

P. 23. l. 1. ἄλλον περίβολον] Tria septa majora facit, quorum primi & tertii οἰκίματα hoc est exstructa intra septa domicilia etiam περιβόλους vocat. *Wolfius.*

Gronovius autem contendit in totâ Cebetis Tabulâ nullam inesse fabricam, qualis est domus.

Video, Clari. Gronovî, Θύραν, Θύειον, τόπον σερόν, ἕτερον οἶκον, οἰκλήθειον, video ad portam astantes
mu-

mulieres primum septum ingressos invitare ut introirent, ut apud se manerent. Si igitur suas non habent domos, suas certè stationes habent, sua receptacula diversa, quò per diversas itur vias. Δόξαι enim & ἡδοναὶ ducunt ad incontinentiam, &c. illæ ad πτωχείαν, &c. & porro ad infelicitatem. Quæ diversæ stationes in eodem primo septo vocantur περίβολοι. Sed de his, ut occurrunt, fusiùs agetur.

P. 23. l. 14. αὐταῖς] Ita Codex Vetustiss. Gron. olim malè αὐταῖς.

L. 18. εἰσελθεῖν] Miror Wolfium non advertisse verbum εἰσελθεῖν & in Aldinâ & Luscinii Editionibus legi ante εἰς τὴν Ἡδυπάθειαν. unde conjicerelicet eum ne vidisse quidem has Editiones. Hæc ego olim. nunc autem moneor à Gronovio idem verbum extare in tribus Mss. Gallicis, & Edit. Parisinâ.

L. . εἰς τὴν ἡδυπα.] *Ad vitam voluptariam.* Velfius. Est enim Hedypathia persona ut clarius infra patet. ὅταν δὲ ἔτσι παραγένωνται εἰς τὸν πρῶτον περίβολον πρὸς τὴν Ἠδυπάθειαν, & ὅταν ἔλθωσι πρὸς τὰς γυνῆκας ἐκείνας, αὐς καὶ πρότερον εἶπον, ὅτι Ἀκροσία καὶ Ἠδυπάθεια καλεῖται. Gronovius.

P. 25. l. i. ὑπὸ αὐτῆς] *Malo αὐτῶν.* supra παρ' αὐταῖς μένειν, & παιδῆ ὑπὸ αὐτῶν, γυναικῶν scilicet, sive ἑταιρῶν. Et sane blanditur conjectura, cum considero ἡδυπάθειαν, γαργαλίζη, ἀνανήψη, ἥδιεν, κατηδίετο, καὶ ὑβρίζετο. Hæc enim omnia comessantium & lascivientium propria. Ingens materiæ seges, sed præstat tacere, quam doctius explicare. Si ὑπὸ αὐτῆς loco non movendum est, quippe scripti editique ita legunt, ut Gronovius

novius admonet, tunc ad Ἡδυπαθείαν referas necesse est. Non enim incontinentes, &c. Incontinentiam propter se colunt & ambiunt, sed tanquam lenas & ancillas; quarum ope sperant se dominam illam Ἡδυπαθείαν adepturos.

L. 10. αὐτοῖς ἐπιλίπη] Ita Codex Vetusiss. alii duo αὐτοῖς ἀπολίπη. Malè αὐτοῖς ἀπολείπη. Gronov.

L. 13. ὀπίσω τὴν αὐτῶν] Lege ὄρεῖς τὴν ὀπίσω, &c.

L. . σηστεινόν] Videtur esse domus, carcer, vel saltem specus, neque enim aliter foret tenebrosus.

P. 25. l. 16. εἰρη] Unde vox Anglica, *Rags*.

P. 27. l. 6. τὴν εἶν] Videtur legendum τὴν εἶν. Nam de duobus quæritur. Sed dabitur hoc fortè Dialogorum licentiæ.

L. .

L. . κὲ κατὰ ταῦτα] Al. μετὰ.
 Snec. Salmaf. Parisina, Plant.
 Tornaf. κατὰ ταῦτα, quæ lectio
 est omnium Mss, explicat Grono-
 vius *per hæc*. Quod quid sit ego
 quidem nescio. At si legas μετὰ
 ταῦτα interpretor *præterea*, quæ vox
 accuratè respondet Græcis.

P. 17. l. 3. συμβιοῖ πτωρῆμενθ.]
 In loco illo tenebroso, quamdiu
 punitur, vitam agit cum Pœnâ,
 Mæstitiâ, &c. deinde in aliam sta-
 tionem eodem tamen in tenebroso
 loco ad infelicitatem conjicitur,
 ibique quod superest vitæ transigit.
 In his & sequentibus miras excitat
 Tragædias Gronovius, *infelicitatem*
 suis ædibus deturbat, ipsamque do-
 mum diruit, omniaque ad miseriam
 & misericordiam redigit. Sed spero
 me hunc locum, tenebrosum licet,
 luce aliquâ illustraturum.

Observa modò seriem & cate-
 natum rerum progressum in quovis
 septo. Homo

Homo in vitam ingressurus haustum Erroris & ignorantiae ab imposturâ sumit, ingressum Opiniones, Cupiditates, & Voluptates excipiunt, aliae ferunt ad salutem, aliae ad interitum. Inter eundem ad interitum occurrunt Mulieres meretrices, Incontinentia, &c. illae hominem amplexantur, utque ad Ἡδυπάθειαν intro eat, obsecrant. deinde absumptis facultatibus poenae tradunt in loco tenebroso puniendum, tandemque infelicitati reservatum in domum aliam conjiciunt. κακοδαίμωνία hîc loci personam induit ut supra Ἡδυπάθεια, & suam habet sedem: altera verus est Nequitiae finis, altera speratus frustrâ & falsò promissus.

Eadem progressio & in tertio septe invenitur ad οἰκητήριον εὐδαιμονῶν. patet itaque ex his felicium & infelicium domos esse diversas, diversas sedes.

Sed

Sed unde personam exiit κακο-
 δαιμονία, quam modo induerat :
 fit enim p. 27. l. 19. mera & nuda
 infelicitas. Nonne hoc tibi vide-
 tur insulsum nimis, Lector ? A-
 deone mirum est κακοδαιμονίαν cum
 Κακοδαιμονία inveniri ? at si legeris
 ἐν πάσῃ τῇ κακίᾳ, vitabitur ista ab-
 surditas, & nova vis sententiæ ac-
 cedet. expende verborum seriem.
 Conjicitur in Antrum, ad Κακο-
 δαιμονίαν, tanquam ad Leones, dam-
 natur, ibique per omnem vitam
 damnabitur in omni nequitiâ victu-
 rus,

— Sedet æternumque sedebit
 Infelix, nisi Diva Metanæa eum è
 malis eripuerit.

συναντήσῃ] Codex Vetu-
 stiffi. ἔσειται συναντήσασα. Gronov.
 quid si ἐπιτύχη συναντήσασα ?

L. 17. ἐκ τῶν κακῶν.] Lego ἐκ
 τῶν κακιῶν. Vide quæ me ad hanc
 cor-

correctionem adornandam induxerunt. Post paulò ἔθ' ἢ Δόξα, ἔθ' ἢ λοιπὴ κακία. Iterum τὴν λοιπὴν πᾶσαν κακίαν. & ἐν πάσῃ κακίᾳ. Non enim à malis quibusvis, sed a malis nequitiae eximit Pœnitentia. Hinc novum fulcimentum priori conjecturæ astruitur, quem enim ἐν πάσῃ τῇ κακίᾳ involutum invenerat, eundem ἐκ κακιῶν liberat.

L. 18. συνίστησιν] *Commendat, proponit.*

L. 19. ἀγνοσαν] Mfs. duo ἀξισσαν. Ald. & Luf.

P. 29. l. 3. καθαρθεῖς] C. Vettiff. καὶ καθαρθεῖς. malè. post ἐν τῷ βίῳ sine παντί.

L. 6. ψευδοδοξίας] Ità libri omnes, Wolf. tamèn & Casel. ψευδοπαιδείας legunt præferuntque. malè, ni fallor. redeamus igitur & sententiæ seriem examinemus. Pœnitentia homini jam è malis erepto alteram opinionem

nem commendat, quæ ducit ad veram, simul & illam quæ ducit ad falsam disciplinam. Quid tum? Si amplectitur opinionem rectam, felix evadit; sin minus errat & à falsâ Opinione seducitur. Nihil dum de *Ψευδοπαιδεία* hospitibus innotuerat. Quarè, quia mentionem senex obiter injecerat *Ψευδοπαιδείας*, quænam illa sit, jure & pro more ab Hospitibus quæritur. Ille autem nec visam prius nec intellectam ab illis Dominam *Ψευδοπαιδείαν* ostendit. Si suam Cebes sententiam his verbis protulisset, *Μετάνοια συνίστησιν αὐτῶν Ὀρθοδοξίαν* loco τῆ, *ἐπιεραν δόξαν* (quod tamen hîc loci idem est) - & *Ψευδοδοξίαν* loco τῆ, *δόξαν τὴν εἰς Ψευδοπαιδείαν ἄγυσαν*, nullus fuisset mutandi vel hæsitandi locus.

P. 17. l. penult. *καλεμένην*] A quibus quæso vocatam? nam vulgus & vani homines illam *Παιδείαν* vocant.

P. 29.

P. 29. l. 18. Nim. à doctis. vulgus enim & docti non eodem nomine eandem rem insigniunt.

P. 29. l. 19. ἔσηκεν] ἀόριστος vice præsentis ἴσησι. καδαρά] C. Vetustiss. καδαρά. mox τῶν ἀνδρῶν.

P. 33. l. 14. τέτων] Olim τέτυ, malè. hanc Wolfii Conjecturam confirmant tres Codices Mss. & versiones omnes. Codex autèm Vetustiss. legit τὰς τέτων καδαρτικὰς δυνάμεις. qui etiam admirabiliter solus hîc subnectit, εἶτα ὅταν καδαρῶσι, ἢ ἐκβάλωσι, quæ sunt fidelissima ipsius Cebetis verba, & necessaria ad consummatam hujus Periodi locutionem, quæ demum, finita est post σωθήσονται, non post κακίαν, ut vulgò fit. Gronov.

P. 35. l. 1. ἔφην;] Debes Cod. Vetustiss. mox idem Codex hoc ordine,
L dine,

dine, ὅρα^s ἄνω, ἔφη. ut & deinde, ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ.

L. . τόπον τινὰ ἐκείνον] *Videsne locum quendam sursum, [illum volo, ubi nemo, &c. sunt qui putant τινὰ abundare. solitum socordix Asylum.*

P. 34. l. . ὡσπερ δι' ἀνοδίας τινός] Ità Cod. Vetustiss. quo nihil emendatius dici potest. ait enim viam illam ab paucis calcari, ut quæ sit ducta velut per quoddam invium, & quidè̄m tale, quod asperum & saxosum esse videatur. Intelligis quo retulerit Cebes suum δοκίσις & τινός, & quàm perversè hactenus fuerit lectum δυσανόδης. Ut scias Cebetem sibi similem, habes infra; πλανῶνται ἀνοδία. Gronov.

P. 35. l. 15. ἐνθεν καὶ ἐνθεν] Ità Vetustiss. Liber exhibet, itaque conjecerat Gronovius pater. Nec malè tamen ἐνθεν καὶ ἐκείθεν, ut olim

lim ; ita enim optimi Auctores loquuntur.

L. ult. *ὡς τὸ βενὸν*] Ita scripti omnes loco vulgatae lectionis *ὡς τὸν βενὸν*, qui post *πέτραν* inserunt *τίνα* eleganter. Gronov.

P. 37. l. 5. *ἐπὶ τῇ πέτρῃ*] Al. *ἐπὶ τὴν πέτραν*, & *ἐπὶ τῆς πέτρας*.

L. 6. Tolle *καὶ* post, *σώματι*. Ità enim lectio erit *Ἀττικωτέρα*.

L. 9. *αὐταὶ*] Hanc voculam sequenti periodo adnectit Gronovius, idque sanè eleganter.

P. 39. l. 1, 3. *προκαταβ.* Et post *αὐτάς*. Ita Cod. Vetusstiff. Deinde *καταστήσειν*.

L. 16. Cod. Vetusstiff. *τῷ λαίματι*.

P. 40. Versionem ità supple post *amœnitatem, quantam, dicis*.

P. 41. l. 3. *τὸ λέγεις* tribus Mss. Regiis debetur. Et sane laboran-

tibus opportune succurrit commentatoribus.

L. 7. κεκριμ.] Salmaf. In Præfatione ; Ηλικία μέση καὶ κεκριμένη est media ætas & statuta ; nam κεκριμένη hîc pro τεταγμένη accipitur, ut etiam exponit Hesychius.

L. 9. ἐδένα καλλωπισμόν] Edit. Aldina, & Luscin. nullam agnoscunt ἐδένα. Oxon. Berk, & Lugd. retinent ἐδένα. Salmasiana legit καὶ ἀκαλλώπισον, ut conjecit Wolfius. ἀνευ καλλωπισμῶ Gronov. quibus conjecturis & variationibus à Vett. Codicibus ansam dedit mala interpretandi ratio. Odaxius solus rectè exposuit. *Habitus & ornatum simplicem præ se ferens.* Notum illud Horatii, *simplex Mundiitis.* κρησμημένη ἀπεριεργώς, *citra luxum culta.* ἀπλῆς igitur refertur ad utrumque ἐδῆτα καὶ καλλωπισμόν. Ne tamen quid dissimulem, locus est paullo infra,

infra, qui Wolfianæ, conjecturæ patrocinari videtur, *σολὴν ἀτρυφερὸν καὶ καλὴν ἔχουσιν.* mox *ἐδαμῶς κεκαλλωπισμένοι.* Unde si lectio & interpretatio minùs placet, & hîc loci *ἐδαμῶς κεκαλλωπισμένην* legerem. judicet Lector.

L. 12. *δοκ*] Ità Mss. duo, olim, *δοκῶσιν*, legebatur, idque non inconcinnè.

L. 17. *ἔσηκεν*] Hîc & suprâ vice præsentis *ἴσησι* ponitur, qualia sunt *νοσι, odi*, apud Latinos.

P. 43. l. penult. *ὡς ἂν εἴ τις*] Imò *ὡς ἂν ἔτος*, &c. ut est in Vetustissimo, ut non arripiat aliquem de medio, sed monstret τὸν δεῖνα, unum ex illis qui ad virtutes deducuntur. Mox omnes habent *περὶ ἰατρὸν ἂν δὴ πρὸς γρόμενον*, ubi articulum τ̄ quoque ignorat Editio Parisina Martini Juvenis, & postea Vetustissimus omisso πάντα etiam

habet εἶτα ὁ ἰατρός αὐτὸν εἰς ἀναλ.
 καὶ ὑγίαν κατέστησεν, quod verbum
 sic etiam concipitur in altero; imo
 etiam extat in Parisina, quam
 modo citavi, ut mirer Wolfium
 fluctus supervacuos hic moven-
 tem. Gronovius. Olim legebatur
 ὡς ἂν εἴ τις, & respondet priori qua-
 estioni πῶς τέτο, neque ullo modo
 inducor credere authorem quic-
 quam nisi exemplum rei probandæ
 voluisse instituere.

P. 43. l. penult. φιλοτίμως] Inso-
 lens hujus vocis vis est in hoc loco,
 sed quia studio honoris & ambi-
 tione vehementer ducuntur ho-
 mines, ita qui quovis modo vehe-
 menter laborat φιλοτίμως laborare
 merito dicatur.

P. 45. l. 1, 3. ἐξέβαλε & καθί-
 στηκεν vim habere videntur præsentis
 temporis pro ἐκβάλλει & καθίστησι.

L. . εἰς ἀνάληψιν καὶ ὑγίαν]
 Videtur esse ἐν δια' δυοῖν. pro ἀνά-
 ληψιν τῆς ὑγείας.

L. 5: ἀπωθεῖς] Sic Salmasiana &
 Caufaboniana Editiones. Reliquæ
 ἀποθεῖς vel ἀποθεῖς, vel ἀπωθεῖς.
 Malè, nisi ἀποθεῖς forte significet
depositus æger & conclamatus.

P. 47. l. 17. ὦ κάλλισται,] Sed
 quod mireris codices scripti omnes
 ὦ κάλλισται equidem persæpe contigit
 Confusio dipthongi αι & vocalis ε,
 eademque hic iterum contigisse
 supponi potest. Sic suprâ ὦ δαι-
 μόνιαι. Et hæc ratio mihi quidem
 sufficiens est ut exosculer hanc ex
 scriptis emendationem. *Gronovius.*
 Potest tamen, nisi per Manuscriptos
 esset, prior lectio stare eleganter,
 & iisdem rationibus suam stationem
 tueri.

P. 49. l. 11. ὑψιλον'] Subaudi
 ὄρος.

L. 18. καλῶς] Lege καλῶ. ita exemplar Vetusissimum. mox idem habet ἐμφαίνει & ἔτις omisso verbo ἔχειν: quum alter Codex habeat ἐμφαίνει εἶναι ἔτις. Sed & dein peregregie idem, de quo prius dixi, τῇ ἐαυτῆς δυνάμει ἢ τε εὐδαιμονία καὶ αἱ ἄλλαι Ἀρεταὶ πᾶσαι, cujus reliquias servans Parisina toties laudata exhibet δυνάμει ἢ εὐδαιμονία.

P. 51. l. 5. ὡσπερ τῆς νενικηχότου] Nemo de sanitate hujus lectionis dubitat; & ipse cum cæteris eodem modo interpretor. Nec tamen verebor meam conjecturam proponere, ita enim legendum hunc locum existimo. ὡς τὸν νενικηχότα. Coronat eum, ut pote qui vicerit. Verba senis, ut nunc sunt, non indicant eum fuisse victorem, sed victorum more coronatum esse. Contra Hospes intelligit eum vicisse, ideoque rogat, quænam vicit certamina?
quod

quod non potuit facere nisi ex verbis ut à me emendatis. Vide-
rint doctiores.

P. 51. l. 17. ἐπιποδῶ] Ita libri
veteres omnes: abeat itaque recens
istud & tam diu novatoribus placi-
tum ἐπιδουρῶ. Porro Vetustissimus
exhibet hoc ordine πῶτα ταῦτα
λέγεις θηρία. Et post modo habe-
bat, ἢ ἐ δὲ καὶ σοὶ ταῦτα θηρία,
neglecto quod vulgatis adhæret ver-
bo εἶναι: tum quoque ὡσπερ πρότερον,
non τὸ πρότερον. Et hic cum de-
trimento Cebetis ac publico nos de-
ficiebat præstantissima ista mem-
brana. Unde nec possumus ean-
dem præstare in reliquis felicitatem,
etsi supersint digni vindice nodi,
de quibus plus cogitare quam de-
finire valeo. Gronov.

P. 53, l. 5. καλῶν ἔργων] Subau-
ditur ἐνεκεν.

L. 17. ἀγασιν] Ut supra, p. 49.
l. 5. L. 19.

L. 19. *πεότερον*] Duo Mss. *πρώτον*.

P. 55. l. 6, 7. *τῶν δεινῶν*] *Lego δεσμῶν. ἐξ ὧν τῶν δεσμῶν, οἷς δέδενται, ἔδύνανται ἐκλυῖσαι ἑαυτὰς ὡσεὶ σωθῆναι. Ità ut effugiant. ità omnia belle cohærent.*

P. 57, l. 8, 9. *ὡσπερ τὸ κωρύκιον*] *Lege imprimis τῷ, cohæret enim cum ἔχοντι quod sequitur. Antrum Corycium intellige, non illud in Cilicia sed in Bæotia, idque juxta Parnassum. Strabo. Lib. ix.*

L. 9. *ἱεροπρεπὲς δ' ἐστὶ πᾶς ὁ Παρνασσὸς, ἔχων ἀντρά. τε καὶ ἀλλὰ χωρία τιμώμενά τε καὶ ἀγισθύμενα, ὧν ἐστὶ γνωσεμώτατον καὶ κέλαισον τὸ κωρύκιον Νυμφῶν ἀντρον, ὁμώνυμον τῷ κλικίῳ. Loco Κωρύκιον Νυμφῶν obliter lege Κωρυκίων, ita postulat sequens vox ὁμώνυμον. Stephanus de Urbibus. Κωρυκίον ἀντρον] ἀξιάγασον δαῦμα ἐν Παρνασσῷ. Paus.*

p. 276. Aldi. Pomponius Mela.
Lib. 1. Cap. 13. hæc habet verba.
Supra specus est, nomine Corycius, singulari ingenio, ac supra quam describi facile sit, eximius. Grandi namque biatu patens, montem littori appositum, & decem stadiorum clivo satis arduum, ex summo statim vertice aperit: tunc altè demissus, & quantum demittitur amplior, viret lucis pendentibus undique, & totum se nemoroso laterum orbe complectitur: adeo mirificus ac pulcher, ut mentes accedentium primo aspectu consternet: ubi contemplati duravere, non satiet. Utrumcunque intellexeris Antrum, sive illud Bæotiæ, quod malo, sive Ciliciæ, facile quadrabit cum hujus loci sententia. Quæ enim possunt esse tutiora quam loca Diis sacra, à Diis defensa, omni cultu honorata, à Nymphis habitata, in ipsis Musarum sedibus collocata. Sed præstat Lectorem ad Strabonis, Pausaniæ, & Melæ loca amandare, quam hic diutius de re manifesta altercari. P. 75.

P. 57. l. 10. πάντα] Subaud.
κατά.

L. 17. οὐδέν οὐ μὴ διαχ. οὐτε] A-
ristoph. p. 54. Act 2. Scene 5. Πε.
ἀλλ' ἐδ' ἔσαι πρῶτον ἀπάντων ἐδείς,
ἐδ' ἀνδραποδιστής.

P. 59. l. 2. ἐχιδνηκτοί] Vide No-
tas Casauboni & varias ibi con-
jecturas. Cur non & ego meam
symbolam conferam? lego itaque
ἐχιδνηκτοί (Viper Catchers) à δέχμαι
Cappio. Ita tollitur omnis Dispu-
tatio de sanandis Viperæ Morfibus;
Viperarum Morfu. Memini tamen
me hæc verba alicubi legisse, & ni
fallor apud Bochartum cujus non
est copia in præsens. Eudamus an-
nulos confecit contra serpentes, qui
ejusmodi erant ut non solum ho-
mines ὀφιοδήκτες curarent, sed & ne
morderentur impedirent, qui prop-
ter præsentem remedii præstantiam
φαρμακίται vocabantur. V. Schol.
Aristop. in Pluto, p. 88. L. 5.

L. 5. ἀντιφάρ. αὐτὸς τῷτο] Non possum expiscari quid sibi velit illud τῷτο : neque sensus, neque situs placet. Vide numquid ego melius. καθάπερ οἱ ἐχιδόδεκται illæsi evadunt, quoniam suppetit ipsis ἀντιφάρμακον, ἔτω καὶ τῷτον ἐδὲν λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφ. Muta τῷτο in ἔτω. Mutatio pæne nulla est, locus autem expeditus.

L. 13. οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι] Tacent hic omnes : alta quies : fateor tamen plerosque omnes recte interpretari. locus facile sanabilis, si modo abire jufferis οἱ μὲν, unde malum pedem tulerunt. Irrepserunt autem ex responsione sequenti. Non dubito quin tecum senseris, Lector, ubi locum integrum attentius perlegeris. Quam quidem conjecturam olim feceram nondum visa Gronovii Editione, & ex Parisina comprobata gaudeo.

L. 20. ὑπὸ] Salmasius ἀπὸ τῆς Παιδείας ἀναγκάμπησι.

P. 61. l. 1. καὶ ἀναβεβή.] Licet ascendissent ad. lego itaque καὶ ἀναβεβή. frequens illa absorptio Literarum consimilium in fine & principio dictionum. Exemplorum plena sunt omnia.

L. 15. ὡς ταλαιπω.] Videtur deesse aliquid ante ὡς, λέγωντες vel βοῶντες, quod participium eleganter abesse novi apud Latinos Auctores. Nisi cum Odaxio ὡς interpretaris adeo, & plenam ponis distinctionis notam post ἀπολιπόντες, γὰρ inter κακῶς & ζῶσι inserto. Ego quidem lubens rescinderem eas voces κακῶς ζῶσι καὶ, quæ onerant sententiam, & ταλαιπῶρες istos & ἀθλίους & κακοδαίμονας minus infelices reddunt.

P. 63. l. 1. τέρον] Subaud. κατὰ.

L. 19. τὰ φορτία] Subaud. κατὰ.

P. 65.

Cebetis Tabulam. 175

P. 65. l. 18. ἴδια] Forte ἴδιον.
Sed ταῦτα sequitur. Pusillum sane,
sed monere libet. Profunt enim
hæ nugæ accurate legentibus. Pau-
lo post de Trapezitis, καὶ ἴδιον νομί-
ζουσιν εἶναι.

P. 67. l. 13. ἀπαίλων.] Dubitatur
passivè an activè capienda sit vox
ista. Utrum Creditores an Trape-
zitæ sit Nominativus. Videtur
passive potius accipi. Anglice,
When they are called upon for it again.

L. 13. δεινὰ] Subaud. πῆμα.

L. 15. ἐπὶ τέτρω] τῷ μέρει. Eate-
nus, ut nihil impediret quo minus
Creditor depositam reciperet pe-
cuniam.

L. 17. κομίζ.] Subaud. τὰ θέ-
ματα.

L. ult. αὐθις] Perplexa satis hæc
sunt, licet ferenda. αὐθις δὲ ἔμγον
ἀφελέως αὐτὸ δέδωκεν, ἀλλὰ καὶ τὰ προ-
πάρχοντα.

P. 69. l. 4. ἐχόντα] Nemo animadvertit errorem, nec tamen error non est. Quibus præcepta dat Genius? Vitam ingressuris, ne crederent Fortunæ, nec illius vincerentur donis, sed oblata adepti protinus abirent; ἐχόντας igitur reponendum: est qui legit βλέποντας. Oblitus scilicet. πρὸς τὴν βεβαίαν, &c. sequi & pendere ἐκ τῆς ἀπελθεῖν.

L. antepenult. μὴ — μηδὲ μηδὲν] Vehemens negatio, & inusitata. Rectè Interpretes *ne his quidem*, quantumvis blandis, πιθαναῖς, & pellacibus.

P. 71. l. 5. παρ' αὐτὰ] προσάγματα.

L. 8. δ'εἶ] aliter δοκεῖ.

P. 73. l. 9. Post Γ. videtur deesse φημί.

L. 16. κωλύει] supple βελτίως, quod ipsum Parisina Editio exhibet.

P. 75.

P. 75. l. 12. *πρόχθον ἐῖς*] *Advance towards.*

P. 77. l. 5. *μάθημα.*] i. e. *Mathematicorum septum.*

L. 6. *ὥσε πῶς*] Salm. in Præfat. [qua in re præstant indoctis [inquit Cebes] quo citius perveniant ad scientiam boni, cum ipsi indoctiores sæpe sint, & tardiores ad eam artem addiscendam, quæ sola vera est & summi boni magistra? Ita enim legenda Græca apud Cebetem, quæ vulgo corruptissima sunt, *ὥσε πῶς ἐπὶ πρόχθον ἄρα, οἱ ἀκνητότεροι, ἢ δυσμαδίεσθαι εἶσιν?* Respondet alter ac quærit, quomodo id fieri possit, ut qui artes liberales didicerint, &c. Rationem reddit senex, quod qui in secundo septo habitant, artium nempe doctores liberalium, simulant se scire, quod nesciunt; Et dum putant se veram adeptos esse scientiam; eo redduntur ad
M eam

eam persequendam ineptiores.

P. 85. l. 10, 11. εἶγε θεωρεῖν]
 Quid si legeretur εἶγε θεωρεῖν ἐστίν,
 (ὡς πολλάκις ἐστίν) ὑπάρχοντα, &c.
 exclusâ voculâ istâ ἰδῆν.

P. 87. l. 18. καὶ τὸ σωόλον δέ]
 Uterque codex Mfs. apponit εἶσι.

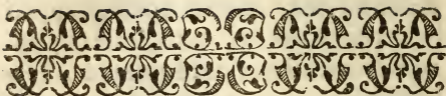
L. 21. πμῶνται τὲ αὐτά]
 Olim πμῶσι. Sed lectionem utriusque
 Codicis rite restituit Gronovius, ut
 postea τὸ εἶναι in aliis omis-
 sum.

P. 89. l. 5. Ἀγνοῦσι γάρ]
 Hinc incipit optatum diu supplementum,
 quod sapientissimo huic colloquio
 finem imponit. Quapropter quum
 & Græca pura puta videantur esse
 ejusdem auctoris, cujus sunt præ-
 cedentia, & sententiæ disputatio-
 nisque integritas omnibus partibus
 per hanc accessionem fit absoluta,
 gaudemus Cebetem denique re-
 diisse

diisse ad sua, quibus ipsam Odaxii interpretationem è regione apponentes metuimus ullo genere interpolare.

Gronovius.

I N D E X

GRÆCUS VERBORUM

I N

Cebetis Tabula.

Prior numerus Paginam, posterior
Lineam indicat.

A

A βεβαίως
ἀγαγῶσαι
ἀγανακτῶσιν

17. 21
63. 6
67. 14.
" Αγ-

I N D E X.

" Αγνοια		15. 1
" Αδύξια		61. 6
ἀθλίως		53. 20
" Αθυμία	27. 8	61. 6
ἀθυμῶσιν		19. 17
αἰνιττεῖται		9. 11
αἰρετόν	81. 17	85. 1
αἰπῶνται		61. 13
ἀκνητότεροι		77. 7
" Ακροσία		23. 6
ἀκρεβῶς		55. 17
" Ακρόπολις		49. 11
" Αλαζονείαν	45. 16	55. 3
" Αλήθεια		41. 16
ἀμαθεῖς		9. 3
ἀμέλει	75. 10	83. 4
ἀμετάβλητοι		69. 12
ἀνάβασις		35. 14
ἀναβεβηκότες		61. 1
ἀναγγείλοσιν		63. 9.
ἀναδήματα		3. 5
ἀνακαμπήοντες		31. 7

I N D E X.

ἀναλαβῶν	II. II
ἀνάληψιν καὶ υγίαιαν, ἐν διαὶ δυοῖν, προ ἀνάληψιν υγείας	45. 3
ἀναλώση	25. 2
ἀνανήψη	23, 21
ἀνάπαλιν	9. 20
ἀναπηδῶσιν	15. 14
Ἀνδρεία	47. 14
ἀνδροφονεῖν	89. 9
ἀνέθηκε	7. 5
ἀνέκειτο	3. 6
ἀνεπλήσθη	45. 18
ἀνοδίας	35 10 61. 2
ἀντιφάρμακον	59. 5
ἀξιῶσι, obsecrant	23. 4
ἀπάγουσι	15. 16. vid. Not.
ἀπαιτῶνται	67. 13
ἀπαλλάττεσθαι	99. 17
Ἀπάτη	13. 16
ἀπεγνωσμένοι	59. 13
ἀπέθνησκεν	9. 16
ἀπειληφῶς	57. 2
	ἀπεριέργως

I N D E X.

ἀπεριέργως	49. 17
ἀπέριψεν	51. 12
ἀπιέναι	71. 2
ἀπιδανῶς	81. 13
ἀπισον	79. 17
ἀπλάσοι	47. 7
Ἀπλησία	23. 7
ἀπογνόντες	33, 11
ἀποδειλιᾶν	37. 16
ἀπόκρημον κύκλω ἀ κρημονός pra-	
cipitium	37, 2
ἀποκρίνεσθαι τὸ φαινόμενον	79. 19,
20	
ἀπολαύσει	61. 17
ἀπόλαυσιν	63. 2
ἀπολυθήσονται	33, 19
ἀπονον	23. 16
ἀπορέντων	5. 11
ἀποσερεῖν	25. 7
Ἀπερβέλευτοι	19. 13
ἀπωθεῖς	45. 5
Ἀρεταὶ	41. 1

I N D E X.

ἀρρωτήσιν	83. 16
ἀσεβέστατα	89. 3
ἀσμένως	57. 12
ἀσεφάνωτοι	59. 13
ἀσφάλεια	57. 8
ἀχημνεῖν	25. 5
ἀχολία	7. 14
Ἄσωτία	23. 7
ἀπμάζειν	89. 19
ἀτρύφερον	47, 6
ἀφελέως	65, 19
ἀφίκετο	5. 21
ἀφικνευμένοις	43. 1
Ἄφοβία	43. 4
ἀφρονες	9. 2
Ἄφροσυνη	9. 10
ἀχρηστα	73. 10

B

βίω, ἐν τῷ 9. 13. ἐν πάντι τῷ 9.
 22. 13. 5. 29. 5

βλαβεραὶ

I N D E X.

βλαβερά	25. 7
βοσκημάτων τρόπον	63. 1
βενός	35. 13

Γ

γαργαλίζη	23, 20
γεγεαμμόνον, nempre χήμα	5. 2
γεμίζονται	63. 21
γνώμεδα περί	21. 19
γνώ	9. 19
γραφή	3, 7
γραφῆς πρὸς τῆς 5. 17. pro, πρὸς	
μυθολογίας τῆς γραφῆς.	

Δ

Δαιμόνιε ὦ	15. 20
Δαίμων	13. 1
δεινός πρὸς σοφίαν	7. 1
διακείμενοι	79. 1
διαναπαύσας	39. 3, 4
	διασω-

I N D E X.

διασωθῶσιν	69. 8
διατριβή	23. 20
διδάσιν	39. 4
διεξιόντες	7. 12
δήγησαι 7. 15. supple, μύθον	
διγμοπραγεῖν	89. 20
διγμοσιώνη	47. 14
διοχληθήσεται	57. 17
Δόξαι	15. 12
δέλεύνειν	25. 4
δύαίτο, vult.	5. 20
δυσειδής	27. 4
δυσμαδέεσθαι	77. 7

E

ἐγγιζόντες	55. 19
Ἐγκράτεια	37. 10 47. 16
ἐζηλωκῶς	7. 3
ἐπαύμασα	7. 8
ἐπεωρῶμεν	3. 5
εἰκός γα	85. 21
	εἶναι

I N D E X.

εἶναι ἐν ἐλπίδι		47.	18
εἰσάπαξ		9.	13
εἰσιόντι		5.	11
εἰσὶδ'ε		5.	2
ἐκλύσαι τῶν δεσμῶν		55.	6
ἐκόλασε		51.	11
ἐκπιῆσει		21.	18
ἐκπῶσαι		19.	7
ἐκτεταγότες		19.	7
Ἐλευθερία		47.	15
ἐμβάλλειν εἰς ὄπιθυμίαν		11.	4
ἐμπείρωσ		87.	15
ἐμπεριωθε τῶν νεώ	3. 6	39.	11
ἐμφαίνει		39.	10
ἐμφασιν ἐπιεί	5. 10	59.	12
ἐμφρων		7.	1
ἐνδιατερίζαι		69.	21
ἐνεδίαζε		55.	18
ἐξαίρει ἐκ μικρῶν		27.	17
ἐξέβαλε		45.	1
ἐξήγησις		7.	19
εἰκῦια		2.	5
			ἐπαγ-

INDEX.

ἐπαγγέλλονται ὡς ἄξισαι	17. 1
ἐπαινεῖν	67. 4
ἐπάνω πάντων	57. 21
ἐπελάθοντο	55. 10
Ἐπιθυμία	15. 12
ἐπιθυμῶμεν	7. 15
ἐπιχειροῦμαι	35. 4
ἐπικίνδυνόν τι	7. 19
ἐπιλίπη αὐτοῖς	25. 10
ἐπιπορεύω	25. 8
ἐπιπέδω	15. 17
ἐπισηπεῖν	59. 6
Ἐπισήμη	43. 6
ἐπιτίμιον	11. 9
ἐπιχωρίων	5. 18
ἐπομένως	89. 2
ἔρασαι	31. 8
ἐρμηνέως	73. 11
ἔσεφαναμένη	49. 1
ἔσηκός	41. 9, 16
ἔστιν ἔχοντα	11. 6
ἔσω τῶ	31. 6
	ἔταιρῶν

I N D E X.

ἑταιρῶν	15. 9
Ἐτυγχάνομεν περιπατῶντες	3. 1
43. 20	
ἑυανθεῖ	49. 18
Ἐυδαιμονία	41. 2 49. 8
ἑυδαιμονικὴ δυνάμις	53. 9
ἑυδουξείν	79. 13
ἑυειδής	47. 5
ἑυεκτίσας τῷ σώματι	37. 5, 6
ἑυλόγως	45. 5
ἑυπύρητος	39. 8
ἑυτακτος	29. 16
ἑυταξία	47. 15
ἑυφραίνονται	59. 18
ἑυχρησα	71. 14
ἑυωχεῖσθαι	63. 1
Ἐφεσάναί	5. 8
Ἐφώδιον	71. 1
Ἐχιόδηται	59. 2
ἑωρατο. Attic.	5. 9.

Z

INDEX.

Z

H

Ἡδοναί	15. 13
ἠδυάμεδα	3. 8
Ἡδυπαΐδειαν	23. 18
ἠκηρόειν	7. 11
ἠλικία	41. 8
ἠπίσατο, Atticè	55. 7
Ἡράκλειος ὦ, vox admirantis,	11.
3 29. 8	
ἠτίσας	61. 1

Θ

Θάρσος	39. 5
Θέματα	67. 5
Θεωρεῖ	57. 4
Θρόνον	13. 8
Θυμὸν	45. 18
	I

I N D E X.

I

ἴδια ἡγεΐας	65. 18
ἱεροσυλεῖν	25. 7
ἱλαροι	63. 4
ἰσχύς	39. 4

K

καθαρά παντός κακῶ	32. 9
καθαροὶ	29. 1
καθαροὶ κλύει τῶν	33. 13
καθαροὶ κλύει. i. e. δευτερεύουσι	45. 1
καθίστηεν ἵνα καθίστηεν	45. 3
καθίστηεν	41. 6
κακία	33. 11
κακοδαίμονια	27. 11
κακοδαίμονες	9. 3
κακοπάθειαν	23. 16
κακοποιεῖνται	59. 3
	καλ.

I N D E X.

καλωπισμὸν	41. 9
καλοκαίρια	47. 14
καρτερήσας	37. 17
Καρτερία	37. 11
καταβρωθεῖς	9. 17
κατακερατημένοι	55. 1
καταλαμπόμενοι	39. 14
κατὰ μικρὸν	9. 17
κατανοεῖς	39. 16
καταστῆσαι	39. 6
κατατρέφειν βίον	27. 11
κείμενον, positum	13. 9
κειμένε ἀσφαλῶς	41. 11
κεκλωπισμῶν	47. 8
κεκοσμημένη ἐλευθέρως	49. 16
κεκράτηκεν	51. 13
κεκοσμημένη	41. 7
κενοδοξία	55. 5
κεφαλαίαι	61. 21
κωλακεία	23. 8
κειπηροὶ	31. 16 vid. Not.
κτισαμένους	89. 7
	κωλύει·

I N D E X.

κωρεύει			57. 21
κωλύει	73. 16	75. 4	91. 5
κωρύκιον ἄντρον			57. 9

Λ

λαβείν	69. 21	71. 12	
λάβωσι		67. 10	
λαμβάνοντες		21. 7	
λαμβάνουσι	43. 2	79. 11	
λειμωνοειδής		39. 13	
λεγόμενα		73. 12	
λεγομένοις		79. 4	
λήϊζεως	25. 8	89. 9	
λήφονται		69. 7	
λίθου	17. 12, 4	41. 19	
λιπαράς		37. 5	
λογισμῶ		67. 5	
λόγος		85. 4	
λόγος		85. 21	
λοιπήν		33. 17	
λύπη		25. 20	

N

λυπέντων

I N D E X.

λυπέωντων	59. 1
λυσιτελή	17. 3

M

μαθηματικῶν			73. 19
μαθημάτων	33. 21		73. 16
μαίνομένη		71.	11, 15
μακροῦ	9. 20	29. 4	53. 11
μάστιγα			25. 19
μεγίστες			51. 6
μέθυσον			75. 6
μέλλοντες			11. 18
μέλλουσι			73. 21
μέλλουσιν			13. 5
μεταμέλεια			77. 20
μετάνοια		27,	13, 5
μή-μηδὲ-μηδέν			69. 18
μηνύει			19. 1
μικρόν	9. 17		39. 4
μνημονεύειν			67. 19
μνημονεύουσιν			67. 14
			μορφῶν

I N D E X.

μορφάς	15. 10
μυσική	31. 13
μυθολογίας	5. 13
μύθους	53. 21

N

ναυαγέσιν	53. 21
νικήκεν	51. 7
νενικητότας	51. 5
νεώτερος	7. 9
νήες	63. 18
νικᾶν	91. 3
νίκημα	53. 14
νομίζουσιν	67. 12
νοσοποιήματα	45. 26

Ξ

O

ὀδύαι	61. 5
N 2	ὀδυή

I N D E X.

ὄδωϊν	27. 2
ὄδυρμός	27. 7
ὄϊδασι	5. 19
ὄικλήθηρον	39. 21
ὄιγν	27. 11
ὄιονται	87. 21
ὄμαλή	39. 8
ὄμγία	27. 5
ὄμγίαι	31. 19
ὄμγίαν	19. 15
ὄμγίως	67. 9
ὄρμαϊν	77. 13
ὄφελος	79. 8
ὄχλειται	35. 9
ὄχλῳ	19. 10

Π

Παιδείαν	27. 19
παντοδαπὰς	15. 10
παρεδίδεται τέτοις	27. 8, 9
63. 16	
	παρά-

I N D E X.

παράδοξον	79. 17
παράκβετε	11. 1
παράλειψω	65. 7
παράλάττισιν	77. 5
παράπλήσια	29. 14
παράτηρῶσιν	23. 10
παράχρημα	17. 20
παρέργως	11. 8 79. 7
παρεσῶς	5. 15
πάχετε ἕδεν δεινόν	ibid.
πειθῶ	41. 17
πενίας	57. 20
πεπλασμένη τῷ ἦθει	vid. Not.
13. 11	
πεπυνθέναι δεινά	74. 14
πέρας	75. 8
περιάρονται	17. 8
περιβολῶ	5. 3
περιποιήσεσθε	47. 21
περισπῶνται	71. 19
πετρώδης	35. 11
πιθανή	13. 12
	πίναξ

I N D E X.

σπίναξ	3. 6
πρόντες 15. 3 al. malè πινόντες.	
πλάγη	15. 1
πλανῶσα	13. 17
πολεμίων	55. 2
πολιτικόν	5. 20
πολλαπλάσια	67. 22
ποτήριον	13. 13
ποτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει	13. 20
vid. Not. 43. 12	45. 10
ποτόν	13. 21
πραότης	47. 16
περδιδόναι	25. 8
περέχουσιν	73. 17
περδύμως ἐκπετάχουσι	37. 7
περφυλαίε	49. 14
περσδεξήται	29. 2
περσέξητε	7. 21
περσποϊένται	77. 10
περσπουδέως	71. 8
περσαίτων	5. 11
	πρμ-

I N D E X.

πρὸς ἀλλετο	Attic. 9. 6
πρὸς ὑπάρχοντα	69. 1
πυλῶν	5. 10

P

ῥάκη ἐμφιεσμένα	25. 16
ῥυπαεῖ	25. 16

Σ

σεσωσμένοι	59. 17
σπαινίως	33. 3
σπαρδαῖα	7. 10
σεφανοὶ τῇ ἑαυτῆς δυνάμει	51. 3
σολύ	41. 8
στρατόπεδον	5. 3
στρογγύλε	17. 13
συκοφαντεῖν	89. 9
συμβαίνει	83. 12
συμβαλεῖν	5. 1
συμβάλλεται	73. 5
	συμ-

I N D E X.

συμβιῶσι	27. 9
συμφέρει	87. 5
συμφερόντων	57. 2
συνανήσιον ἀπὸ τῆς τύχης. forte ἀπὸ τύχη συνανήσασα	27. 14
συνεῖναι	25. 17
συνήσητε	9. 1
συνίη	9. 7
συνίστησιν	27. 18
συνομιλεῖν	31. 10
συντόμως	69. 3
σφυγγὸς ἀινίγματα	9. 5
σφυγξ. Sphyngis instar perniciofa	9. 11
σωθεῖεν, Atticè pro σωθείησαν	79. 2

T

ταλαίπωροι	61. 15
παράτιόνται	55. 8
τετραγώνε	41. 10
τελείφθαι	59. 15
	τετυχη-

I N D E X.

τελυχηρότες	59. 19
τῆ, & τῆ ἑτερᾶ. prior τῆ	ponitur
pro μαῖ	II, 20. I
πμῶνται, active	87. 21.
πμωεία	25. 20
πμωεία (ἔπι) παραδιδόμενοι	9,
18. 9	25. II
τίνες κὶ πότε, idem quod τίνες δή-	
ποτε.	5. I
τίποτε	7. 16
τίς	3. 6
τοιῖτον tam grande	II. 9
τετι Atticè pro τῖτο	7. 18
τραπεζίταις	67. 10
τυγχάνει ἴσα	7. 14
τύχη	17. 14 19. 21 21. 4

Υ

ὑβρίζετο	25. 2
ὑπάρχοντα πά.	17. 18
Substance.	opes

Ο

ὑπολα-

I N D E X.

ὑπολαβῆσαι	53. 17
ὑπομένειν	25. 5

Φ

φευκτὸν	81. 17
φιδάνοις διηγέμενΘ. prior narra- veris	11. 7
φθόνΘ. ἐδείς, nulla erit mora	7. 17
71. 9	
φιλαργυρίαν	45. 18
φιλοτίμοις κάμων	43. 20
φορτία ἐξελόμεναι	63. 19

Χ

χαλεπή προσιδεῖν	35. 20
χάρτην, Chartam	11. 20
χρόνις ἱερῶ	3. 3

Ψ

I N D E X.

Ψ

ψέγειν	67. 3
ψευδοδοξία	29. 6
ψευδοπαιδεία	27. 20

Ω

ὡ καλῶν ἔργων καὶ καλλίστης νίκης	
53. 5, 6	
ὡν, pro ἑτέρων.	17. 19 vid. Not.
ὡς, pro postquam	13. 3
ὡφέλιμον	81. 16

F I N I S.

